

Đại Ma Vương Nhà Bên

Contents

Đại Ma Vương Nhà Bên	1
1. Chương 1: Đại Ma Vương	2
2. Chương 2: Trò Chơi Gia Đình Mẹ Tiểu Linh, Còn Không Mau Đi Mua Kẹo!	5
3. Chương 3: Cảnh Nhà Có Đại Ma Vương!	9
4. Chương 4: Cậu Ấy Làm Công Chúa, Tớ Phải Làm Hoàng Tử!	12
5. Chương 5: Hôn Cũng Đã Hôn Rồi, Bà Xã Còn Ngại Ngùng Gì Nữa!	15
6. Chương 6: Đại Ma Vương Cũng Bảnh Lắm Chứ!	18
7. Chương 7: Cậu Ấy Là Của Tôi!	21
8. Chương 8: Tạm Biệt, Đại Ma Vương!	25
9. Chương 9: Tân Nhiệm Tổng Tài	28
10. Chương 10: Kết Thúc Cái Rắm!	32
11. Chương 11: Cậu Ấy Là Bà Xã Tôi!	35
12. Chương 12: Tổng Tài Phu Nhân	39
13. Chương 13: Ô Long Ghen Tuông	43
14. Chương 14: Thế Đây Là Hẹn Hò Phải Không?	47
15. Chương 15: Đi Du Lịch	51
16. Chương 16: Cảm Xúc Rối Rắm	55
17. Chương 17: Đừng Vội, Đây Chỉ Là Khúc Đạo Đầu	60
18. Chương 18: Tổ Tình Mà Nghe Không Được Sẽ Phát Sinh Bi Kịch!	64
19. Chương 19: Cầu Huyết Bay Đầy Trời, Dịch Kỳ Thất Tình?!	69
20. Chương 20: Tổng Đại Ca Lên Sân Diễn	73
21. Chương 21: Hóa Giải Hiểu Lầm	80
22. Chương 22: Ông Nội Giá Lâm	85
23. Chương 23: Con Dâu Xấu Cũng Phải Ra Mắt Bố Mẹ Chồng	92
24. Chương 24: Đại Kết Cục	96
25. Chương 25: Phiên Ngoại 1 Đại Phong Tiểu Vũ (chuyện Của Đồng Nghiệp A Và B)	103
26. Chương 26: Phiên Ngoại 4: Phu Phu Cùng Đáp 100 Câu Hỏi – Part 1	108
27. Chương 27: Phiên Ngoại 4: Phu Phu Cùng Đáp 100 Câu Hỏi – Part 2	115

Đại Ma Vương Nhà Bên

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, phúc hắc công, đáng yêu thụ, hoan hỉ oan gia, hài hước, 1vs1, HE. Couple: Triệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ma-vuong-nha-ben>

1. Chương 1: Đại Ma Vương

Dịch Kỳ ngồi trên sofa, vừa gọt táo cho đứa cháu trai mới năm tuổi vừa mỉm cười lơ đãng nghe nó lúi rúi kể chuyện ở trường, thanh âm trẻ con non nớt mang theo chút phụng phịu vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Kỳ Kỳ, chú không biết đâu, cái tên xấu xa đó thật đáng ghét, cả ngày trêu chọc con, còn cướp kẹo của con nữa.”

Tiểu tử này tên Dịch Hy, là con trai anh ruột của Dịch Kỳ, Dịch Hiểu Phong. Hôm nay vợ chồng hai người bọn họ kỷ niệm mười năm ngày cưới, mới sáng sớm đã đem con trai đến ném cho Dịch Kỳ, hai người thì vui vẻ đi hâm nóng tình cảm.

Lúc Dịch Hiểu Phong và Thẩm Giai Nguyệt đưa Dịch Hy đến, Dịch Kỳ còn đang vui đầu trong chăn ngủ ngon lành, sau đó chính là bị tiếng chuông cửa tươi sáng đánh thức. Vốn định lơ luôn xem như không hay không biết, nhưng tiếng chuông cửa cứ âm ỉ reo lên, sợ bị hàng xóm than phiền, bất đắc dĩ mới phải rời giường đi ra mở cửa.

Dịch Hiểu Phong nhìn Dịch Kỳ đầu tóc rối bù, bộ quần áo mặc nhà nhàu nhĩ thì vươn tay xoa đầu cậu, miệng nói, “Nhóc con, em xem bộ dạng kia kìa, cứ thế này thì biết bao giờ mới có bạn gái được hở?”

Dịch Kỳ vẫn chưa thỏa mãn cơn buồn ngủ, tối qua mãi chơi game đến tận hai giờ sáng mà, vì vậy che miệng ngáp một cái, lầm bầm nói, “Em không có bạn gái không phải anh càng mừng hay sao, có người trông trẻ miễn phí cho.”

Thẩm Giai Nguyệt dẫn Dịch Hy vào nhà bếp, lấy điểm tâm sáng trút ra đĩa, vừa làm vừa nói vọng ra, “Anh không phải lo lắng cho Tiểu Kỳ, em ấy đáng yêu như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có một anh đẹp trai đến hết về làm của, yên tâm!” Nói xong còn cười một tràng dài đầy phấn khích.

Dịch Hiểu Phong lắc đầu, tỏ vẻ bó tay với bà xã nhà mình, dạo này cứ lẫn lộn trên mạng đọc mấy cái tiểu thuyết tình cảm gì đó, rồi bỗng nhiên sinh ra cái tật cứ nhìn thấy hai thằng đàn ông đứng gần nhau là kích động, lắm nhảm cái gì mà ‘tiểu thụ đáng yêu quá’, ‘tiểu công thật là suất’ vân vân các thứ, khiến anh nghe mà phát đau đầu. Cả đứa em trai này cũng không thoát khỏi móng vuốt của bà chị dâu quái đản, cả ngày bị Thẩm Giai Nguyệt giới thiệu cho không ít người, mà toàn bộ đều là đàn ông.

Thở dài một hơi, Dịch Hiểu Phong quay sang Dịch Kỳ nói, “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Em cho anh chị gọi nhờ Tiểu Hy ở đây hai ngày nhé.”

Vốn quá quen thuộc với cảnh anh chị đi chơi, ném con cho mình giữ hộ, Dịch Kỳ cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng. Dù sao tiểu tử này cũng rất ngoan, giữ nó cũng không có gì quá áp lực, hơn nữa hôm nay là thứ bảy, ở nhà chơi với cháu cũng tốt.

Hai người kia vừa đi, bên này hai chú cháu liền kéo nhau vào phòng bếp ngồi ăn sáng. Ăn xong, Dịch Kỳ loay hoay mang chăn nệm đi ra ban công hong nắng, lại gom mớ quần áo bẩn đi giặt, Dịch Hy trong lúc đó cũng không nháo loạn, mà rất ngoan ngoãn ngồi xem tivi và chơi xếp hình. Gần hai tiếng mọi việc mới xem như hoàn thành, Dịch Kỳ mở tủ lạnh lôi mấy quả táo ra gọt cho cháu ăn, tiện thể ngồi nghe thằng bé lải nhải đủ chuyện.

“Cậu ta hư lắm, hôm trước con còn thấy cậu ta lén bỏ sâu róm vào trong cặp Tiểu Hoa, làm cho bạn ấy khóc quá trời luôn.”

Dịch Kỳ tách táo ra thành từng miếng nhỏ, dùng tăm ghim một miếng đưa đến trước mặt cháu trai, hỏi lại, “Vậy sao? Vậy con có nói với bạn ấy là không được làm như vậy không?”

Dịch Hy cầm miếng táo cho vào miệng cắn một cái, hai cái má trắng trắng tròn tròn phún đồ đồ phùng ra, lắc đầu, “Con không dám lại gần cậu ta đâu, cậu ta tính xấu cứ như ma ý!”

Dịch Kỳ bật cười, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cháu trai.

Nghe Dịch Hy nói, bất giác Dịch Kỳ nhớ lại, ngày xưa, lúc cậu còn nhỏ cỡ cháu trai bây giờ, cũng có một người tính tình xấu như ma, cứng đầu bướng bỉnh, chuyên giặt tóc các bạn nữ, thích đánh nhau... Ở lớp, ai cũng sợ cậu ta, còn đặt cho biệt danh Đại ma vương.

....

Năm ấy, trường tiểu học mà Dịch Kỳ theo học có tên là tiểu học Hướng Dương, ở một thị trấn nhỏ bé nằm tại ngoại ô thành phố T. Cả trường chỉ có ba lớp một, bao gồm Cao Nguyên, Đồng Bằng và Biển Cả; mỗi lớp có khoảng hai mươi học sinh.

Dịch Kỳ học ở lớp Biển Cả, trong lớp có mười một nam và tám nữ, tổng cộng mười chín bạn. Lớp Biển Cả trong trường rất nổi tiếng, thứ nhất là vì có một cô bé tên gọi Tiểu Mạn, cô bé ấy rất xinh, học rất giỏi, hát rất hay, tuy mới sáu tuổi mà đã tham gia ca đoàn của nhà thờ lớn nhất thị trấn. Điều nổi tiếng thứ hai chính là, Đại ma vương cũng theo học lớp này!

Nếu hỏi thời tiểu học Dịch Kỳ ghét ai nhất, đáp án chắc chắn là tên Đại ma vương ấy.

Cũng không phải tự nhiên mà Dịch Kỳ ghét Đại ma vương. Tiểu Dịch Kỳ vốn là một đứa bé rất ngoan, rất tốt bụng, cho dù không quá thông minh như bù lại rất lanh lợi đáng yêu. Trước khi vào học, Dịch mama đã dặn dò tiểu Dịch Kỳ phải biết quan tâm hòa đồng với các bạn, Dịch baba thì bảo tiểu Dịch Kỳ phải biết bảo vệ các bạn yếu hơn mình, đặc biệt là đối với các bạn nữ.

Là một đứa trẻ rất nghe lời, dĩ nhiên tiểu Dịch Kỳ đem những lời dặn dò của hai bậc phụ huynh ở nhà phát huy đến cao điểm. Chẳng những đối với các bạn nữ trong lớp thật tốt, mà đối với Đại ma vương cũng có thái độ vô cùng thiện ý.

Chỉ là lúc đó, tiểu Dịch Kỳ chưa biết Đại ma vương chính là Đại ma vương mà thôi!

Đó là một ngày đẹp trời, sau khi nhập học được khoảng một tuần. Mọi người dù sao cũng là người ở trong cùng một thị trấn, ít nhiều gì cũng quen thuộc lẫn nhau, cho nên chẳng mấy chốc đã trở nên vô cùng thân thiết. Tiểu Dịch Kỳ cũng nhanh chóng làm quen với tất cả mọi người.

Tiểu Dịch Kỳ để ý thấy mọi người trong lớp chơi với nhau rất vui vẻ, chỉ duy nhất có một bạn trai luôn luôn đi về một mình, vào lớp thì im lặng không nói chuyện với bất cứ ai, cứ thui thủi ngồi một góc từ đầu đến cuối buổi học.

Tiểu Dịch Kỳ ngoan ngoãn dĩ nhiên không thể trơ mắt nhìn bạn ấy tự chơi một mình như vậy, cho nên hết giờ ra chơi ngày hôm đó, tiểu Dịch Kỳ liền lon ton chạy đến trước mặt ‘người bạn cô đơn’ kia, làm một việc khiến cho tiểu Dịch Kỳ sau này hối hận mãi không thôi.

Tiểu Dịch Kỳ đến trước mặt Đại ma vương, nở một nụ cười tự cho là thành ý nhất, chìa tay ra nói, “Chào bạn, mình là Dịch Kỳ, bạn có thể gọi mình là tiểu Kỳ. Bạn tên gì? Chúng ta làm bạn nhé.”

Đại ma vương ngược mắt lên nhìn Dịch Kỳ, vẻ mặt lạnh nhạt không chút thay đổi, phun ra vồn vện một câu khiến tiểu Dịch Kỳ chưng hửng, “Ngu ngốc!”

Tiểu Dịch Kỳ dĩ nhiên là không dự đoán được Đại ma vương sẽ nói như thế, há hốc mồm nửa ngày cuối cùng vỗ tay đánh ‘bốp’ một cái, vui vẻ reo lên, “A, thì ra bạn tên là tiểu Xuân. Mà sao ba mẹ bạn đặt tên cho bạn kỳ quá vậy?”

Tiểu Dịch Kỳ sau đó nhìn thấy, trong nháy mắt gương mặt của Đại ma vương đột nhiên biến màu, trợn to hai mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, nghiêng răng nói, “Tao nói mày là đồ ngu ngốc! Biến đi!”

Tiểu Dịch Kỳ đáng thương bị vẻ mặt hung dữ của Đại ma vương làm cho hoảng sợ, đứng đơ ra không biết phải làm thế nào. Tiểu Mạn đứng gần đó vội vã bước đến kéo tay tiểu Dịch Kỳ đi, đến một khoảng cách có thể xem là an toàn thì dừng lại, kề tai tiểu Dịch Kỳ nói nhỏ, “Sao cậu dám đến gần cậu ta? Cậu ta xấu lắm, ở chỗ tớ ai cũng sợ cậu ta hết á.”

Tiểu Dịch Kỳ mở to hai mắt nhìn Tiểu Mạn, ngạc nhiên hỏi, “Sao cậu biết cậu ta xấu?”

Tiểu Mạn liếc mắt nhìn Đại ma vương, lại nhỏ tiếng thì thào, “Tại vì nhà tớ ở gần nhà cậu ta, cho nên cậu ta như thế nào tớ biết tất.”

Tiểu Dịch Kỳ tò mò hỏi tiếp, “Cậu ta xấu như thế nào?”

“Cậu ta á hả?” Tiểu Mạn bĩu môi khinh thường, “Cả ngày thích đánh nhau, lại lảm lảm lì lì không chịu nói chuyện với ai hết. Hôm trước cậu ta còn giật búp bê của Viên Viên đem xuống cống nữa đó.”

Viên Viên là cô bé học lớp Đồng Bằng, nhà ở gần Tiểu Mạn, cũng gần nhà Đại ma vương!

Tiểu Dịch Kỳ có chút khó tin nhìn Đại ma vương, thấy cậu ta vẫn im lặng ngồi đó, lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ phòng học, nhìn qua có vẻ rất cô đơn. Tâm hồn ngây thơ trong sáng của tiểu Dịch Kỳ nghĩ, chắc cậu ta không đến nỗi xấu lắm đâu... ha!

Buổi tối về nhà, tiểu Dịch Kỳ đem chuyện hôm nay kể lại cho Dịch baba và Dịch mama nghe. Dịch baba vừa nghe liền xoa đầu tiểu Dịch Kỳ nói, “Tiểu Kỳ ngoan lắm, con phải đối xử tốt với bạn ấy nhé.”

Dịch mama cũng cười, “Mai mẹ làm trứng cuộn, con mang cho bạn ăn cùng với nhé.”

Tiểu Dịch Kỳ híp mắt cười thật tươi, ngoan ngoãn “Dạ” một tiếng thật to.

Dịch Hiểu Phong lúc bấy giờ đã mười sáu tuổi, học năm hai trung học, liếc em trai nhỏ của mình cười hì hì, “Để ý cô bé đó rồi sao, nhóc con?”

“Cậu ấy không phải cô bé, cậu ấy là con trai.” Tiểu Dịch Kỳ chu mỏ cãi lại.

Dịch Hiểu Phong nhún vai, “Xời, vậy cũng nói.”

Dịch mama lấy đũa gõ bát con trai lớn, “Ăn nhanh rồi lên ôn bài cho tôi đi ông tướng!”

Dịch Hiểu Phong le lưỡi, cũng “Dạ” một tiếng rồi cúi đầu nhanh chóng ăn cơm.

Ngày hôm sau, Dịch mama đúng như lời hứa, làm rất nhiều trứng cuộn cho tiểu Dịch Kỳ mang đến trường.

Giờ ăn trưa, tiểu Dịch Kỳ mang theo một hộp cơm với thật nhiều trứng cuộn vàng ươm đẹp mắt ngon lành, bước đến chỗ Đại ma vương, lại trưng ra nụ cười rực rỡ còn hơn ánh nắng tháng ba, “Bạn Tiểu Nguyên, chúng ta cùng ăn trưa nhé, mẹ tớ có làm rất nhiều trứng cuộn nè, ngon lắm!”

Đại ma vương tên đầy đủ là Triệu Phúc Nguyên, vì vậy tiểu Dịch Kỳ liền gọi là Tiểu Nguyên.

Đại ma vương ngẩng đầu nhìn tiểu Dịch Kỳ, nhú mày không lên tiếng, sau đó đưa mắt nhìn hộp cơm của tiểu Dịch Kỳ một lúc, cuối cùng cầm lên một khối, cắn một miếng, ba giây sau phun thẳng ra ngoài, nhếch môi nói, “Thứ này cũng cho người ăn được sao?”

Tiểu Dịch Kỳ mở to mắt nhìn, nửa ngày sau mới phản ứng lại được, “Cậu quá đáng lắm!”

Đại ma vương chỉ hừ một tiếng, không đáp lại.

Tiểu Dịch Kỳ chưa bao giờ cảm thấy tức giận thế này, cho dù ở nhà bị anh trai giành mất cái bánh kem mẹ chữa cho mình cũng không tức giận bằng. Đây là món ăn do mẹ làm cho, cậu ta không muốn ăn cũng không được làm như thế chứ.

Cho nên, lần đầu tiên trong sáu năm cuộc đời, tiểu Dịch Kỳ ra tay đánh người. Đôi mắt hơi hoe đỏ, nắm tay bé xiu dùng hết sức đâm một phát vào má Đại ma vương. Vừa đánh xong, tiểu Dịch Kỳ không thể tin được hết nhìn nắm tay mình lại nhìn mặt Đại ma vương, trong mắt vừa tức giận vừa sợ hãi.

Đại ma vương cũng bị hành động này của tiểu Dịch Kỳ làm cho kinh ngạc. Cú đâm này của tiểu Dịch Kỳ thật ra không có chút xiu đau đớn nào, nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong sáu năm cuộc đời, Đại ma vương bị người ta đánh, mà lại là đánh vào mặt nữa chứ!

Đại ma vương xoa xoa gò má, nhếch môi mỉm cười, nhìn tiểu Dịch Kỳ từng chữ từng chữ nói, “Mày giỏi lắm.”

Tiểu Dịch Kỳ nhìn nụ cười của Đại ma vương, không hiểu sao thấy sau lưng run lên, vội vã cầm hộp cơm chạy trở về chỗ ngồi của mình.

Tiểu Dịch Kỳ không biết, tháng ngày đau khổ của mình hiện tại sắp sửa bắt đầu!

2. Chương 2: Trò Chơi Gia Đình Mẹ Tiểu Linh, Còn Không Mau Đi Mua Kẹo!

Sau đó, tiểu Dịch Kỳ liền biết vì sao Triệu Phúc Nguyên được mọi người gọi là Đại ma vương!

Tiểu Dịch Kỳ có một thời gian dài về sau tự hỏi tại sao mình lúc đó lại thấy cậu ta cô đơn, đáng thương chứ? Phải nói là đáng khinh thì đúng hơn!

Đại ma vương mỗi ngày đi học nếu không chép bài thì cũng là không làm bài tập, còn thường xuyên gây sự đánh nhau với các lớp khác, đặc biệt là lớp Cao Nguyên, bởi vì bên lớp Cao Nguyên cũng có một đứa nhóc quậy phá không thua gì Đại ma vương, tụi con trai lớp này đều phải kêu đứa nhóc đó là Đại ca!

Còn lý do vì sao phải kêu là Đại ca, là bởi vì ở nhà Đại ca có một anh trai rất thích phim xã hội đen Hồng Kông, cậu bé cũng hay xem cùng với anh trai, cảm thấy mấy người làm Đại ca xã hội đen trong phim đặc biệt oai phong, cho nên cũng muốn làm Đại ca cho oách!

Đại ma vương đụng độ Đại ca, hai đứa nhóc con liền hăng máu gà mà lao vào nhau quần áo, buổi học nào về cũng là lấm lem bụi đất.

Đối với việc này tiểu Dịch Kỳ cũng không để tâm lắm, cảm thấy chỉ cần tránh xa Đại ma vương và Đại ca kia một chút là được.

Nhưng sự đời thường không suôn sẻ như vậy!

Hôm ấy tiểu Dịch Kỳ trực nhật, sau khi quét dọn phòng học xong rồi, tiểu Dịch Kỳ cầm bông phần lau bảng chạy vào nhà vệ sinh. Tuy nhiên đến khúc cua thì vô ý đụng phải đám con trai bên lớp Cao Nguyên, lại càng đặc biệt xui xẻo hơn là nguyên cái bông phần dính đầy bụi đập trúng người của một tên trong đám, khiến cả người cậu nhỏ từ trên xuống dưới đều là bụi trắng, nhìn vô cùng buồn cười.

Nhưng mà giờ phút này tiểu Dịch Kỳ lấm lấm nhóc không đứa nào dám cười, bởi vì cái người bị tiểu Dịch Kỳ tặng cho nguyên cái bông phần lau bảng chính là kẻ cầm đầu lớp Cao Nguyên – Tổng Kiệt, hay còn mệnh danh là Đại ca!

Đại ca vừa thấy khắp người mình toàn là bụi thì tức giận gào lên, “Thằng khốn này mày làm gì vậy?”

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, lắp bắp mở miệng, “Xin, xin lỗi cậu, tớ, tớ không để ý...”, nói xong hơi run run vươn tay ra phủi bụi trên người Đại ca, nhưng mà tay của tiểu Dịch Kỳ cũng toàn phần lấm, vì vậy không những không phủi sạch được, mà vết bụi phần càng lan ra rộng hơn.

Đại ca hất tay của tiểu Dịch Kỳ ra, lớn giọng nói, “Mày xem mày làm gì đây này? Dơ dơ tao hết rồi, có tin tao phất đàn em chặt cụt tay mày không?”

Xem đi, cách nói chuyện rất đậm chất xã hội đen!

Tiểu Dịch Kỳ sợ run, đang lúc không biết phải làm sao thì phía sau liền xuất hiện thêm một người, sau đó là giọng nói quen thuộc của Đại ma vương vang lên, “Buông nó ra!”

Đại ca nhìn thấy Đại ma vương, chính là kẻ thù gặp nhau thì đỏ mắt, lập tức lao vào quần áo, hai đứa ôm nhau lăn lộn trên sàn, cổ hết sức xé áo đứt tóc đối phương.

Tiểu Dịch Kỳ mở to mắt nhìn, càng nhìn càng sợ, cuối cùng quyết định xoay người chạy thẳng lên phòng giáo vụ, tìm cô giáo chủ nhiệm đến tách hai người kia ra, còn mình thì trốn về lớp học, ba chân bốn cẳng dọn dẹp sách vở vọt về nhà.

Hôm sau đi học, tiểu Dịch Kỳ thấy Đại ma vương một bên má bị xước một đường, khuỷu tay còn dán băng gạc Urgo. Tiểu Dịch Kỳ vốn định đến cảm ơn Đại ma vương hôm qua cứu mình, nhưng mà Đại ma vương cả nhìn cũng không nhìn tiểu Dịch Kỳ một cái, cho nên cậu cuối cùng gì cũng không nói, ngồi trong lớp thỉnh thoảng liếc nhìn Đại ma vương, trong lòng có chút bồn chồn không yên.

Sau đó tiểu Dịch Kỳ nghe mấy bạn khác nói, Đại ca bên lớp Cao Nguyên bị trật tay, đi học phải đeo nẹp y tế.

Mấy ngày sau, tiểu Dịch Kỳ vốn vô tư nên cũng quên mất chuyện này.

...

Hôm ấy là một buổi chiều ngày thứ bảy, tiểu Dịch Kỳ được nghỉ học, đang ở nhà xem Ultraman thì dì của tiểu Dịch Kỳ thành phố về chơi, dẫn theo nhỏ em họ nhỏ hơn cậu một tuổi. Thế là Dịch mama bảo tiểu Dịch Kỳ dẫn em gái ra công viên gần trường chơi, tiểu Dịch Kỳ ngoan ngoãn gật đầu, nắm tay em gái dẫn đi.

Công viên thị trấn cũng chẳng rộng bao nhiêu, kỳ thật chỉ là một khoảng đất trống được người lớn tận dụng làm sân chơi cho trẻ em, chỉ có một cái bập bênh, một hố cát và một cái xích đu đơn giản.

Em gái vẽ mặt ỉu xiu nhìn công viên tẻ ngắt, ngược mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, “Anh, chỗ này chán quá à, mình chơi cái gì?”

Tiểu Dịch Kỳ gãi gãi đầu, thật ra cũng không biết phải bày trò gì cho em gái chơi, nghĩ nghĩ một lát rồi nói, “Mình chơi trò công an bắt cướp đi.”

Em gái bĩu môi ghét bỏ, “Thôi không chơi đâu, trò đó chán ồm.”

Tiểu Dịch Kỳ lại khó xử gãi đầu, “Vậy chơi trò bịt mắt bắt dê đi.”

Em gái xì một tiếng, “Anh Kỳ Kỳ ngốc quá, có hai đứa mà bịt mắt bắt dê cái gì chứ.”

Tiểu Dịch Kỳ chán nản thở ra, “Vậy em muốn chơi trò gì?”

Em gái nghiêng đầu ra vẻ nghĩ ngợi, sau đó kêu lên vui vẻ, “Mình chơi trò gia đình đi.”

Tiểu Dịch Kỳ vẽ mặt , con trai ai lại chơi trò gia đình bao giờ! Vì thế liền nói, “Mình kiếm trò khác đi, trò đó không vui đâu.”

“Không!” Em gái vô cùng quyết đoán, “Em muốn chơi trò gia đình thôi!”

Tiểu Dịch Kỳ đành phải chịu thua, hai anh em liền bắt đầu chơi trò gia đình!

Ông trời cũng khéo sắp đặt, đang lúc hai anh em tiểu Dịch Kỳ đang say sưa chơi trò gia đình thì Đại ma vương vác theo quả bóng cao su lù lù xuất hiện trước mặt.

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng đánh thót một cái, bình thường đều cố gắng không đụng mặt Đại ma vương, như thế nào hôm nay vừa ra đây liền gặp vậy chứ!

“Ê, nhỏ này là ai vậy?” Đại ma vương hất cằm về phía em gái, hỏi tiểu Dịch Kỳ, giọng điệu lạnh tanh.

“... Em gái tớ.” Tiểu Dịch Kỳ không tình nguyện đáp, trong lòng vẫn còn lo lắng.

Em gái ngược đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn Đại ma vương mỉm cười toe toét nói, “Em tên Tiểu Linh. Anh là bạn của anh Kỳ Kỳ hở?”

Đại ma vương nhìn Tiểu Linh, hơi gật đầu.

Tiểu Linh vô cùng nhiệt tình nói tiếp, “Anh chơi cùng bọn em đi.”

Đại ma vương liếc nhìn tiểu Dịch Kỳ, hỏi, “Tụi bây đang chơi cái gì?”

Tiểu Dịch Kỳ mấp máy miệng, không biết trả lời thế nào thì Tiểu Linh đã chen ngang nói, “Bọn em đang chơi trò gia đình.”

“Chơi trò gia đình là sao?” Đại ma vương lộ ra biểu tình mờ mịt.

Cũng khó trách, trẻ con trong cả thị trấn này có đứa nào không biết Đại ma vương bạo lực lại xấu tính, ai dám chơi trò gia đình với cậu ta!

Em gái chớp mắt ngây thơ, “Thì là chơi gia đình chứ là sao nữa!”

Tiểu Dịch Kỳ kéo tay em gái, Tiểu Linh liền quay đầu sang nhìn anh họ, phụng phịu nói, “Đừng kéo tay em, rách áo bây giờ.”

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt cứng đờ, buông tay ra, trong lòng cầu nguyện Đại ma vương không thích trò này, bỏ đi chỗ khác chơi bóng của cậu ta đi!

Ai ngờ, Đại ma vương nghiêng ngả nhìn tiểu Dịch Kỳ một hồi, sau đó dứt khoát gật đầu, “Ừ, chơi thì chơi!”

Tiểu Dịch Kỳ đứng một bên, cảm thấy trời sắp sập rồi!

Không đầy năm phút sau, Đại ma vương trừng mắt nhìn Tiểu Linh, cứ như thể giây tiếp theo sẽ nhào tới đập bẹp mặt cô bé, nghiêng răng nói, “Cái gì? Mà muốn tao vào vai con của hai đứa bây? Mà lặp lại một lần nữa xem!?”

Em gái liền lập tức bị dọa cho choáng váng, mắt rưng rưng sắp khóc, “Nhưng mà, nhưng mà...”

Tiểu Dịch Kỳ cũng sợ không kém, nhưng vì bảo vệ hình tượng anh trai trước mặt em gái, cho nên vội vàng bước lên che em gái ở phía sau lưng mình, cười cười làm lành, “Để tớ đóng vai con là được rồi.”

Đại ma vương nhú mày nhìn tiểu Dịch Kỳ từ trên xuống dưới, hừ một cái nói, “Tao không thích con trai! Tao muốn có con gái!”

Tiểu Dịch Kỳ đau khổ nghĩ, chẳng lẽ bây giờ còn muốn bắt cậu chạy đi tìm một bé gái khác đóng vai con gái nữa sao?

Đại ma vương chỉ vào người mình, ưỡn ngực nói, “Tao làm baba!”

Tiểu Dịch Kỳ âm thầm bĩu môi, cái này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

“Mày làm con gái!” Đại ma vương chỉ vào Tiểu Linh.

Tiểu Dịch Kỳ trợn mắt, chẳng lẽ định làm gia đình mỗ côi gà trống nuôi con?

À, cái cụm từ này là hôm trước Dịch mama nói chuyện với Dịch baba có đề cập đến, tiểu Dịch Kỳ biết nghĩa của nó chỉ mấy người mỗ côi vợ, tự mình nuôi con thì gọi là gà trống nuôi con.

“Mày, làm mama!” Đại ma vương tung đòn quyết định, chỉ thẳng vào mũi của tiểu Dịch Kỳ, không cho thương lượng!

Trời, quả nhiên sập rồi...

Nhưng nói gì thì nói, Đại ma vương đã ra lệnh, hai anh em đành phải nghe theo.

Tiểu Linh vô tư vào vai con gái rất nhanh, tung tăng nhảy nhót về phía Đại ma vương gân cổ reo lên, “Baba, con thi toán được một trăm điểm!”

“Giỏi, thưởng cho con kẹo bông gòn!” Đại ma vương cũng rất nhanh đã nhập vai, bộ dạng đĩnh đạc như một vị từ phụ xoa đầu con gái.

Tiểu Dịch Kỳ đứng một bên chỉ có thể há hốc mồm!

Đại ma vương đột nhiên quay sang nhìn tiểu Dịch Kỳ, ánh mắt vừa hung hăng vừa lạnh lùng, khiến cậu một phen rùng mình, “Mẹ Tiểu Linh, còn không mau đi mua kẹo!”

Tiểu Dịch Kỳ triệt để đứng hình!

Mãi một lúc sau, đến khi ánh mắt của Đại ma vương đã chuyển sang lạnh đến không thể lạnh hơn, tiểu Dịch Kỳ rốt cuộc không biết lấy đâu ra can đảm, tức giận quát lại vào mặt Đại ma vương, “Anh là chủ gia đình, anh đi mua mới đúng!”

Kiểu nói này cũng là tiểu Dịch Kỳ học từ Dịch mama.

Quát xong rồi mới ý thức được hành động vừa rồi của mình nghiêm trọng đến mức nào, tiểu Dịch Kỳ nhất thời toát một thân mồ hôi lạnh, trong đầu đã nghĩ đến cảnh Đại ma vương dưới cơn thịnh nộ liền túm mình ném lên không trung hay vật mình ra tấn cho một trận, ít nhất không gây tay cũng què chân!

Ai ngờ Đại ma vương nghe xong chỉ nhướn mày một cái, sau đó bỏ lại một câu cộc lốc, “Mua thì mua!” rồi xoay người chạy mất.

Tiểu Linh vẽ mặt mờ mịt, “Baba chạy đi đâu vậy?”

“Chắc là đi mua, mua kẹo bông gòn?” Tiểu Dịch Kỳ cũng lắp bắp, rõ ràng vẫn chưa hết sợ.

“Vậy chúng ta cũng chạy mau đi!” Tiểu Linh rõ ràng cũng bị Đại ma vương dọa sợ không ít, nắm tay tiểu Dịch Kỳ lôi đi.

Hai anh em như được đại xá chạy như bay về nhà, Tiểu Linh mở tivi ngồi xem hoạt hình, nhanh chóng vứt chuyện này ra sau đầu, một lúc sau thì theo mẹ trở về thành phố.

Tiểu Dịch Kỳ thì chui tọt vào phòng ngồi làm bài tập, thấy ngoài trời cứ tối dần tối dần, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

“Nhóc con, ra ăn cơm.” Anh trai Dịch Hiểu Phong ở dưới bếp réo gọi.

Tiểu Dịch Kỳ quăng bút, đứng dậy, chạy vội ra cửa, ngang qua phòng bếp thì nói vọng vào, “Con ra ngoài một chút, sẽ trở về liền.”

Dịch Hiểu Phong thò đầu ra khỏi phòng bếp, nói với theo, “Nhóc con, giờ này còn chạy đi đâu nữa?”

Tiểu Dịch Kỳ cũng không có thời gian trả lời anh trai, cầm đầu một mạch chạy ra công viên ban chiều.

Tiểu Dịch Kỳ vừa chạy vừa nghĩ, cậu ta chắc không còn ở đó đâu ha, trẻ thế này rồi mà, chắc chắn là đã trở về rồi!

Thở hổn hển chạy đến nơi, tiểu Dịch Kỳ liền nhìn thấy Đại ma vương, trên tay là hai cây kẹo bông gòn phe phẩy qua lại, đáng vẻ nhìn qua có chút cô đơn, đang trợn mắt nhìn mình.

Thôi xong rồi!

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng kêu không ổn, đầu óc loạn chuyển lập tức suy nghĩ lí do giải thích với Đại ma vương.

“Ách, vừa rồi là con gái không nhèo đòi về nhà bà ngoại, tớ phải đưa nó qua đó!” Cậu rất sợ Đại ma vương nổi điên lên sẽ xông lên dùng kẹo bông gòn đâm chết mình, lập tức vắt óc nhớ ra mấy lời thoại hay có trong phim mà Dịch mama hay xem, cố sức bịa chuyện!

Đại ma vương im lặng trong chốc lát, vẽ mặt phụng phịu đưa cho tiểu Dịch Kỳ một cây kẹo, rồi làm ra vẻ hung hăng nói, “Ăn đi!”

Tiểu Dịch Kỳ thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy cây kẹo, bất giác cảm thấy vui sướng sáng khoái hẳn lên, liền nhớ đến câu Dịch mama hay nói mỗi khi Dịch baba tặng đồ gì đó cho mình, sau đó vô tư nói, “Cảm ơn ông xã!”

Vừa dứt lời, tiểu Dịch Kỳ liền biết bản thân nói sai nữa rồi, toàn thân cứng đờ, chỉ dám hơi liếc mắt nhìn xem phản ứng của Đại ma vương.

Chỉ thấy Đại ma vương sững sốt vài giây, đột nhiên đỏ mặt, hai đầu chân mày một lần nữa nhíu lại, dường như đang suy nghĩ gì đó, kế tiếp quay sang nhìn tiểu Dịch Kỳ, mà cậu cũng đang cấn cấn dục dục nhìn lại Đại ma vương, hồi hộp không biết mình sắp phải chịu trừng phạt như thế nào.

Như thể đã hạ quyết tâm, Đại ma vương cấp tốc kề sát mặt vào hôn lên môi tiểu Dịch Kỳ, sau đó vọt chạy đi, cũng không quay đầu lại mà nói, “Vợ chồng với nhau cần gì cảm ơn!”

Tiểu Dịch Kỳ chính là hóa đá tại chỗ! Nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa của Đại ma vương, khóc không ra nước mắt, nụ hôn đầu đời, cứ thế bị trắng trợn cướp mất!

3. Chương 3: Cạnh Nhà Có Đại Ma Vương!

Càng khiến tiểu Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt đó là, ngày hôm sau vào học, Đại ma vương cứ nhiên đuổi bạn cùng bàn của cậu đi, hiên ngang ôm cặp đến ngồi bên cạnh cậu nói, “Vợ chồng nên ngồi chung với nhau!”

Ác mộng bắt đầu từ đó!

Mỗi ngày đi học, Đại ma vương luôn luôn nghiêm nhiên nhét vở bài tập vào trong cặp của tiểu Dịch Kỳ, về mặt chính kinh nói, “Bà xã có nhiệm vụ phải làm bài tập cùng ông xã!”

Mỗi khi có bạn trong lớp nỗ lực tiếp cận tiểu Dịch Kỳ, hoặc là nảy sinh đụng chạm da thịt gì với cậu, Đại ma vương liền hung thần ác sát xông ra, “Không được đụng vào bà xã tớ!”

Lúc vô tình đụng phải Đại ca lớp Cao Nguyên, Đại ma vương liền kéo tay tiểu Dịch Kỳ, hất mặt nói, “Đây là bà xã tao, bọn mày không được kiếm chuyện với cậu ấy!”

Mỗi lần đến phiên tiểu Dịch Kỳ trực nhật, Đại ma vương sẽ đoạt lấy chổi từ trong tay cậu.

Đồng chí nào cho rằng Đại ma vương là đang muốn giúp tiểu Dịch Kỳ quét dọn thì úp mặt vào tường đi nhé, ngay và luôn, vì đồng chí đoán sai bét nhè rồi!

Tiểu tử kia chỉ giật chổi rồi quăng sang một bên, bá đạo kéo tiểu Dịch Kỳ ra khỏi lớp, “Đi đá bóng với tớ!”

Mọi người bắt đầu dùng ánh mắt vừa thương hại vừa sợ hãi nhìn tiểu Dịch Kỳ, bởi vì bên cạnh cậu luôn có một tên Đại ma vương kè kè không rời, quả thật cứ như âm hồn bất tán, đuổi mãi không đi. Dù thật ra tiểu Dịch Kỳ cũng không dám đuổi!

Một ngày nọ trong giờ nghỉ trưa, Tiểu Mạn lợi dụng lúc Đại ma vương chạy ra ngoài mua quà vặt, liền ngoắc tiểu Dịch Kỳ lại gần, về mặt vui mừng nói, “Tiểu Kỳ, tớ nói nghe này, có tin mừng nhá.”

Tiểu Dịch Kỳ tò mò hỏi, “Tin gì?”

Tiểu Mạn ra vẻ thần thần bí bí, kề sát vào tai tiểu Kỳ Dịch nói, “Tớ nghe ba mẹ nói, Đại ma vương sắp chuyển đi nơi khác rồi.”

Tiểu Kỳ Dịch còn chưa kịp tiêu hóa những lời Tiểu Mạn nói, phía sau đã nghe một tiếng hét giận dữ, “Hai người đang làm gì vậy?”

Tiểu Mạn giật nảy mình, ngó lại liền thấy Đại ma vương về mặt đen thui đứng nhìn hai người, ngay lập tức hai chân như muốn nhũn ra, vội vã chạy đi chỗ khác.

Tiểu Dịch Kỳ còn đang mãi nghĩ về những lời Tiểu Mạn nói, không biết mình có nghe lầm hay không, vì vậy liền ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cô bé.

Đại ma vương về mặt càng đen hơn, hung thần ác sát nói, “Không được phép nhìn người khác, cậu là bà xã của tớ!”

Tiểu Dịch Kỳ về mặt , sau đó ngập ngừng hỏi Đại ma vương, “Nghe nói cậu sắp chuyển nhà, có thật không?”

Đại ma vương hơi nhướn mày nhìn tiểu Dịch Kỳ, vẻ mặt khó nhìn dụ lại một chút, còn hơi nhếch miệng cười cười, gật đầu đáp, “Ừ.”

Tiểu Dịch Kỳ hai mắt lập tức sáng rõ, thiếu chút nữa hét lên ăn mừng!

Đại ma vương chuyển nhà, tức là sẽ chuyển trường, tức là mỗi ngày không cần phải đối diện với cái kẻ đáng sợ này nữa, thật sự là tin tức cực kỳ cực kỳ tốt lành!

Tiểu Dịch Kỳ cố nén hưng phấn trong lòng, làm ra vẻ buồn bã nói, “Vậy sao? Buồn quá ha.”

Thật sự là dối trá a! Tiểu Dịch Kỳ trong lòng tự xỉ vả mình, lần sau nhất định không được dối lòng như vậy nữa!

Nhưng mà, đi cùng với Đại ma vương, nếu cứ nói thẳng thể nào cũng bị ăn đập a, tiểu Dịch Kỳ thật sự là khóc không ra nước mắt! Cậu vẫn là đứa trẻ ngoan a, cái này là bất đắc dĩ mà thôi!

Đại ma vương không nói gì, chỉ là vẻ mặt cười có chút quỷ dị.

Buổi tối hôm đó tiểu Dịch Kỳ ăn cơm cảm thấy đặc biệt ngon hơn bình thường, vừa ăn vừa nghe Dịch baba và Dịch mama nói chuyện.

Dịch baba gấp một khối sườn bỏ vào bát tiểu Dịch Kỳ, nói, “Cẩn biệt thự bên cạnh nhà ta sắp có người chuyển vào rồi đó.”

Dịch mama cũng nói, “Ừ, nghe nói là nhà họ Triệu trong trấn mình.”

Dịch Hiểu Phong vừa nhai cơm vừa hỏi, “Nhà họ có con gái không mẹ?”

Dịch mama liếc con trai lớn một cái sắc hơn đao, “Con hỏi làm cái gì? Lo mà chuyên tâm học hành đi, còn một năm nữa là phải thi đại học rồi.”

Dịch Hiểu Phong le lưỡi, tiếp tục và cơm.

Dịch mama quay sang tiểu Dịch Kỳ, cười cười nói, “Nhà đó hình như có một đứa con bằng tuổi tiểu Kỳ nhà mình, cũng học trường Hướng Dương luôn đấy.”

Tiểu Dịch Kỳ hai mắt sáng rõ, “Thật hả mẹ?”

Dịch mama gật đầu, “Ừ, cuối tuần này họ chuyển đến, con qua làm quen với bạn đi, hai đứa ở gần nhớ giúp đỡ nhau học tập.”

Tiểu Dịch Kỳ gật đầu, trong lòng háo hức mong chờ đến cuối tuần được gặp mặt bạn hàng xóm.

Mà cùng trong tâm trạng háo hức mong chờ này còn có một người nữa!

Mấy ngày sau đó, tiểu Dịch Kỳ đi học luôn trong trạng thái vui vẻ, bởi vì tin tức Đại ma vương chuyển nhà đi nơi khác quả thật không gì vui bằng, hơn nữa còn sắp có bạn hàng xóm mới, tiểu Dịch Kỳ không vui sao được.

Đại ma vương mấy hôm nay cũng có chút bất thường, vào lớp mặc dù vẫn hay chọc phá hết người này đến người khác, vẫn cứ bắt tiểu Dịch Kỳ chép bài cho mình, nhưng thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, vẻ mặt thần thần bí bí, có khi còn cười khó hiểu.

Tiểu Dịch Kỳ lý giải là cậu ta chắc cũng vì sắp chuyển đi cho nên tâm trạng không được bình thường. Vì vậy lúc chép bài cho Đại ma vương, tiểu Dịch Kỳ cũng phá lệ viết vô cùng cẩn thận, xem như nề tình bạn bè làm việc cuối cùng cho cậu ta!

Cuối cùng thì ngày cuối tuần cũng đến, tiểu Dịch Kỳ háo hức ở trong nhà chạy tới chạy lui, trông ngóng gia đình hàng xóm mới xuất hiện!

Rốt cuộc đợi đến lúc nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen bóng chạy đến, dừng lại trước cửa ngôi biệt thự bên cạnh nhà tiểu Dịch Kỳ, theo sau còn có ba chiếc xe tải thật lớn, có vẻ là chở gia cụ trong nhà.

Tiểu Dịch Kỳ vội vã ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra cổng nhà, hai tay nắm lấy thanh chắn hàng rào ngăn đầu nhìn sang, xem thử bạn hàng xóm như thế nào.

Cửa xe ô tô mở ra, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp bước ra, quay đầu nhìn vào trong xe nói, “Tiểu Nguyên, tới rồi.”

Tiểu Dịch Kỳ vừa nghe cái tên ‘Tiểu Nguyên’, trong lòng liền giật thót một cái, chắc không có chuyện trùng hợp đến như vậy đâu... ha?!

Nhưng có lẽ ông trời muốn trêu ngươi tiểu Dịch Kỳ, từ trong xe bước ra, không ai khác chính là Đại ma vương!

Đại ma vương vừa ra khỏi xe, liếc mắt một cái liền thấy tiểu Dịch Kỳ đang đu hàng rào nhìn về phía mình, vì vậy liền nhếch môi cười một cái.

Tiểu Dịch Thành thiếu chút nữa là kinh hãi hét ra tiếng! Sau đó hồn phi phách tán lão đảo lao về phòng, trời nóng hầm hập mà cậu trùm chăn kín mít vẫn cảm thấy lạnh toát cả người!

Cư nhiên là Đại ma vương a a a a! Mỗi ngày ở trường đều phải đối diện cậu ta, chỉ mong được về nhà mới có phút giây bình yên, hiện tại cậu ta như thế nào dọn đến kề bên nhà, trời ơi, như vậy không phải là mỗi ngày hai bốn giờ đều gặp mặt hay sao? Tiểu Dịch Kỳ cậu làm sao mà sống được nữa đây chứ!????

Nguyên buổi chiều ngày hôm đó, tiểu Dịch Kỳ tinh thần kinh hoảng còn chưa phục hồi, vậy mà lúc gần bảy giờ tối, lại có chuyện khiến tiểu Dịch Kỳ đáng thương một lần nữa tim muốn rụng ra ngoài!

Người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mà tiểu Dịch Kỳ gặp trưa nay, cùng với một người đàn ông thoạt nhìn rất anh tuấn như lạnh lùng nghiêm túc mang theo một giỏ quà sang gõ cửa nhà cậu, Dịch mama ra mở cửa, tươi cười chào đón hàng xóm mới sang chơi.

Nhưng trong mắt tiểu Dịch Kỳ hiện tại chỉ có con trai của hai người! Phải, chính là tên Đại ma vương, kẻ đang đắc ý đứng sau lưng ba mẹ, nhếch miệng cười nhìn cậu.

Dịch baba và Dịch mama rất nhiệt tình thăm hỏi Triệu gia phụ phụ hai người, nói qua nói lại một hồi, Dịch mama nhìn Đại ma vương ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ba mẹ, mỉm cười hòa ái nói, “Tiểu Nguyên đúng không? Thật sự rất ngoan rất đáng yêu a. Con năm nay cũng học lớp một nhì?”

Đại ma vương cười đến là chân thực ngây thơ đáp, “Vâng ạ, con học cùng lớp với bạn Tiểu Kỳ.”

Dịch mama nghe vậy thì bất ngờ kêu lên, “Vậy sao? Thật là trùng hợp ha.” Rồi quay sang nhìn tiểu Dịch Kỳ dặn dò, “Tiểu Kỳ nhớ đối xử tốt với bạn, hai đứa giúp đỡ lẫn nhau nha con.”

Tiểu Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, đau khổ gật đầu.

Triệu mama nói, “Hai người chúng tôi công việc bận rộn nên thường vắng nhà, Tiểu Nguyên nó ở một mình cũng cô đơn, nay có Tiểu Kỳ làm bạn, chúng tôi cũng yên tâm hơn.”

Dịch mama gật đầu, “Chị nói phải.” Lại quay sang tiểu Dịch Kỳ, mỉm cười nói, “Tiểu Kỳ, con dẫn bạn lên phòng chơi cho biết đi.”

Về mặt của tiểu Dịch Kỳ hiện tại phải nói vô cùng vô cùng, nhưng bất đắc dĩ đành phải nghe lời ba mẹ, quay sang nhìn Đại ma vương, trong mắt là tha thiết mong chờ cậu ta từ chối không muốn đi với mình.

Nhưng Đại ma vương dường như rất thích nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của tiểu Dịch Kỳ, vì vậy liền đứng lên nói, “Vây con xin phép cô chú, con đi với Tiểu Kỳ một lúc.”

Nói rồi bước đến bên cạnh tiểu Dịch Kỳ, cười đến thật đáng sợ, “Tiểu Kỳ, phòng cậu ở đâu, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Dịch Kỳ tâm không cam lòng không nguyện, dẫn Đại ma vương đến phòng của mình.

4. Chương 4: Cậu Ấy Làm Công Chúa, Tớ Phải Làm Hoàng Tử!

Đại ma vương theo sau tiểu Dịch Kỳ vào phòng, đưa mắt quan sát chung quanh một vòng rồi nói, “Phòng gì nhỏ quá vậy?”

Tiểu Dịch Kỳ vừa nghe xong thật sự muốn xù lông, hung hăng trợn mắt nhìn Đại ma vương, “Kệ tớ!”

Đại ma vương chợt mỉm cười, vẻ mặt khá hài lòng, “Nhưng rất sạch sẽ, tốt lắm!”

Tiểu Dịch Kỳ hừ một tiếng, không thèm nói nữa.

Đại ma vương cầm lấy mô hình Ultraman để trên bàn học của tiểu Dịch Kỳ xăm xoi một hồi, sau đó quay mặt sang nhìn cậu, nhướn mày hỏi, “Cậu thích cái này?”

Tiểu Dịch Kỳ liếc Đại ma vương một cái, không đáp.

Đại ma vương cũng không nói gì nữa, đi lòng vòng trong phòng một hồi rồi trèo lên giường, duỗi tay duỗi chân nằm dài ra, nhắm mắt thỏa mãn nói, “Oa, cả ngày nay dọn nhà mệt chết đi.”

Tiểu Dịch Kỳ trợn trắng mắt, “Ê, giường của tớ mà!”

Đại ma vương hơi hơi mở mắt, nhìn tiểu Dịch Kỳ cười cười, “Ừ, giường của bà xã, ông xã nằm thì có vấn đề gì?”

Tiểu Dịch Kỳ thật sự rất muốn nghiêm túc nói chuyện về phương thức, phạm vi cùng giới hạn của trò chơi gia đình cho Đại ma vương nghe, nhưng nhìn đến vẻ mặt không giận tự uy của cậu ta, tiểu Dịch Kỳ đáng thương liền sợ đến cả rizzle không dám dám phóng, chỉ đành ngậm miệng lại âm thầm âm ỉ.

Thế là kể từ ngày hôm đó, cuộc sống gắn bó tình thương mến thương của hai người chính thức bắt đầu.

Đại ma vương vẫn như cũ thích chọc phá đánh nhau, mỗi ngày bắt tiểu Dịch Kỳ chép bài làm bài tập cho mình, nghênh ngang tuyên bố với mọi người tiểu Dịch Kỳ là ‘bà xã’ của mình, không ai có quyền đụng chạm đến cậu. Hơn nữa, bây giờ hai người đi học đều là đi về cùng nhau, Đại ma vương còn thường xuyên sang nhà tiểu Dịch Kỳ ăn cơm tối, lý do hết sức chính đáng Ba mẹ đi công tác, ở nhà không có ai nên sang đây ở nhờ.

Mà Dịch mama lại rất quý Đại ma vương, mỗi lần như thế đều làm thật nhiều món ngon cho cậu ta ăn, lại còn nhiệt tình bảo cậu ta ở lại ngủ với tiểu Dịch Kỳ cho có bạn.

Đại ma vương đối với những việc này có vẻ vô cùng hưởng thụ.

Triệu baba Triệu mama cũng vô cùng yên tâm đi công tác, mỗi lần về đều mua thật nhiều quà cho cả hai đứa, lí do là “Nhờ Tiểu Kỳ chiếu cố Tiểu Nguyên, trước nay thằng bé gần như không có bạn bè.”

Chỉ khổ cho tiểu Dịch Kỳ, cậu thật là kêu trời trời không thấu kêu đất đất không nghe! Mỗi ngày chịu đủ áp bức của Đại ma vương mà không thể kể với ai!

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi mau, tiểu Dịch Kỳ và Đại ma vương đều đã lên lớp ba.

Đại ma vương vẫn cứ là Đại ma vương, bá đạo, ngang ngạnh, mỗi ngày thích chơi trò gia đình, gọi tiểu Dịch Kỳ bằng bà xã.

Tiểu Dịch Kỳ vẫn phải đau khổ chấp nhận số phận bị đàn áp của mình, mỗi ngày bởi Đại ma vương đi khắp nơi, khổ không nói nổi!

Một hôm, giáo viên chủ nhiệm vào thông báo một tin khiến cho cả lớp sôi sục, trường tiểu học Hướng Dương tổ chức hội thao cùng biểu diễn văn nghệ chào mừng hai mươi năm thành lập trường.

Khắp nơi trong trường, không khí háo hức nhộn nhịp chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ và đại hội thể thao vô cùng náo nhiệt.

Về phần hội thao, lớp của tiểu Dịch Kỳ đăng ký tổng cộng bảy mục thi đấu, là nhảy xa, ném bóng vào rổ, hai người ba chân, kéo co, chạy 100m nam, 100m nữ và tiếp sức 2000m nam nữ phối hợp.

Nhảy xa, ném bóng vào rổ, chạy 100 nam và nữ là hình thức thi cá nhân, hai người ba chân thì phải đăng ký hai người, nam nữ không bắt buộc, kéo co và chạy 2000m đều là đội 10 người, 5 nam 5 nữ.

Tiểu Dịch Kỳ đăng ký ném bóng vào rổ và chạy tiếp sức 2000m. Đại ma vương đăng ký chạy nhảy xa, 100m nam, kéo co và tiếp sức 2000m, cậu ta vốn khỏe nên đăng ký nhiều cũng không có gì lạ.

Đến lúc lớp phó văn thể mỹ yêu cầu mọi người đăng ký thi hai người ba chân, cả lớp cứ đùn đẩy cho nhau, không ai muốn đăng ký.

Một bạn nữ nhăn mặt nói, “Trò đó khó chơi lắm, lần trước tớ thấy chị tớ tập với bạn rồi này, té tróc hết cả da, đau lắm!”

Mọi người cũng nhao nhao lên!

Lớp phó văn thể mỹ vẻ mặt khó xử, nhìn sang Tiểu Mạn vốn là lớp trưởng cầu cứu, Tiểu Mạn liền quay sang tiểu Dịch Kỳ, cười nói, “Tiểu Kỳ, cậu tham gia thi hai người ba chân nhé.”

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt , “Tớ...”

Tiểu Mạn quay sang lớp phó văn thể mỹ, “Cậu viết đi, Tiểu Kỳ đồng ý rồi đó.”

Tiểu Dịch Kỳ lại một lần nữa , tớ đồng ý khi nào chứ!

Lớp phó văn thể mỹ liền vui mừng điền tên tiểu Dịch Kỳ vào danh sách đăng ký, sau đó nhìn mọi người nói, “Giờ còn cần một bạn nữa.”

Mấy cô bé đưa mắt nhìn nhau, còn đang phân vân thì một giọng con trai vang lên, “Tớ đăng ký!”

Cả lớp đồng loạt nhìn về hướng phát ra giọng nói, là người ngồi bên cạnh tiểu Dịch Kỳ Đại ma vương a!

Lớp phó văn thể mỹ có chút lưỡng lự, “Bạn Tiểu Nguyên đã đăng ký bốn mục rồi, thêm một mục nữa có sao không...”

“Không sao, cứ đăng ký đi.” Đại ma vương thực bình tĩnh cắt ngang.

Tiểu Dịch Kỳ liếc mắt nhìn sang Đại ma vương, thấy Đại ma vương cũng đang nhìn mình, nhếch môi cười nói, “Tối lúc đó đừng có để vướng chân vướng tay ông xã nhà bà xã.”

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng hung hăng mắng Ông xã cái đầu cậu! Bà xã cái đầu cậu!

Xong phần hội thao, Tiểu Mạn liền đứng lên nói, “Hiện tại chúng ta còn phải đăng ký một tiết mục văn nghệ, mọi người nghĩ lớp mình nên làm gì?”

Bên dưới lớp lập tức ồn ào nhao nhao hẳn lên.

“Múa đi!”

“Thôi chán ồm à.”

“Vậy xiếc thú đi.”

“Cậu làm khỉ xiếc cho mọi người xem hả?”

“Ồ, khỉ có cái đít đỏ, xem hông, cho xem nè.”

“Vô duyên!”

“Ha ha ha...”

“Được rồi!” Tiểu Mạn lớn tiếng nói, mọi người liền lập tức im lặng, cô bé đảo mắt nhìn một vòng lớp rồi nói tiếp, “Tớ nghĩ lớp mình nên diễn một vở kịch, các cậu thấy có được không?”

Thế là mọi người lại một trận nhao nhao nữa, lần này đa số là tán đồng, bàn tới bàn lui một hồi quyết định diễn vở ‘Công chú ngủ trong rừng’.

Bây giờ đến giai đoạn phân vai. Mọi người chưa từng diễn kịch bao giờ, cho nên ai cũng không dám đứng ra đảm nhận vai chính, chỉ sợ sơ xuất làm hỏng vở kịch của lớp!

Tiểu Mạn nghĩ nghĩ rồi nói, “Được rồi, vậy chúng ta quyết định thế này, vai công chúa sẽ do các bạn nam bỏ phiếu bầu một bạn nữ nào mình thấy phù hợp nhất, ai có số phiếu cao nhất sẽ chọn người đó. Còn vai hoàng tử thì ngược lại, sẽ do các bạn nữ bầu ra. Các cậu thấy được không?”

Mọi người ai cũng thấy cách này có vẻ công bằng nhất, cho nên đều nhất trí thông qua, bắt đầu tổ chức bỏ phiếu.

Kết quả cuối cùng cư nhiên chính là Tiểu Mạn được bầu làm công chúa, vai hoàng tử thì rơi vào tay... tiểu Dịch Kỳ.

Tiểu Mạn thì không cần phải nói, xinh xắn dễ thương, quả thật rất phù hợp với hình tượng công chúa. Còn tiểu Dịch Kỳ thì ngoại hình mặc dù không quá xuất sắc, nhưng da dẻ trắng trẻo sạch sẽ, đôi mắt to lại có thêm đôi lúm đồng tiền trên má, lúc cười lên trông rất đáng yêu, hơn nữa cậu tính tình tốt, rất được các bạn nữ trong lớp yêu thích, vì vậy lần này nghiễm nhiên nhận được số phiếu bầu cao nhất!

Tiểu Mạn công bố kết quả xong, liền quay xuống nhìn cả lớp nói, “Được rồi, đã có kết quả, vậy vai công chúa sẽ do tớ diễn, vai hoàng tử sẽ do Tiểu Kỳ...”

“Khoan đã!” Đại ma vương lớn giọng cắt ngang lời Tiểu Mạn.

Tiểu Dịch Kỳ còn chưa kịp phản ứng với kết quả bất ngờ này, đã bị tiếng hô của Đại ma vương ở bên cạnh làm cho chấn động, ngơ ngác nhìn cậu ta khó hiểu.

Tiểu Mạn chớp mắt nhìn, nhìn Đại ma vương một lúc rồi hỏi, “Bạn Tiểu Nguyên, có chuyện gì vậy?”

Đại ma vương bình thản nói, “Tớ cũng muốn diễn.”

Tiểu Mạn mở to mắt nhìn, tựa như sợ bản thân nghe lầm, liền hỏi lại, “Ý cậu là sao?”

Mọi người trong lớp cũng đều đồng loạt nhìn về phía Đại ma vương.

Đại ma vương mặt không chút biểu tình nói, “Tớ muốn diễn vai hoàng tử!”

Tiểu Mạn nhíu mày, vẻ mặt khó xử, “Nhưng mà Tiểu Kỳ...”

“Tớ diễn vai hoàng tử!” Đại ma vương lập lại một lần nữa, quay sang nhìn tiểu Dịch Kỳ, “Còn cậu ta... diễn vai công chúa!”

Cái gì?!!!!

Mọi người trong lớp đều là mắt chữ O mồm chữ A nhìn Đại ma vương, còn tiểu Dịch Kỳ thì cảm cơ hồ là rớt xuống đất luôn rồi.

“Tớ phản đối!” Tiểu Dịch Kỳ rốt cuộc cũng phản ứng lại được, “Vì cái gì tớ phải diễn vai con gái chứ, tớ nhất định không diễn.”

“Cậu dám!” Đại ma vương liếc mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, vẻ mặt đáng sợ vô cùng.

Tiểu Dịch Kỳ chớp mắt nhìn mãi mà không nói được gì, trong lòng gào khóc, ô ô ô đáng sợ quá đi!

“Nếu Tiểu Kỳ diễn, tớ phải diễn vai hoàng tử, cậu ấy là công chúa, còn không, cậu ấy không diễn vai nào cả.” Đại ma vương bá đạo kết luận một câu.

Tiểu Dịch Kỳ lắc đầu nguây nguậy, đáng thương nhìn Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn cắn môi nhìn tiểu Dịch Kỳ, sau đó nói, “Được rồi, vậy vai hoàng tử sẽ do bạn Tiểu Nguyên phụ trách, còn vai công chúa sẽ do bạn... Tiểu Kỳ phụ trách. Chúng ta tiếp tục phân các vai khác.”

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt ai oán nhìn Tiểu Mạn, trước sức mạnh của tập thể đành phải đau khổ chấp nhận số phận!

Chỉ có thể ở trong lòng rít gào Đại ma vương, ta kiếp trước nợ nần gì người mà theo ám ta hoài vậy a a a a a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

5. Chương 5: Hôn Cũng Đã Hôn Rồi, Bà Xà Còn Ngại Ngùng Gì Nữa!

Tiểu Dịch Kỳ cam chịu diễn vai công chúa, ngồi trước bàn học cầm kịch bản lệ chảy đầy mặt.

Đại ma vương bắt chéo chân ngồi trên giường tiểu Dịch Kỳ, vô cùng tự nhiên vừa đọc kịch bản vừa nhịp nhịp chân, một tay thỉnh thoảng bốc lạc rang cho vào miệng nhai rộp rộp.

Tiểu Dịch Kỳ chán ghét liếc Đại ma vương một cái, vô cùng muốn nắm tay rít gào, đây là phòng của ta là phòng của ta a, người đừng có mà tự nhiên như ở nhà mình như thế có được hay không được hay không?!!!

Đáng tiếc những lời này tiểu Dịch Kỳ chỉ có thể âm thầm gào thét ở trong lòng, ngoài mặt vẫn là chăm chú vụn phụn học thuộc lời kịch.

“Ha ha ha!” Đại ma vương bất chợt thích thú cười to lên, còn kèm đập tay lên giường bồm bộp mấy cái!

“Cậu cười cái gì?” Tiểu Dịch Kỳ nhú mày khó hiểu, kịch bản này cũ rích, có gì buồn cười đâu chứ!

Đại ma vương nhướn mày nhìn tiểu Dịch Kỳ không đáp, chỉ là trong mắt tràn ngập tiếu ý.

Tiểu Dịch Kỳ nhìn nụ cười quỷ dị của Đại ma vương, trong lòng đánh thót một cái, không hiểu vì sao sống lưng phát lạnh, lắp bắp hỏi lại, “Cậu, cậu cười cái gì chứ?”

Đại ma vương nhàn nhã bốc một hạt lạc rang khác cho vào miệng, không trả lời mà phe phẩy kịch bản trong tay, vẻ mặt rõ ràng là ‘cậu tự xem đi.’

Tiểu Dịch Kỳ khó hiểu nhìn, sau đó cúi đầu lật kịch bản trong tay mình, trong lòng bĩu môi oán giận, có cái gì thì nói đại đi, úp úp mở mở giả bộ thần bí, bộ vui lắm sao!

Đến trang cuối cùng, tiểu Dịch Kỳ rốt cuộc hiểu vì sao Đại ma vương lại cười.

Mẹ ơi kịch bản cư nhiên có cảnh hoàng tử hôn đánh thức công chúa a a a a!

Tiểu Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, như thế nào lúc phân vai lại quên mất trong truyện có cảnh này, biết vậy ban đầu có chết cũng không nhận lời rồi, cùn lắm là bị Đại ma vương tấn cho một trận!

Đại ma vương nhìn vẻ mặt nhăn nhó sắp khóc của tiểu Dịch Kỳ, khóa chỉ nói, “Thế nào? Thấy chưa? Chà, nụ hôn đánh thức, nghe lãng mạn ha. Có muốn tập thử bây giờ luôn không Tiểu Kỳ?”

Tiểu Dịch Kỳ ngẩng phắt đầu lên nhìn Đại ma vương, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tớ không diễn đâu, tuyệt đối không diễn.”

“Ồ, vậy sao?” Đại ma vương nhếch miệng cười.

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng run lên, nụ cười khùng bố thế này làm ơn đừng cười có được không, Đại ma vương mà cười kiểu này chính là điềm báo tai họa a!

Nhưng mà cái loại tình huống để một thằng con trai khác hôn trước mặt bao nhiêu người là chuyện xấu hổ đến cỡ nào, tiểu Dịch Kỳ kiên quyết không chấp nhận, ta đường đường là một thằng con trai cơ mà!

Vì vậy cố gắng trấn áp run sợ trong lòng, siết tay nói, “Ừ, tớ không diễn đâu.”

Đại ma vương hơi gật gù, nhìn tiểu Dịch Kỳ, trên mặt không chút biểu tình, hỏi lại, “Thật sự không diễn?”

Tiểu Dịch Kỳ hít sâu một hơi, vẻ mặt sẵn sàng hứng chịu cơn thịnh nộ của Đại ma vương, bộ dạng quân tử khí phách mười phần nói, “Phải, không diễn!”

Đại ma vương hơi hơi nhú mày nhìn dáng vẻ thấy chết không sờn của tiểu Dịch Kỳ, mím môi im lặng không nói tiếng nào.

Tiểu tâm can của tiểu Dịch Kỳ cứ giật thót từng trận, trái tim đập bang bang trong ngực, hai tay siết chặt kịch bản nhìn chăm chăm phẳng ứng của Đại ma vương.

Đại ma vương cứ thế nhìn tiểu Dịch Kỳ nửa ngày, sau đó đứng lên, vẻ mặt lạnh tanh tiến đến trước mặt cậu, giơ tay lên.

A a a thôi tiêu rồi!

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng kêu khổ, nhắm tịt hai mắt lại chờ đợi trừng phạt của Đại ma vương.

Thế nhưng đau đớn trong dự kiến lại không xảy ra, chỉ thấy trên mặt đột nhiên có hai bàn tay áp vào, sau đó là xúc cảm mềm mềm lạnh lạnh thật nhanh lướt trên môi!

Tiểu Dịch Kỳ hơi hơi mở mắt ra nhìn, liền thấy Đại ma vương lúng túng rút tay về, lỗ tai hơi hơi đỏ lên, nhưng lại làm ra vẻ không có gì nhìn cậu.

Tiểu Dịch Kỳ mở to hai mắt, trong lòng điên cuồng gào thét!

Chuyện gì vừa diễn ra vậy a a a a a?!

Ta thế nhưng lại bị hấn cường hôn a a a a a a!

Sau đó theo bản năng nâng tay lên định chùi miệng, thì Đại ma vương lập tức trừng lớn hai mắt, hung dữ nói, “Không được chùi!”

Bàn tay giơ lên nửa chừng đơ lại trong không khí, tiểu Dịch Kỳ ủy khuất vạn phần nhìn Đại ma vương, thật sự là cái tên bá đạo vô lý!

Đại ma vương giả vờ hắng giọng một cái, liếc mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, bộ dạng tự nhiên trấn định nói, “Hôn cũng đã hôn rồi, bà xã còn ngại ngừng gì nữa!”

Tiểu Dịch Kỳ lúc này triệt để cảm lạnh, quả thật rất muốn hung hất quát vào mặt cậu ta ngại ngừng em gái cậu a!

Ai ngại ngừng, cái này gọi là kinh ngạc hoảng sợ biết không hả hả hả? Cậu có thấy thằng con trai nào bị thằng con trai khác hôn mà ngại ngừng thẹn thùng chưa hả? Đồ biến thái nhà cậu nghĩ cái gì vậy chứ?!!!

Và dĩ nhiên, những lời này tiểu Dịch Kỳ đáng thương chỉ có thể ở trong lòng âm thầm gào thét, cậu vẫn chưa muốn chết a!

“Vậy có diễn hay không?” Đại ma vương vẫn chưa buông tha vấn đề này.

Tiểu Dịch Kỳ trợn trắng mắt xem thường, chủ đề sao lại lệch đến chỗ này rồi?!

Mím môi, tiểu Dịch Kỳ chém đinh chặt sắt nói, “Không!”

“Được rồi.” Đại ma vương thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Cùng lắm thì lúc diễn chỉ hôn nhẹ lên mặt thôi được chưa.”

Cậu bất đắc dĩ cái quỷ a chứ bất đắc dĩ, tiểu Dịch Kỳ đè nén xúc động muốn đập vào mặt Đại ma vương, lắc đầu kiên quyết, “Không!”

Đại ma vương nhú mày, vẻ mặt lạnh xuống, ngay lúc tiểu Dịch Kỳ nghĩ rằng mình sắp bị cậu ta bộp cho một cú thì Đại ma vương đột ngột nói, “Chỉ giả vờ hôn thôi là được chứ gì.”

“A?” Tiểu Dịch Kỳ quả nhiên là không hề dự đoán được Đại ma vương sẽ nói như vậy, cho nên có chút tiêu hóa chưa kịp.

“Tớ nói, chỉ giả vờ hôn, không hôn thật. Lần này không được từ chối.” Đại ma vương vẻ mặt hung thần ác sát, trừng mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ.

Tiểu Dịch Kỳ há miệng nửa ngày cũng không nói được chữ nào, cuối cùng cúi đầu nhận mệnh, “Diễn thì diễn.”, sau đó ngẩng đầu lên vẻ mặt kiên quyết nói, “Nhất định phải giả vờ hôn thôi đó, không được hôn thật!”

Đại ma vương hí mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, “Lời tớ nói cậu còn dám nghi ngờ?”

Tiểu Dịch Kỳ ủy khuất vạn phần, lí nhí đáp, “Không có!”

Chính là cậu là Đại ma vương a, đại ma vương thì có giữ chữ tín với ai bao giờ!

Tiểu Dịch Kỳ đau khổ nghĩ, bản thân vì khiếp sợ trước cường quyền (của Đại ma vương) mà nhận lời diễn vở kịch này chính là sai lầm!

Tuy nhiên, đến buổi tổng dợt cuối cùng cho vở kịch, tiểu Dịch Kỳ mới phát hiện một điều, đây không chỉ đơn thuần là sai lầm, mà chính là bi kịch lớn nhất đời cậu, hơn thế nữa, bi kịch này cũng là do Đại ma vương mang đến cho cậu, quả thật sống không bằng chết!

Run run cầm chiếc váy công chúa xanh đỏ đủ màu trong tay, tiểu Dịch Kỳ thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài Đại ma vương ngươi là cái tên hỗn đản!!!!!!!!!!!!!!

Tiểu Mạn đang mặc bộ váy áo hoàng hậu xoay tới xoay lui mấy vòng để lớp phó văn thể mỹ điều chỉnh lại, quay sang thì thấy tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt khổ bức ôm váy không chịu thay ra, liền nói, “Tiểu Kỳ, cậu mau đi thay đồ đi chứ.”

Tiểu Dịch Kỳ méo máo nhìn Tiểu Mạn, lắc đầu nguầy nguậy nói, “Tớ không mặc cái này có được không?”

Tiểu Mạn mỉm cười, đáp lại hai chữ khiến tiểu Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, “Không được!”

Lớp phó văn thể mỹ cũng quay sang tiểu Dịch Kỳ, cười tươi như hoa nói, “Tiểu Kỳ mau đi thay đồ đi, hay là không biết mặc, tớ giúp cho nhé!”

“Không cần!” Tiểu Dịch Kỳ ngay lập tức từ chối, cúi đầu úy khuyết, “Tớ tự mình thay là được rồi.”

Nói xong lúi thủi ôm bộ váy đi đến góc lớp, kéo màn che lại bắt đầu vụng về thay đồ, trong lòng không ngừng oán niệm quần áo của con gái sao lại rắc rối khó mặc thế này chứ, cũng may mình không phải con gái, chứ nếu mỗi ngày đều phải mặc mấy thứ như thế này chắc hỏng mất!

Loay hoay hơn mười lăm phút đồng hồ mới miễn cưỡng xem như mặc xong, tiểu Dịch Kỳ cảm thấy có chút không tự nhiên, dưới chân lạnh lạnh khó chịu vô cùng, ngáp ngừng bên trong màn che mãi không chịu ra. Đến khi Tiểu Mạn lên tiếng thúc giục mấy lần mới mặt nhăn mày nhíu túm túm váy áo bước ra ngoài.

Tiểu Mạn gật đầu, mỉm cười hài lòng nói, “Không ngờ Tiểu Kỳ mặc váy con gái xinh thật a!”

Tiểu Dịch Kỳ trợn trắng mắt khinh thường, tớ là con trai a, khen như thế chẳng có gì đáng để cao hứng đâu!

Lớp phó văn thể mỹ lôi ra bộ dụng cụ trang điểm, ngoắc ngoắc tiểu Dịch Kỳ, cười hì hì nói, “Nào, lại đây tớ hóa trang cho, một tí nữa Đại ma vương đến là tổng dợt luôn.”

Tiểu Dịch Kỳ mở to mắt nhìn bộ trang điểm đủ màu lấp lánh trên tay lớp phó văn thể mỹ, sống lưng bỗng nhiên lạnh toát, đầu lắc như trống bỏi, “Không cần, thật sự không cần!”

Lớp phó văn thể mỹ cười gian, lắc lắc ngón tay trước mặt tiểu Dịch Kỳ, “Không thể không cần!”

Sau đó chính là tiểu Dịch Kỳ bị hai cô bé tươi sống ép buộc ngồi trên ghế, ngẩng mặt lên cho hai người chà đạp!

Gần nửa tiếng sau, rốt cuộc hai cô bé cũng buông tha cho gương mặt của tiểu Dịch Kỳ, mỉm cười mỹ mãn nhìn kiệt tác của mình.

Tiểu Mạn vỗ tay cái bốp, kêu lên “A, còn thiếu cái này nữa.” Sau đó chạy đến túi sách lục lục tìm tìm một lúc, rồi mặt mày tươi rói cầm theo mái tóc giả và cái nơ cực bụi đem đến, thật cẩn thận cài lên trên đầu của tiểu Dịch Kỳ.

Tiểu Mạn liên tục xuýt xoa, “Trời ơi Tiểu Kỳ đáng yêu kinh khủng luôn.”

Lớp phó văn thể mỹ cũng không thể tin vào thành quả của mình, dụi dụi mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, sau đó chính là hai mắt sáng rực, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra, “Tiểu mỹ nhân a!”

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt thảm thiết nhìn hai người, cảm thấy trên mặt mình như đeo thêm một cái mặt nạ nặng trĩu, trên đầu đội thêm cục cân nặng mười ký, thật sự là vô cùng khổ bức a!

Đang lúc hai người kia liên tục xuýt xoa, cửa phòng học ‘xịch’ một cái mở ra, Đại ma vương cùng mấy bạn khác nữa bước vào.

Tiểu Dịch Kỳ vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn ai, thật sự là giờ phút này nếu có cái lỗ, cậu sẽ không ngần ngại mà lập tức chui vào a, xấu hổ chết đi được!

Mấy bạn nữ mới đến liền chạy ủa đến chỗ tiểu Dịch Kỳ, ríu ra ríu rít liên tục, người nào cũng đều kinh ngạc trước dáng vẻ mặc đồ con gái của cậu, tiểu Dịch Kỳ càng nghe càng cảm thấy quẫn bách, tay chân luống cuống không biết để đâu cho phải.

Nữ A nói, “Ai da, công chúa Tiểu Kỳ thật là đáng yêu a!”

Nữ B phụ họa, “Phải a phải a, đáng yêu cứ y như búp bê ấy!”

Nữ C một chầm kiến huyết nói, “Nào nào, công chúa mau đến cho hoàng tử xem cái nào.”

Sau đó cả đám liền bật cười ha ha.

Mặc dù đối với Đại ma vương vẫn còn e sợ, nhưng mấy hôm nay tập kịch diễn ra khá suôn sẻ, đại ma vương cũng không có cố tình gây sự, mọi người dần dần cũng không quá kiêng dè, thỉnh thoảng vui đùa chọc ghẹo, dù sao cũng đều là trẻ con cả mà!

Tiểu Dịch Kỳ sau đó liền bị đẩy tới trước mặt Đại ma vương, cậu rõ ràng cảm nhận được đám con trai đứng cùng với Đại ma vương hít vào một hơi, nhưng tuyệt không có ai mở miệng nói câu nào.

Tiểu Dịch Kỳ len lén nhìn biểu tình của Đại ma vương, thấy cậu ta mím chặt môi, đầu mày còn hơi hơi nhíu lại, tựa hồ không quá cao hứng. Tiểu Dịch Kỳ trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, bộ kinh khủng lắm sao?

6. Chương 6: Đại Ma Vương Cũng Bảnh Lắm Chứ!

Tiểu Mạn cười tủm tỉm, nhìn Đại ma vương hỏi, “Tiểu Nguyên, công chúa Tiểu Kỳ có phải rất xinh đẹp hay không a?”

Đại ma vương vẫn nhíu mày, bộ dạng nghiền ngẫm nửa ngày mới lắc đầu trả lời, “Xấu muốn chết!”

Tiểu Dịch Kỳ nghe xong nháy mắt muốn xù lông, mặc dù cũng không nghĩ cậu ta sẽ khen mình, nhưng ít nhất cũng đừng có phũ phàng mà nói thẳng vào mặt người ta là ‘xấu muốn chết’ vậy chứ!

Lớp phó văn thể mỹ cũng bức xúc, “Này mắt cậu nhìn thế nào vậy chứ, Tiểu Kỳ đáng yêu vậy mà!”

Đại ma vương chỉ hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Mọi người thấy Đại ma vương vẻ mặt trầm xuống, liền hoảng hồn thức thời ngậm miệng, Tiểu Mạn cười méo xệch cố ý đổi sang chủ đề khác, nói “Được rồi, tập dợt lần cuối nào, các cậu cố lên nhé. Ngày mai hội thao cố gắng một chút, tối hôm sau biểu diễn nữa là xong hết rồi.”

Sau đó chính là tập diễn chính thức, mọi chuyện tiến hành vô cùng suôn sẻ, kể cả cảnh hôn nhau Đại ma vương cũng rất tuân thủ lời hứa, chỉ giả vờ kề sát mặt vào rồi lập tức rời ra. Tiểu Dịch Kỳ ngoại trừ chút mất tự nhiên khi phải mặc váy công chúa, còn lại cũng không có gì quá khó khăn.

Cuối buổi ra về, Đại ma vương im lặng đi bên cạnh tiểu Dịch Kỳ, vẻ mặt vô cùng đăm chiêu.

Tiểu Dịch Kỳ cũng yên lặng không nói gì, nhưng trong lòng thật ra vẫn còn chút chút ảm ức vì lúc nãy bị cậu ta chê xấu!

Về đến cổng nhà, tiểu Dịch Kỳ quyết định lơ Đại ma vương luôn, đẩy cửa đi vào, nhưng vừa giơ tay lên đã nghe Đại ma vương đứng phía sau lưng nói, “Từ nay đừng mặc đồ con gái nữa!”

Tiểu Dịch Kỳ trợn mắt nhìn Đại ma vương, trong lòng rít gào, ai nói ta muốn mặc đồ con gái chứ, cái này là bị ép buộc là bị ép buộc đó biết chưa hả hả hả?

Đại ma vương thấy tiểu Dịch Kỳ không đáp thì trừng mắt nhìn cậu, vẻ mặt hung dữ nói, “Có nghe tớ nói không? Không được mặc đồ con gái nữa!”

Tiểu Dịch Kỳ cố nhịn xuống ý muốn quát vào mặt cậu ta, hất mặt lên nói, “Vì cái gì không được?”

Đại ma vương quả nhiên không đoán được tiểu Dịch Kỳ sẽ phản ứng như vậy, liền hơi ngẩn ra một lúc, sau đó bày ra bộ dạng ghét bỏ, nói “Không phải đã nói rồi sao, xấu muốn chết!”

Tiểu Dịch Kỳ lần này thật sự là nhịn không được nữa, quay lại trừng trừng nhìn Đại ma vương, ánh mắt vì tức giận mà có chút hoe đỏ, cổ sức hét vào mặt cậu ta, “Cậu là đồ hỗn đản! Tớ ghét cậu!”

Hét xong đóng sầm cửa lại, quay người chạy thẳng vào nhà. Cho nên tiểu Dịch Kỳ không nhìn thấy vẻ mặt sững ra của Đại ma vương, sau đó chính là ánh mắt có chút thất vọng., kể cả câu lầm bầm rất nhỏ trong miệng của cậu ta, “Ngu ngốc, bởi vì tớ không muốn người khác thấy dáng vẻ xinh đẹp như vậy của cậu.”

...

Ngày hôm sau chính là đại hội thể thao.

Sáng sớm, tiểu Dịch Kỳ liền cố ý dậy thật sớm, dự định lén lút đến trường trước. Mọi hôm vẫn là đi cùng với Đại ma vương, nhưng mà cậu hiện tại vẫn còn tức giận, không muốn nhìn mặt cậu ta. Ách, thật ra là không dám nhìn mặt cậu ta a, bởi vì hôm qua nổi điên lên mà quát vào mặt cậu ta như vậy, thế nào Đại ma vương cũng sẽ không tha cho cậu cho mà xem. Cho nên mới nói, đi sớm như vậy cũng có thể xem như chạy trốn cũng được!

Dịch mama ngạc nhiên nhìn con trai nhỏ vội vàng vàng, nghi hoặc hỏi, “Tiểu Kỳ, sao hôm nay đi sớm quá vậy?”

Tiểu Dịch Kỳ gặm bánh mì, một miệng toàn thức ăn, lúng búng tìm có đáp lại, “Hôm nay chúng con tham gia đại hội thể thao, thầy bảo đi sớm chuẩn bị.”

Dịch mama “À” một tiếng xem như đã hiểu, mỉm cười nói một câu, “Cố gắng lên nhé, đừng để bị thương.”

Tiểu Dịch Kỳ ngoan ngoãn “Dạ” một tiếng, xỏ giày chạy ra ngoài, mắt len lén liếc về phía nhà Đại ma vương bên cạnh, thở phào một hơi nhẹ nhõm. May mắn, cậu ta chưa có đi a!

Buổi sáng sẽ diễn ra các mục thi đấu cá nhân, phần thi ném bóng vào rổ của tiểu Dịch Kỳ là lúc chín giờ rưỡi, phần thi chạy 100m nam là mười giờ. Cả buổi tiểu Dịch Kỳ đều cố ý tránh né Đại ma vương, lúc nào cũng đứng lẫn vào đám đông mọi người trong lớp, chỉ sợ bản thân sơ ý đứng lạc ra ngoài liền bị Đại ma vương tóm lại tấn cho một trận thì thảm!

Nhưng Đại ma vương tựa hồ cũng không để ý đến tiểu Dịch Kỳ, lơ đãng ngồi nói chuyện với đám con trai, cả nhìn cũng không nhìn tiểu Dịch Kỳ một cái, khiến cậu cũng phần nào vơi bớt lo lắng, đến lúc sau liền bị không khí sôi nổi của các phần thi làm cho hưng phấn, hào hứng chạy đi cổ vũ.

Phần thi ném bóng vào rổ của tiểu Dịch Kỳ không thành công lắm, tuy rằng qua được vòng loại nhưng cũng không có giải thưởng. Tiểu Dịch Kỳ có chút thất vọng, ủ rũ đứng một bên nhìn ba người đoạt giải lên nhận huy chương.

Bên tai Tiểu Dịch Kỳ đột nhiên vang lên tiếng nói quen thuộc, “Chút nữa lấy cho cậu một cái.”

Tiểu Dịch Kỳ hoảng hồn, quay lại nhìn thì thấy Đại ma vương không biết từ khi nào thì xuất hiện bên cạnh, lẳng lặng nhìn mình. Vì vậy tiểu Dịch Kỳ vốn còn đang cố kỵ chuyện hôm qua liền có chút chột dạ, lắp bắp hỏi lại, “Cậu, cậu nói gì?”

Đại ma vương nhú mày, bộ dạng có chút không được tự nhiên nói, “Huy chương vàng, chút nữa sẽ lấy cho cậu. Phải cổ vũ tớ đấy, biết chưa?”

Tiểu Dịch Kỳ há hốc mồm, cố gắng tiếp thu lời của Đại ma vương.

Đại ma vương thấy tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt ngốc hồ hồ như thể không hiểu gì thì trừng mắt nhìn cậu, “Có nghe không hả?”

“A!” Tiểu Dịch Kỳ giật mình, theo bản năng gật đầu như đập tỏi, “Nghe rồi, nghe rồi.”

Đại ma vương lúc này mới như hải lòng, gật đầu nói, “Nhớ đó!” Sau đó xoay người bỏ sang một bên khỏi động.

Tiểu Dịch Kỳ nhìn theo bóng dáng của Đại ma vương, khó hiểu lắm lắm, sáng ra đầu bị vô nước rồi sao mà tốt bụng quá vậy?

Phần thi 100m nam là phần thi gộp chung của hai khối lớp ba và khối lớp bốn, chia làm ba nhóm, mỗi nhóm chọn ra hai người về nhất nhì để tiếp tục vào vòng trong.

Đúng mười giờ, nhóm thi đấu đầu tiên liền xếp hàng ngay ngắn trước vạch xuất phát.

Đại ma vương thi ở nhóm thứ hai, đang đứng ngoài đường biên chuẩn bị cho lượt đầu của mình.

Tiểu Dịch Kỳ đứng lẫn trong đám đông, ánh mắt nhìn về phía Đại ma vương, trong lòng có chút xiu lo lắng. Mấy anh lớp bốn dù sao cũng cao to hơn lớp ba, nếu muốn giành chiến thắng cũng không phải dễ dàng gì.

Đại ma vương nói thế nào cũng là đại diện lớp đi thi a, tiểu Dịch Kỳ có lo lắng cũng là chuyện đương nhiên!

Lượt đầu tiên, về nhất và nhì đều là hai anh học lớp bốn, tiểu Dịch Kỳ lại càng thấy lo lắng hơn, đứng bên ngoài siết tay nhìn Đại ma vương đứng vào vạch xuất phát.

Tiểu Dịch Kỳ thấy Đại ma vương vào tư thế chuẩn bị, ánh mắt dường như nhìn về phía mình, đôi mắt đen trong suốt kiên định đó dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ lạ thường.

Bất giác, tiểu Dịch Kỳ hét lên, “Đại ma vương, cố lên!”

Xung quanh liền cười rộ lên, kể cả thầy thể dục đang làm trọng tài cũng nhìn về phía tiểu Dịch Kỳ bật cười.

Tiểu Dịch Kỳ trong lòng run rẩy, ánh mắt lăm lét nhìn về phía Đại ma vương, quả nhiên liền thấy cậu ta trừng mắt nhìn mình, miệng mấp máy nói gì đó.

Tiểu Dịch Kỳ đáng thương chỉ có thể âm thầm than thở, lần này tiêu rồi!

Mãi đến khi lượt đầu của Đại ma vương kết thúc, tiểu Dịch Kỳ vẫn còn trong trạng thái lo sợ, tinh thần treo ngược cành cây, cho nên không phát hiện Đại ma vương cư nhiên về nhất, lọt qua vòng loại tiến vào chung kết.

Đến lúc Đại ma vương đứng trước mặt tiểu Dịch Kỳ nghiêng răng nói, “Vừa nãy gọi tớ là gì?”, cậu mới giật mình mà hoàn hồn.

“Hả?” Tiểu Dịch Kỳ ngơ ngác nhìn Đại ma vương, ngây ngốc hỏi, “Thi xong rồi? Thế nào?”

Đại ma vương trợn trắng mắt, đưa tay bẹo má tiểu Dịch Kỳ, gầm gừ nói, “Cậu nói cái gì? Vừa rồi không nhìn tớ thi đấu, hử?”

Ách, thật sự đúng là vậy a!

Tiểu Dịch Kỳ lăm lét nhìn Đại ma vương, cúi đầu lí nhí, “Xin lỗi...”

Đại ma vương tức tối hừ một tiếng, càn mạnh tay bẹo má tiểu Dịch Kỳ, “Cậu cái tên ngu ngốc! Mau mở to mắt ra nhìn cho tớ, nghe chưa? Phải cổ vũ tớ nhiệt tình vào, nghe chưa?”

Tiểu Dịch Kỳ hai má đau buốt, mếu máo nói, “Nhớ, nhớ rồi. Cậu buông ra đi, đau quá...”

Đại ma vương lại hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn tốt bụng mà buông tay, chuyển sang vỗ đầu tiểu Dịch Kỳ, nhếch môi cười nói, “Ngoan!”

Ngoan em gái cậu a! Tiểu Dịch Kỳ trong lòng âm thầm phản bác lại.

Vòng chung kết, sáu chàng trai vẻ mặt đầy quyết tâm đứng vào vạch xuất phát, tiểu Dịch Kỳ cảm thấy tim mình đập bang bang, hồi hộp còn hơn lúc mình thi đấu ném bóng vào rổ, ánh mắt chăm chú dõi theo Đại ma vương.

Tiếng còi vừa vang lên, sáu người liền lao ra khỏi vạch như tên bắn. Trong sáu người lọt vào chung kết có đến bốn người là học sinh khối lớp bốn, khối lớp ba có hai người, một là Đại ma vương, người còn lại chính là... Đại ca lớp Cao Nguyên.

Bốn anh lớp bốn với ưu thế về vóc dáng, rất nhanh đã vọt lên dẫn đầu, nhưng Đại ma vương cùng Đại ca cũng rất nhanh chóng đuổi sát phía sau. Sáu người giằng co chạy hơn nửa đoạn đường, sau đó một anh lớp bốn bức tốc vượt lên phía trước, cách năm người còn lại khoảng cách gần hai mét.

Mọi người reo hò cổ vũ ầm ỹ, cực kỳ náo nhiệt.

Tiểu Dịch Kỳ phi thường căng thẳng, nhìn về mặt nghiêm túc trên đường chạy của Đại ma vương, bắt tay thành loa hét lên thật to, “Đại ma vương cố lên! Đại ma vương cố lên!!!”

Mọi người trong lớp cũng theo đó mà hô cùng với cậu, khu vực lớp tiểu Dịch Kỳ đứng vang lên ầm ầm, “Đại ma vương cố lên! Đại ma vương vô địch!”

Khoảng cách từ người dẫn đầu đến đích còn khoảng hai mươi mét, bạn cùng lớp của anh lớp bốn dẫn đầu phần khích reo hò, lần này chúc vô địch gần như nằm trong tay lớp mình rồi a!

Nhưng ngay tại thời khắc đó, Đại ma vương bỗng nhiên không biết lấy đâu ra khí lực, tăng tốc vọt lên tách ra khỏi nhóm chạy lên vị trí thứ nhì, cách người dẫn đầu không tới một mét.

Tiểu Dịch Kỳ càng thêm kích động, gân cổ hét lên, “Đại ma vương cố lên! Cố lên!”

Sau đó, liền thấy Đại ma vương tiếp tục tăng tốc, khoảng cách với người dẫn đầu còn lại không tới một sải chân, rồi lại rút ngắn dần, cuối cùng là chạy song song với nhau.

“Đại ma vương cố lên! Đại ma vương vô địch!”

Đích đến còn cách không tới mười mét, Đại ma vương mím môi, hơi nghiêng người về phía trước, bước chân sải càng dài hơn, và sau đó chính là vượt lên dẫn đầu. Đích đến còn hai mét, một mét, nửa mét, cuối cùng Đại ma vương thành công cán đích đầu tiên.

Đại ma vương khom người thở dốc, sau đó đứng thẳng lưng, quay đầu nhìn về phía tiểu Dịch Kỳ, nhếch môi mỉm cười đắc thắng.

Trong giây phút đó, tiểu Dịch Kỳ chợt phát hiện, hóa ra Đại ma vương cũng không đến nỗi quá đáng ghét, hơn nữa hôm nay nhìn kỹ mới thấy Đại ma vương cũng bảnh lắm chứ!

Mọi người trong lớp gần như là nhảy cẫng lên, luôn miệng gào thét, “Hoan hô, hoan hô!!!!” Sau đó ôm chầm lấy nhau mừng rỡ, tiểu Dịch Kỳ cũng bị ôm trong một đám loạn xạ mấy đứa trẻ đang kịch liệt vui mừng.

Đại ma vương thở phì phì, tiến về phía lớp mình, gương mặt mướt mồ hôi đen như đáy nồi, tức giận hét lên, “Buông cậu ấy ra.”

Mọi người sững sờ buông nhau ra, ngơ ngác nhìn Đại ma vương không hiểu chuyện gì.

Đại ma vương một hơi kéo tiểu Dịch Kỳ về phía mình, hung thần ác sát nhìn mọi người, hừ giọng nói, “Cậu ấy là bà xã tớ, không được loạn ôm!”

Mọi người về mặt đều là , có cần phải như vậy không a!

7. Chương 7: Cậu Ấy Là Của Tôi!

Kết thúc phần thi buổi chiều, đại hội thể thao chính thức khép lại. Lớp của tiểu Dịch Kỳ đoạt giải nhì kéo co, giải ba chạy tiếp sức 2000m, riêng trò hai người ba chân của tiểu Dịch Kỳ và Đại ma vương thì cực kỳ thâm, cả vòng loại cũng không qua nổi!

Đại ma vương tức giận trừng trừng nhìn tiểu Dịch Kỳ, ác độc mắng, “Ngu ngốc!”

Tiểu Dịch Kỳ tuy rằng rất bức mình vì bị mắng, nhưng cũng chỉ có thể ngậm miệng chấp nhận, tự mình ủy khuất, bởi vì quả thật lỗi là tại cậu. Lúc thi đấu khởi đầu rất tốt, nhưng đi chưa được hơn một phần ba

đoạn đường, tiểu Dịch Kỳ luống cuống thế nào liền bị ngã, khiến cho Đại ma vương cũng bị kéo ngã xuống theo, loay hoay mãi mới đứng lên được, lúc ấy đội đầu tiên cũng đã về đích rồi.

Đại ma vương nhìn tiểu Dịch Kỳ cúi đầu buồn bã, liền lấy huy chương vàng 100m nam của mình, giúi vào tay cậu, “Cho cậu đó!”

Tiểu Dịch Kỳ cầm huy chương, có chút tần ngần, cũng không phải thật sự quá cần, nếu là huy chương của mình vẫn thích hơn. Vì vậy ngáp ngừng một chút rồi nhét trả lại vào tay Đại ma vương, “Không cần đâu!”

Đại ma vương trừng mắt nhìn tiểu Dịch Kỳ, bá đạo mở tay cậu ra nhét trở lại, hừ giọng nói, “Cái này là lấy cho cậu, không được cãi!”

Tiểu Dịch Kỳ mấp máy môi, cuối cùng cầm lấy huy chương nhìn Đại ma vương mỉm cười, “Cảm ơn!”

Đại ma vương liền ngoảnh mặt đi chỗ khác, giọng nói có chút thiếu tự nhiên, “Không cần!”

Tiểu Dịch Kỳ cười cười, cầm huy chương lật trái lật phải xem, sau đó đeo vào trên cổ.

Đại ma vương gật đầu hài lòng, đưa tay xoa xoa đầu tiểu Dịch Kỳ.

...

Tối hôm sau, chính là buổi biểu diễn văn nghệ của trường!

Cả lớp xôn xao chuẩn bị đạo cụ trang phục, Tiểu Mạn và lớp phó văn thể mỹ đặc biệt bận rộn, tới lui kiểm tra mọi thứ xem đã ổn thỏa cả chưa.

Tiểu Mạn còn đặc biệt nhờ chị gái của mình đến giúp mọi người hóa trang. Lúc trang điểm cho tiểu Dịch Kỳ, chị Tiểu Mạn cứ xuýt xoa khen mãi, khiến tiểu Dịch Kỳ xấu hổ đến đỏ mặt.

Lúc hóa trang hoàn tất, chị Tiểu Mạn lấy từ trong túi ra một cái gương tay khá lớn, đưa đến trước mặt tiểu Dịch Kỳ, cười tủm tỉm nói, “Thế nào, cô công chúa xinh đẹp?”

Tiểu Dịch Kỳ nhìn cô bé đáng yêu cực kỳ ở trong gương mà há hốc mồm ngạc nhiên!

Đây là mình sao là mình sao? Như thế nào có thể y như con gái như vậy, còn xinh đẹp cực kỳ nữa chứ!

Ách, mặc dù tự khen mình nghe qua có chút tự kỷ, nhưng mà quả thật tiểu Dịch Kỳ hóa trang xong nhìn rất xinh, còn xinh hơn cả Tiểu Mạn vốn xinh đẹp nhất lớp nữa.

Mấy bạn nam trong lớp cũng cười hềnh hếch chọc ghẹo nói, “Tiểu Kỳ làm con trai uống quá a, phải chi là gái thì tốt rồi.”

Tiểu Dịch Kỳ hung hăng liếc mắt nhìn bọn họ, “Con gái cái đầu các cậu!”

Bên ngoài chợt vang lên tiếng kêu của một bạn nữ, “Oa, hoàng tử đến rồi!”

Tiểu Dịch Kỳ theo bản năng quay đầu nhìn ra cửa, liền thấy Đại ma vương thông thả bước vào, không khỏi kêu lên một tiếng, “A!?”

Chị Tiểu Mạn ngồi bên cạnh cũng chặc chặc lưỡi nói, “Quả nhiên là tiểu mỹ nam a!”

Đại ma vương đang mặc trên người trang phục kiểu trung cổ, quần trắng, boot cao cổ màu đen, áo sơ mi trắng tay phồng, cầu vai đính tua rua màu vàng rũ xuống trước ngực, thắt lưng bằng da to bản, trên tay còn cầm theo một thanh kiếm đạo cụ, thoạt nhìn quả thật y như một vị hoàng tử thực thụ vừa bước ra từ trong cổ tích, trên người toát ra một thứ khí tức cao ngạo, khiến người khác nhìn liền bất giác cảm thấy kính ngưỡng.

Tiểu Dịch Kỳ nhìn chăm chăm Đại ma vương, trong lòng có chút ghen tị, đúng ra trang phục đó là mình mặc a, chứ không phải mấy cái thứ hoa hòe hoa sỏi xanh xanh đỏ đỏ này đâu, đáng ghét!

Nhưng mà, Đại ma vương quả thật mặc vào nhìn rất hợp a, tiểu Dịch Kỳ có chút chút ngưỡng mộ.

Đại ma vương cũng nhìn tiểu Dịch Kỳ, nhìn thật lâu, sau đó mỉm cười quỷ dị.

Tiểu Dịch Kỳ mãi mê nhìn trang phục hoàng tử trên người Đại ma vương, cho nên không nhìn thấy được nụ cười đầy hàm ý này.

Cuối cùng cũng đến phiên lớp tiểu Dịch Kỳ biểu diễn, lúc cô bé dẫn chương trình đứng trên sân khấu nói, “Sau đây là vở kịch ‘Công chúa ngủ trong rừng’ do tập thể lớp Biển Cả, khối lớp ba biểu diễn.” tiểu Dịch Kỳ ở sau cánh gà tim đập bang bang, thực sự là cực độ hồi hộp!

Đại ma vương đứng một bên, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên không chút lo lắng, khiến tiểu Dịch Kỳ nhìn mà muốn bỏ não cậu ta xem bên trong dây thần kinh rốt cuộc là to thế nào mà lại có được phản ứng thô đến như vậy!

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt căng thẳng, cảm thấy khẩn trương đến mức tay chân đều toát cả mồ hôi lạnh. Đại ma vương liếc nhìn tiểu Dịch Kỳ, sau đó vươn tay cầm lấy bàn tay lạnh băng vì hồi hộp của cậu, nói khẽ, “Không cần lo lắng, cứ diễn như lúc tập được rồi!”

Tiểu Dịch Kỳ liếc mắt nhìn Đại ma vương, trong lòng gào thét, không lo lắng cái rắm a không lo lắng! Cái này sao giống như lúc tập được chứ, cậu có thấy khán giả ngồi đầy đây đây không hả, lúc tập làm quái gì có khán giả chứ, quả thật là khóc không ra nước mắt mà!

Nhưng kỳ lạ là sau đó tiểu Dịch Kỳ bỗng cảm thấy có chút an tâm, cũng không còn quá khẩn trương như lúc này, có lẽ là tại vì bàn tay của Đại ma vương đang nắm lấy tay mình rất ấm áp, cho nên liền từ từ bình tĩnh trở lại.

Vở kịch diễn ra tương đối suôn sẻ, không có vấp vấp hay mắc lỗi gì nghiêm trọng, chỉ là lúc tiểu Dịch Kỳ lần đầu tiên bước ra sân khấu, lơ ngơ thế nào vấp phải chân váy mà lão đạo suýt ngã, may mắn Tiểu Mạn đi bên cạnh nhanh tay đỡ được, cuối cùng một màn đó cũng êm đẹp diễn ra, xem như là hữu kinh vô hiểm!

Đến cảnh cuối cùng, hoàng tử vượt qua bao khó khăn nguy hiểm, tiêu diệt hết đám quái vật tiến vào lâu đài đánh thức nàng công chúa xinh đẹp đang say ngủ.

Hoàng tử tiến đến trước mặt công chúa, nhìn gương mặt xinh xắn đáng yêu đang nhắm nghiền hai mắt, cất giọng cảm thán, “Ôi công chúa của lòng ta, nàng quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần!” Sau đó cúi người xuống, hôn lên môi nàng.

Tiểu Dịch Kỳ nằm yên, hai mắt nhắm chặt, chờ đợi Đại ma vương khều tay mình một cái, đây là ám hiệu của hai người sau khi hoàng tử ‘giả vờ’ hôn công chúa, để nàng đứng lúc ngồi dậy, hai người nắm tay nhau mỉm cười hạnh phúc, xem như kết thúc vở kịch.

Thế nhưng chờ hoài vẫn không thấy Đại ma vương khều mình, ngược lại cảm thấy trên môi hình như có vật gì đó mềm mại lướt qua, liền mở bừng mắt ra kích động hét lên, “A a a a a!”

Cậu ta, cậu ta cư nhiên hôn thật?!!!!!!

Tiểu Dịch Kỳ trợn to hai mắt không thể tin nhìn Đại ma vương, cái tên hỗn đản này cư nhiên hôn thật, ở trước mặt mấy trăm người cư nhiên hôn cậu, a a a a a a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người trong lớp ở phía sau cánh gà bị tiếng thét của tiểu Dịch Kỳ làm cho giật mình hoảng sợ, cảnh này không có trong kịch bản a, không phải là công chúa sau khi được hoàng tử tặng một nụ hôn đánh thức thì sẽ mỉm cười ngọt ngào nhìn chàng hay sao, như thế nào lại biến thành công chúa thét lên kinh hoàng nhìn trần trụi hoàng tử thế kia?

Như vậy làm sao kết thúc kịch được đây a a a a a!

Khán giả bên dưới thì hoàn toàn không biết đến sự lo lắng của các cô bé cậu bé phía sau cánh gà, cứ nghĩ rằng tiếng thét của công chúa là một tình tiết mới trong kịch bản mà thôi!

Công chúa tiểu Dịch Kỳ vẫn mở to mắt nhìn hoàng tử Đại ma vương, vừa xấu hổ quẫn bách vừa tức giận, cứ thế đơ ra không phản ứng được gì.

Hoàng tử Đại ma vương ngược lại vô cùng bình tĩnh, một tay đặt lên ngực một tay chìa ra nghiêng mình trước công chúa, mỉm cười vô cùng lịch lãm nói, “Công chúa của lòng ta, nàng rốt cuộc đã tỉnh!”

Tiểu Dịch Kỳ lúc này mới nhớ đến mình vẫn còn đang diễn kịch, vì thế ‘công chúa’ ngay lập tức đỏ hồng gương mặt, vươn tay mình đặt lên tay hoàng tử, mỉm cười ‘dịu dàng’ đáp lại, “Hoàng tử, ta cuối cùng cũng chờ được đến lúc chàng xuất hiện!”

Mọi người bên trong cánh gà lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, quả thật là hù chết người ta a!

Tiểu Mạn nhanh chóng đọc lời dẫn truyện, kết thúc phần biểu diễn của lớp. Bên dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang lên không ngừng!

Tiểu Dịch Kỳ vừa vào bên trong, liền quay sang Đại ma vương hung hãn chất vấn, “Tại sao lúc nãy cậu lại làm như vậy?”

Đại ma vương nhìn tiểu Dịch Kỳ, tựa tiểu phi tiểu hỏi lại, “Làm như vậy là làm cái gì?”

Tiểu Dịch Kỳ tức giận đến không nói nên lời, “Cậu...”

Tiểu Mạn đứng bên cạnh cũng tò mò hỏi, “Tiểu Kỳ, tại sao khi nãy lại hét to như vậy a?”

Tiểu Dịch Kỳ há miệng nửa ngày cũng không thể nói được chữ nào.

Chẳng lẽ nói cậu bị Đại ma vương hôn thật trước mặt mọi người cho nên kinh hoàng mà hét lên sao? Loại chuyện này tuyệt đối không thể nói, nếu không sẽ bị mọi người cười đến xấu hổ mà chết mất.

Đại ma vương đứng một bên nhìn tiểu Dịch Kỳ ấp a ấp úng, bỗng nhiên tốt bụng giải thích giùm, “Khi nãy lỡ tay nhéo cậu ta hơi mạnh.”

“À, thì ra là vậy.” Tiểu Mạn gật gù vẻ đã hiểu, mọi người cũng biết ám hiệu của hai người, dù sao trong lúc tập diễn đã từng làm qua rồi. Sau đó, cô bé nhìn tiểu Dịch Kỳ, cười cười nói, “Cậu cũng thật là, đau một chút mà hét to như vậy, báo hại bọn này lo muốn chết!”

Tiểu Dịch Kỳ dở khóc dở cười, vẻ mặt chính là , cũng không biết đáp lại cô bé như thế nào!

Cả bọn lục tục kéo về lớp học, chuẩn bị thay đổi quần áo tẩy rửa hóa trang.

Tiểu Dịch Kỳ đang cầm quần áo chuẩn bị đi thay thì nghe một cô bé trong lớp gọi mình, “Công chúa, có người tìm này!” Vừa nói vừa nhìn tiểu Dịch Kỳ cười bí hiểm.

Tiểu Dịch Kỳ khó hiểu nhìn cô bé, sau đó bỏ lại quần áo đi về phía cửa. Đại ma vương đang khom người tháo giày nghe vậy cũng ngừng tay, bước theo sau lưng tiểu Dịch Kỳ.

Tiểu Dịch Kỳ vừa bước ra liền nhìn thấy một đàn anh đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn mình.

Đàn anh nhìn tiểu Dịch Kỳ từ trên xuống dưới, sau đó chìa một tay ra mỉm cười nói, “Chào em, anh là Quân Hạo. Lúc nãy xem em diễn kịch, quả thật rất đáng yêu, có thể cho anh làm quen không?”

Tiểu Dịch Kỳ vẻ mặt ngốc hồ hồ nhìn Quân Hạo. Đàn anh này tiểu Dịch Kỳ có biết, đang học lớp năm, trong trường rất nổi tiếng, đẹp trai con nhà giàu học giỏi, là học trò cưng của thầy cô cả trường, mấy cô bé trong lớp tiểu Dịch Kỳ cũng rất hâm mộ đàn anh này.

Nhưng mà, vì cái gì anh ta lại muốn làm quen mình? Khoan đã, anh ta vừa rồi gọi mình là cái gì?

Cô bé?!

Tiểu Dịch Kỳ nháy mắt sắc mặt trở nên đen thui, không phải anh ta tưởng lầm mình là con gái nên đến làm quen chứ?!

Còn chưa kịp trả lời đàn anh, Đại ma vương đứng ở phía sau đột nhiên tiến lên chắn trước mặt tiểu Dịch Kỳ, lạnh giọng nói, “Xin lỗi, anh làm quen nhầm người rồi. Cậu ấy là của tôi!”

Đàn anh quả nhiên hơi sững ra một chút, nhìn nhìn Đại ma vương, sau đó lại nhìn nhìn tiểu Dịch Kỳ bị cậu ta che ở sau lưng, chợt bật cười nói, “Cậu em đùa vui nhỉ.”

Đại ma vương sắc mặt trầm xuống, ngữ khí càng lạnh hơn, “Tôi không nói đùa! Cậu ấy là của tôi! Anh đi được rồi đó.”

Đàn anh vẻ mặt cứng đờ, sau đó liền cảm thấy tức giận, hông ngờ mình lại bị một thằng nhóc nhỏ hơn hai tuổi lên tiếng đuổi thẳng. Vì vậy không thèm nhìn đến Đại ma vương, mà trực tiếp nghiêng đầu qua nhìn tiểu Dịch Kỳ, “Cô bé, em vẫn chưa trả lời anh.”

Tiểu Dịch Kỳ bị hai tiếng cô bé khiến cho bực mình, nãy giờ vì kinh ngạc mà vẫn chưa kịp phản ứng, giờ hiểu ra tình hình quả thật có chút nuốt không trôi. Một thằng con trai lại bị gọi bằng cô bé cô bé, có bực không chứ!

Cho nên, ‘cậu bé công chúa’ tiểu Dịch Kỳ liền sẵn giọng đáp, “Không thích! Anh đi đi!”

Đàn anh quả thật là bị câu trả lời của tiểu Dịch Kỳ làm cho chấn động, mím mím môi không nói lời nào, sau đó xấu hổ rời đi.

Đại ma vương hất mặt nhìn theo bóng dáng đàn anh, khinh thường hừ một tiếng, sau đó quay sang tiểu Dịch Kỳ, xoa đầu cậu nói, “Ngoan!”

Tiểu Dịch Kỳ hất tay Đại ma vương ra, trong lòng vẫn vô cùng mất hứng!

Hừ, tại cậu ta mà mình bị xem như con gái! Cậu ta còn ngang nhiên hôn mình, chẳng những một lần mà còn là ba lần!

Đại ma vương, cậu ta quả nhiên là một tên trời sinh hỗn đản!

8. Chương 8: Tạm Biệt, Đại Ma Vương!

Hội diễn văn nghệ kết thúc, mọi chuyện lại đi vào quỹ đạo vốn có của nó.

Đại ma vương vẫn cứ làm những chuyện mà một Đại ma vương nên làm. Tiểu Dịch Kỳ vẫn tiếp tục những ngày bị chèn ép!

Một ngày giữa tháng ba, nhà tiểu Dịch Kỳ xảy ra một chuyện vô cùng quan trọng. Dịch baba nhận được quyết định chuyển công tác đến thành phố lân cận!

Bữa cơm tối ngày hôm đó, Dịch baba và Dịch mama đều có chút trầm tư. Dịch baba chuyển công tác lần này là được thăng chức, lương cao hơn, phía công ty cũng sẽ sắp xếp chỗ ở ổn định cho cả nhà nếu Dịch baba đồng ý, hơn nữa nghe nói điều kiện bên kia rất tốt, dù sao cũng là thành phố, dĩ nhiên so với nơi thôn quê này tốt hơn rất nhiều!

Dịch Hiểu Phong năm ngoái đã đậu đại học ở thành phố C, nhập học thì bắt đầu chuyển vào ở ký túc xá luôn, cho nên cũng không cần quá bận tâm về anh. Dịch baba chỉ băn khoăn một điều, chính là sợ tiểu Dịch Kỳ phải đột ngột thay đổi môi trường sống sẽ khó thích nghi, hơn nữa còn có vấn đề bạn bè trường lớp nữa, nói chung dù thế nào cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Dịch mama lặng lẽ nhìn chồng, sau đó nghiêm túc nhìn con trai nhỏ nói, “Tiểu Kỳ, ba con sắp phải chuyển công tác.”

Tiểu Dịch Kỳ đang và cơm, nghe Dịch mama nói thì ngừng lại, có chút ngạc nhiên hỏi, “Thật hả mẹ? Chuyển đi đâu?”

Dịch mama đáp, “Thành phố lân cận!”

Tiểu Dịch Kỳ “Oa” một tiếng, vẻ mặt phấn khích, “Ba được chuyển về thành phố làm a, thích thật!”

Dịch mama nhìn tiểu Dịch Kỳ thật lâu, sau đó chậm rãi nói, “Tiểu Kỳ, ba con nếu chuyển đến đó công tác, cả nhà chúng ta sẽ chuyển theo cùng.”

Tiểu Dịch Kỳ bây giờ mới hiểu ra vấn đề, nhìn sang Dịch baba, “Ba lo lắng về việc này à?”

Dịch baba cười hiền lành nói, “Tiểu Kỳ, con có chịu chuyển về thành phố học hay không?”

Tiểu Dịch Kỳ hơi cúi đầu yên lặng, suy nghĩ trong chốc lát rồi ngẩng lên nhìn Dịch baba, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Con học ở đâu cũng được, chỉ cần cả nhà mình được sống cùng nhau là tốt rồi!”

Dịch baba cười, vươn tay vỗ đầu đứa con trai nhỏ luôn biết nghe lời của mình, “Ngoan lắm!”

Thế là, việc cả nhà Dịch gia phải chuyển nhà đến thành phố lân cận đã định! Dự kiến đến cuối tháng sẽ chuyển đi.

Mà từ bây giờ đến cuối tháng, còn vốn vẹn có mười ngày!

Tiểu Dịch Kỳ tuy rằng có chút buồn khi phải chia tay với mọi người trong lớp, ba năm gần bó còn có những kỷ niệm thật vui vẻ trong những ngày diễn ra đại hội thể thao cùng biểu diễn văn nghệ, hẳn là cậu sẽ không bao giờ quên. Nhưng nghĩ tới việc sắp đến được một vùng đất mới mẻ, được làm quen với những người bạn mới, tiểu Dịch Kỳ cũng cảm thấy rất háo hức mong chờ.

Hơn thế nữa, chuyển nhà đi tiểu Dịch Kỳ sẽ thoát khỏi nanh vuốt của Đại ma vương a, chấm dứt những tháng ngày bị áp bức bóc lột mà chỉ có thể cắn răng chịu đựng a, thật sự là rất vui mừng, cực độ vui mừng!

Đến ngày thứ sáu tuần cuối cùng của tháng, sau khi kết thúc buổi học, giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng nhìn khắp cả lớp, cất giọng nghiêm trang nói, “Hôm nay thầy báo cho các em một tin buồn, sắp tới lớp chúng ta sẽ có một bạn theo gia đình chuyển đi nơi khác, bạn ấy sẽ không còn học ở đây nữa.”

Thầy vừa nói xong, cả lớp liền nhao nhao như ong vỡ tổ, ai cũng ngơ ngác nhìn người bên cạnh. Tiểu Dịch Kỳ tự dưng cảm thấy trong lòng buồn bã vô cùng, cúi đầu im lặng. Đại ma vương ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn sang cậu, mím mím môi, cũng không nói gì.

Thầy giáo nhìn về phía tiểu Dịch Kỳ, cất giọng ôn hòa nói, “Tiểu Kỳ, em đứng lên chào tạm biệt các bạn trong lớp đi.”

Cả lớp vừa nghe liền đồng loạt quay đầu nhìn về hướng tiểu Dịch Kỳ, khiến cậu cảm thấy vô cùng luống cuống, loay hoay nửa ngày mới đứng lên được, lại ngập ngừng nửa ngày mới mở miệng nói, “Thời gian qua cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tớ rất nhiều. Tớ sẽ không bao giờ quên các cậu!”

Nói xong, ánh mắt đã trở nên hoe đỏ. Tiểu Dịch Kỳ cảm thấy bên cạnh mình truyền đến một ánh mắt nóng rực, biết chắc rằng Đại ma vương đang nhìn mình, nhưng cậu không có cam đảm đối diện cậu ta, cho nên liền cúi đầu giả chết.

Tan buổi học, mọi người trong lớp liền bu lại xung quanh tiểu Dịch Kỳ, mỗi người nói một câu chúc cậu ở trường mới học hành thật tốt, nhớ phải liên lạc với mọi người, phải giữ gìn sức khỏe, có dịp phải trở về thăm trường Hướng Dương vân vân đủ thứ, chỉ riêng Đại ma vương lẳng lặng đứng một bên không nói tiếng nào, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn chằm chằm tiểu Dịch Kỳ.

Trên đường về nhà, Đại ma vương vẫn trầm mặc không nói gì, tiểu Dịch Kỳ đi bên cạnh cũng không lên tiếng, hai đứa trẻ cứ thế song song bước về nhà.

Đến cổng nhà tiểu Dịch Kỳ, cậu ngừng lại, quay đầu nhìn Đại ma vương định nói gì đó, nhưng Đại ma vương cơ hồ là không thèm nhìn cậu, cứ thế bước vào cổng nhà mình. Tiểu Dịch Kỳ mím mím môi, trong lòng có chút khó chịu, cậu mất hứng cái quỹ a mất hứng, thái độ như vậy là sao chứ!

Buổi tối hôm đó, tiểu Dịch Kỳ sắp xếp sách vở cho vào thùng carton, lúc soạn lại cặp sách, liền nhìn thấy vở bài tập của Đại ma vương, cậu ta trước nay vẫn bắt cậu chép bài làm bài giùm, hôm nay thế nhưng lại quên mất phải trả lại.

Tiểu Dịch Kỳ cầm quyển vở bài tập trong tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi kéo ghế ra ngồi vào bàn chăm chú làm bài, xem như là việc cuối cùng làm giúp cậu ta vậy.

Làm xong tất cả bài tập, tiểu Dịch Kỳ yên lặng chăm chú nhìn, nghĩ tới mình với Đại ma vương quả nhiên là oan gia.

Ba năm nay, không lúc nào tiểu Dịch Kỳ được sống yên với mấy trò nghịch ngợm của cậu ta. Tiểu Dịch Kỳ phải công nhận, mình chưa từng gặp qua người nào bá đạo vô lý đến như vậy, thật sự là khiến người ta khóc không ra nước mắt!

Còn nữa, chỉ việc Đại ma vương cứ mở miệng một tiếng ‘bà xã’, khép miệng vẫn là một tiếng ‘bà xã’ đã khiến cho tiểu Dịch Kỳ máu nóng dâng lên tới đầu, càng nghĩ càng tức.

Vì vậy, tiểu Dịch Kỳ liền lật đến trang cuối cùng của quyển vở, nắn nót viết lại một dòng chữ Trò chơi kết thúc, tạm biệt Đại ma vương!

Sau đó lén lút để quyển vở trước cổng nhà Đại ma vương, rồi ba chân bốn cẳng chạy trở vào nhà.

Hôm sau, nhà tiểu Dịch Kỳ chuyển đi. Đến tận lúc lên xe, tiểu Dịch Kỳ vẫn không thấy bóng dáng Đại ma vương, chỉ có Triệu baba Triệu mama hai người đứng tiễn đưa cả nhà Dịch gia ba người.

Người lớn chào tạm biệt nhau, dặn dò vài câu giữ gìn sức khỏe. Tiểu Dịch Kỳ nghe Triệu mama nói Đại ma vương không khỏe, nên không xuống tiễn mọi người được.

Đưa mắt nhìn lên ô cửa sổ đóng kín mít khuất sau bức màn, tiểu Dịch Kỳ mỉm cười, trong lòng âm thầm nói Tạm biệt, Đại ma vương!

Chuyển đến chỗ ở mới, mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ, tiểu Dịch Kỳ được vào học ở một trường mới, khang trang hơn, bạn bè nhiều hơn, điều kiện học tập cũng tốt hơn tiểu học Hướng Dương rất nhiều, đặc biệt là không có Đại ma vương, cuộc sống của tiểu Dịch Kỳ xem như bình thản trôi qua.

Tiểu Dịch Kỳ thỉnh thoảng liên lạc với mọi người ở trường cũ, hai năm sau thì được tin nhà họ Triệu di dân sang nước ngoài, Đại ma vương cũng theo ba mẹ rời đi.

Thời gian cứ thế thấm thoát thoi đưa, tiểu Dịch Kỳ cũng dần dần lớn lên, mọi chuyện trong quá khứ cũng không còn bao nhiêu ấn tượng, thời gian quả thật luôn có thể phủ bụi lên những kỷ niệm, chúng ta càng muốn níu kéo, nó lại càng nhanh mất đi!

Dịch Kỳ tốt nghiệp đại học, bắt đầu dọn ra ngoài đi làm, bởi vì chỗ ở trọ gần công ty, thuận tiện cho công việc hơn. Chớp mắt đã được hơn một năm.

Mỗi ngày trôi qua đều bình thản như thế, sáng đúng giờ đi làm, chiều đúng giờ ra về, thỉnh thoảng tăng ca, buổi tối ở nhà nấu bữa tối, rảnh rỗi chơi game đọc sách nghe nhạc giết thời gian, cũng có lúc tụ tập bạn bè hoặc người trong công ty ăn uống hát hò, thỉnh thoảng về thăm ba mẹ, chăm cháu mỗi khi anh chị có việc bận...

Nói chung mọi thứ không có gì đặc biệt, cuộc sống vẫn cứ thế từng ngày trôi đi, đến nỗi Dịch Kỳ gần như quên mất, trong tuổi thơ của mình có một người gọi là Đại ma vương, nếu hôm nay cháu trai Dịch Hy không than vãn về cậu bạn xấu tính cùng lớp, hẳn Dịch Kỳ cũng không có cơ hội mà ôn lại chuyện cũ.

Hết hai ngày nghỉ, Dịch Hiểu Phong liền đến đón con trai về nhà, còn mang cho Dịch Kỳ một đồng hồ linh tinh quái dị, bảo là quà tặng của anh chị. Dịch Kỳ vừa nhìn chỉ có thể ngẩn ngẩn lắc đầu, đây rõ ràng là do bà chị dâu độc đáo của mình lựa cho đây mà.

Dịch Kỳ cảm bức tượng cậu bé đang mỉm cười thật tươi, hai tay giữ ‘tiểu huynh đệ’ của mình cong lưng làm tư thế ‘trút bầu tâm sự’ thì không khỏi thờ dài, đây là cái dạng quà tặng gì a? Cậu biết để nó ở đâu bây giờ!

Lại nhìn món tiếp theo, cũng là bức tượng hình hai đứa bé đang chu miệng hôn nhau, Thẩm Giai Nguyệt vẻ mặt hào hứng nói, “Chị lựa nửa ngày mới chọn được bức tượng hình hai bé trai hôn nhau đấy, mấy cái còn lại toàn là một nam một nữ, chán ồm, không có gì đặc biệt cả!”

Dịch Kỳ bất đắc dĩ nhìn chị, trong lòng thầm nói, chị hai, em thật sự không cần mấy cái thứ ‘đặc biệt’ này của chị a!

Nhưng mà ngoài mặt vẫn là cười cười nói cảm ơn, sau đó đợi anh chị dẫn cháu về, liền lập tức kéo ngăn tủ quần áo ngay mấy thứ quái đản đó vào, mấy thứ này bảo cậu như thế nào có thể đặt ở trong nhà được cơ chứ!

...

Sáng sớm đến công ty, vừa ngồi xuống ghế đã nghe mấy chị bạn đồng nghiệp bên cạnh to nhỏ bàn tán. Dịch Kỳ cười cười, bất quá chính là đặc điểm chung của dân làm văn phòng mà, nếu không chắc sẽ buồn chán mà chết mất!

Nữ đồng nghiệp A ngoắc Dịch Kỳ, ý bảo cậu lại gần. Dịch Kỳ hơi nhướn mày, sau đó cũng nghe lời bước lại, mỉm cười hỏi, “Có chuyện gì mà mới sáng ra đã náo nhiệt như vậy?”

Đồng nghiệp A nói, “Tiểu Kỳ cậu nghe tin gì chưa, tổng bộ vừa điều một tổng tài mới về quản lý công ty chúng ta, thay thế cho lão dê sân bay đấy.”

Ông lão sân bay là tổng tài hiện tại của công ty Dịch Kỳ đang làm, một người đàn ông trên năm mươi tuổi, cái trán cao bóng ngời không có mấy sợi tóc, đặc biệt còn có máu ‘ba lăm’ đối với mấy nữ nhân viên trẻ đẹp, cho nên được mọi người lén lút gọi sau lưng là ‘lão dê sân bay’.

Dịch Kỳ tò mò hỏi lại, “Thật vậy sao? Có nghe nói là ai không?”

Đồng nghiệp B vẽ mặt mơ màng nói, “Nghe người bên tổng bộ nói là tổng tài mới của chúng ta còn rất trẻ, vừa du học ở nước ngoài về, cực kỳ giỏi lại rất đẹp trai, mà hình như còn độc thân nha, là người đàn ông hoàng kim đấy!”

Đồng nghiệp C (là đàn ông) nhúu mày nghi hoặc, “Có thật là tốt đến mức đó hay không chứ?”

Đồng nghiệp B liền nói, “Sao lại không, tôi có người quen làm ở tổng bộ, tin này đảm bảo chính xác trăm phần trăm.”

Đồng nghiệp C nhún vai, “Ờ, ai biết. Nhiều khi tin đồn thất thiệt, phải nhìn tận mắt mới tin được.”

Đồng nghiệp A nói, “Ừ, nói cũng đúng.”

Đồng nghiệp B nhướn mày, “Vây chờ hôm nào gặp rồi sẽ biết.”

Dịch Kỳ cười cười, không tham gia tranh luận cùng mọi người. Với cậu, tổng tài là ai cũng không quan hệ, chỉ cần người đó có thể giúp công ty phát triển, mỗi tháng mỗi năm tăng lương tăng thưởng cho nhân viên thì đều là ông chủ tốt!

Nhưng cũng phải thừa nhận, Dịch Kỳ cũng có một chút một chút mong chờ muốn gặp mặt vị tổng tài danh tiếng này, thử xem có phải đúng thật như lời đồn hay không. Nếu quả thật như vậy, sắp tới đây công ty hẳn là sẽ nổi lên không ít sóng gió nha, Dịch Kỳ rùng mình, nữ nhân viên công ty này thật sự là rất bừa hăn, tân nhiệm tổng tài, tôi chỉ có thể nói RIP anh!

9. Chương 9: Tân Nhiệm Tổng Tài

Buổi trưa, Dịch Kỳ phải xuống đại sảnh lấy ít tài liệu được gửi đến quầy tiếp tân, sau khi trao đổi mấy câu với nhân viên phụ trách thì nhận một chồng tài liệu thật dày rồi trở lại thang máy.

Dịch Kỳ hai tay bưng ôm tài liệu, cho nên loay hoay nửa ngày vẫn không ấn nút đi lên của thang máy được, hơn nữa còn xui xẻo làm chồng tài liệu lộp bộp rơi hơn phân nửa xuống đất.

Dịch Kỳ có chút bất đắc dĩ, biết vậy khi nãy bỏ đại xuống đất cho rồi, ấn xong lại cầm lên, để như bây giờ rớt tung tóe, xem có khổ hay không chứ!

Cúi người nhặt xong tài liệu, vừa ngược lên liền nhìn thấy một đôi giày da đen bóng không vương một hạt bụi ở ngay trước mắt. Dịch Kỳ theo bản năng nhìn dần lên, một đôi chân thon dài thẳng tắp, âu phục tối màu cắt may khéo léo vừa khít, phẳng phiu không một nếp nhăn. Nhìn lên nữa, Dịch Kỳ không khỏi ở trong lòng âm thầm ngưỡng mộ, người này thật sự vô cùng anh tuấn a!

Người đàn ông đứng trước mặt Dịch Kỳ tuổi còn rất trẻ, Dịch Kỳ nghĩ anh ta cũng tầm tuổi mình là cùng, nhưng gương mặt góc cạnh cương nghị nam tính, ngũ quan sâu sắc như được đẽo gọt, sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt sáng ẩn sau cặp kính không gọng, đôi môi hơi mím lại, mái tóc đen cắt chải gọn gàng, toàn thân toát ra một loại khí tức thành tục tinh anh, vừa thấy đã biết khác biệt hoàn toàn với mình.

Dịch Kỳ ngoại hình không tính là quá cao, thể chất lại có chút thiên gầy, nên nhìn qua dễ khiến cho người khác cảm thấy cậu có chút nhỏ bé. Hơn nữa gương mặt Dịch Kỳ là kiểu mặt trái xoan điển hình, mũi không thấp nhưng nhỏ gọn, lại thêm đôi mắt to tròn đen nhánh, đôi lúm đồng tiền khi ẩn khi hiện bên má càng khiến cho người ta nhìn vào cậu sẽ liên tưởng ngay đến hai từ ‘thanh tú’, chứ chẳng bao giờ khen cậu là ‘đẹp trai anh tuấn’ gì cả.

Dịch Kỳ đứng lên, càng cảm thấy rõ sự khác biệt giữa hai người, anh ta cư nhiên cao hơn cậu hơn nửa cái đầu. Dịch Kỳ âm thầm thở dài, thế giới này thật sự là bất công a!

Người đàn ông chăm chú nhìn mặt Dịch Kỳ, vẻ mặt tựa như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Dịch Kỳ thấy anh ta nhìn mình, liền theo phép lịch sự gật đầu chào một tiếng, “Chào anh!”

Người đàn ông nọ không đáp, chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn như cũ trầm mặc nhìn cậu.

Dịch Kỳ bị anh ta nhìn đến có chút không được tự nhiên, đang lúc không biết làm sao thì thang máy ‘dinh’ một tiếng mở ra, Dịch Kỳ liền vội vã bước vào trong, người đàn ông cũng theo sau cậu, bước vào đứng bên cạnh.

Sau đó anh ta vươn tay ấn đóng cửa, vẫn không nhìn Dịch Kỳ, cất tiếng hỏi, “Tầng mấy?”

Dịch Kỳ hơi ngẩn ra, sau đó vội vàng nói, “Mười lăm, cảm ơn!”

Giọng nói của anh ta nghe qua có chút trầm thấp từ tính, rất dễ nghe. Dịch Kỳ lần thứ hai oán trách thế giới thật không công bằng!

Người đàn ông hơi liếc mắt nhìn Dịch Kỳ, sau đó mím môi im lặng không nói gì nữa, thang máy một đường đi lên, đến tầng mười lăm thì dừng lại. Dịch Kỳ khẽ mỉm cười nói cảm ơn một lần nữa rồi xoay người bước ra khỏi thang máy.

Người đàn ông đứng bên trong nhìn theo bóng dáng cậu dần khuất sau cửa văn phòng, khóe môi khẽ nhếch thành một nụ cười tà mị, “Cuối cùng cũng gặp lại cậu rồi, bà xã!”

...

Buổi chiều, trước khi hết giờ làm việc, phòng của Dịch Kỳ nhận được tin tổng tài mới muốn đến chào hỏi mọi người, vì vậy đề nghị mọi người nán lại trong giây lát.

Các vị nữ đồng nghiệp trong phòng, không cần phải nói chính là vô cùng kích động, nhấp nhóm ngồi đợi đến cuối ngày, rốt cuộc cũng thấy trưởng phòng đi vào, phía sau còn có một người.

Các vị nữ đồng nghiệp vừa nhìn thấy người đi phía sau thì hai mắt sáng rỡ, thật sự không thua gì bóng đèn 1000W, nước miếng thiếu chút nữa là chảy ra!

Còn Dịch Kỳ, vừa nhìn thấy người nọ liền hít vào một hơi, anh ta cư nhiên là tổng tài mới của công ty a, cái người cậu gặp trưa nay ở thang máy ấy!

Cũng may mà lúc đó không làm ra hành động gì mất mặt, nếu không thật không biết giấu mặt đi đâu nữa!

Trưởng phòng vô cùng nhiệt tình giới thiệu, “Các bạn đồng nghiệp, đây là Triệu tiên sinh, là tổng tài mới của chúng ta. Mọi người từ nay cố gắng hợp tác làm việc thật tốt nhé.”

Triệu đại tổng tài vẻ mặt không chút thay đổi, vô cùng tao nhã hơi cúi người chào mọi người trong phòng, thanh âm không chút phập phồng chậm rãi nói, “Từ nay hy vọng mọi người giúp đỡ.”

Sau đó, Triệu đại tổng tài đứng thẳng người dậy nhìn mọi người. Dịch Kỳ chợt sinh ra lỗi giác vừa rồi vị tân nhiệm tổng tài này vừa liếc nhìn mình một cái. À, cái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, hẳn là anh ta nhận ra đã gặp mình trưa nay, Dịch Kỳ trong lòng âm thầm lý giải.

Mọi người lần lượt tự giới thiệu mình một chút, đến phiên Dịch Kỳ, cậu cũng hơi cúi người chào rồi mỉm cười thân thiện nói, “Chào Triệu tổng, tôi là Dịch Kỳ, từ nay xin được giúp đỡ.”

Triệu đại tổng tài nhìn chăm chú Dịch Kỳ, sau đó hơi hơi mỉm cười nói, “Vậy được rồi. Hôm nay nếu không có việc gì, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa xem như làm quen, có được hay không?”

Mọi người ngay lập tức hoan hô một tiếng, vội vã thu dọn túi xách, Dịch Kỳ cũng mỉm cười quay về chỗ cầm ba lô khoác lên vai, cậu vẫn có thói quen dùng ba lô. Xem ra vị tổng tài mới này cũng không đến nỗi quá khó gần!

Nhà Dịch Kỳ vốn gần công ty, cho nên bình thường vẫn đi làm bằng xe buýt, hai trạm là đến nơi. Vì vậy hôm nay cậu cùng hai vị đồng nghiệp nữ khác cũng không có xe được vinh hạnh ngồi xe của Triệu đại tổng tài.

Hai vị nữ đồng nghiệp kia rõ ràng vô cùng mừng rỡ, đưa mắt nhìn nhau cười tủm tỉm, vẻ mặt hớn hở như nhặt được của quý, lần đầu tiên cảm thấy không có xe tính ra cũng là một việc tốt, kể cả việc mỗi buổi sáng phải chen lấn trên xe buýt chật ních người cũng không thành vấn đề!

Triệu đại tổng tài vô cùng lịch sự mở cửa xe ghế sau cho hai vị nữ đồng nghiệp, hai người lập tức tươi cười như hoa hướng dương, cảm ơn vị tổng tài trẻ tuổi đẹp trai rồi ngồi vào.

Dịch Kỳ cười cười nhìn hai người, vừa định vươn tay mở cửa trước chỗ ghế phó lái, bởi vì không thể ngồi cùng các cô ở ghế sau được, thì Triệu tổng đã nhanh tay hơn mở cửa cho cậu, vẻ mặt không có biểu tình gì, nhưng khóe mắt hơi hơi cong lên, chỉ là Dịch Kỳ không phát hiện mà thôi.

Dịch Kỳ lúng túng “Cảm ơn!” một tiếng, sau đó ngồi vào, trong lòng càng thêm có hảo cảm với vị tổng tài mới này, thật là người chu đáo a!

Hai vị nữ đồng nghiệp trẻ tuổi tính tình vốn lạnh lợi hoạt bát, cho nên ngồi trong xe liên tục cố ý tìm đề tài hỏi thăm vị tổng tài anh tuấn, Triệu đại tổng tài cũng không hề keo kiệt, các cô hỏi đều nhất nhất trả lời, thỉnh thoảng còn bông đùa vài câu, không khí trong xe chẳng những không gò bó mà ngược lại rất thoải mái vui vẻ.

Nữ đồng nghiệp A cười cười liếc mắt sang đồng nghiệp B bên cạnh, sau đó nhìn Triệu đại tổng tài hỏi, “Triệu tổng còn trẻ lại tài giỏi và anh tuấn như vậy, hẳn là đã có bạn gái rồi nhỉ?”

Dịch Kỳ cười cười, nói đi nói lại lòng vòng này giờ, đây mới là mục đích chính của các cô đi!

Triệu đại tổng tài dùng dư quang khóe mắt liếc sang Dịch Kỳ bên cạnh, cậu đang hơi hơi mỉm cười, ánh mắt lơ đãng ngắm khung cảnh phố phường bên ngoài cửa sổ, nhưng anh biết, cậu vẫn đang nghe mọi người nói chuyện.

Vì vậy Triệu đại tổng tài khẽ nhếch khóe môi, âm thanh trầm thấp đầy từ tính đáp lại, “Không có!”

Hai vị nữ đồng nghiệp vừa nghe xong mắt liền sáng lên, còn chưa kịp nói gì thì lại nghe Triệu đại tổng tài tiếp tục, “Nhưng tôi đã có vợ hứa hôn rồi.”

Không những hai vị đồng nghiệp kinh ngạc mà cả Dịch Kỳ cũng có chút ngạc nhiên mà quay lại nhìn anh, vẻ mặt rõ ràng là đang hỏi ‘Thật không vậy?’

Như để khẳng định, Triệu đại tổng tài gật đầu, bổ sung thêm một câu nữa, “Chúng tôi hứa hôn từ nhỏ.”

Hai cô gái vừa nghe xong rõ ràng là có chút thất vọng, nữ đồng nghiệp A cố gắng mỉm cười nói, “Vậy sao, cô ấy thật may mắn ha!”

Triệu đại tổng tài không đáp, liếc mắt nhìn sang Dịch Kỳ, tiểu ý trong mắt càng thêm rõ ràng hơn một chút, trong lòng âm thầm cải chính, uhm, người đó thật may mắn, nhưng là ‘cậu ấy’, chứ không phải ‘cô ấy’!

Sau đó, hai vị đồng nghiệp nữ dường như cũng không còn hứng thú nói chuyện, Dịch Kỳ cũng không biết nói gì, Triệu đại tổng tài yên lặng lái xe, bốn người cứ thế trầm mặc suốt đoạn đường còn lại, rất nhanh đã đến nơi.

Địa điểm là một nhà hàng lẩu cay Tứ Xuyên rất nổi tiếng nằm gần trung tâm thương mại lớn nhất thành phố. Nhà hàng này Dịch Kỳ có biết qua, nhưng chưa từng vào ăn bao giờ, bởi vì nơi này lúc nào cũng rất đông khách, cho nên muốn có chỗ ngồi phải đặt chỗ từ rất sớm, mà Dịch Kỳ thì cảm thấy không cần vì một bữa ăn mà phiền phức như thế, nếu vậy cậu chẳng thà ở nhà tự nấu còn thích hơn!

Mọi người có mặt đông đủ, liền không khỏi cảm thán, thật đúng là địa phương nổi tiếng, khách đông không đếm xuể, bãi đỗ xe chật kín đến không còn chỗ trống, kiểu này có chỗ ngồi hay không đây?

Còn chưa biết phải làm sao, Triệu đại tổng tài liền móc điện thoại ra, nói mấy câu sau đó quay đầu sang mọi người, vẫn là vẻ mặt bình thản nói “Đi thôi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng liền nhanh nhẹn bước theo sau Triệu đại tổng tài, sếp lớn đã bảo đi, thì chắc chắn đã an bài thỏa đáng hết rồi, chỉ cần nghe theo là được!

Phục vụ sinh dẫn mọi người đến một gian phòng rất rộng, vừa đến nơi đã thấy một người đàn ông có vẻ là quản lý của nhà hàng đứng đợi sẵn.

Quản lý tiên sinh vừa gặp nhóm người Triệu đại tổng tài bước đến liền nhiệt tình bước tới đón tiếp, “Triệu tiên sinh, mời vào, bên trong đều đã chuẩn bị tốt.”

Triệu đại tổng tài chỉ là gật đầu, sau đó thông thả bước vào trong, kéo ghế ngồi xuống. Mọi người cũng lục tục đi theo vào, tự mình an vị.

Quản lý tiên sinh vừa thấy mọi người ổn định chỗ ngồi xong, liền quay sang Triệu tổng tài cười nhiệt tình đến không thể nhiệt tình hơn nói, “Mọi người cứ tự nhiên, nếu có cần gì cứ trực tiếp nói với phục vụ, chúng tôi sẽ lập tức mang đến. Chúc mọi người ngon miệng.”

Nói xong còn mỉm cười gật đầu chào mọi người, sau đó mới mở cửa đi ra ngoài, trước khi đi còn ra hiệu cho phục vụ sinh theo mình đi ra, sau đó dặn dò phải phục vụ nhóm khách hàng trong kia chu đáo vào, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào, bằng không chuẩn bị tinh thần bị sa thải đi là vừa.

Phục vụ sinh ngay từ đầu thật sự là mắt chữ O mồm chữ A nghe quản lý tiên sinh bình thường mắt cao hơn trán hiện tại cúi người khúm núm trước vị khách được gọi là Triệu tiên sinh kia, còn chưa hết kinh ngạc lại nghe ông ta thao thao bất tuyệt dặn dò, như thể vị khách trong kia là hoàng đế không bằng, điều này càng khiến cậu ta thắc mắc về thân phận của vị khách này.

Nhưng mà thân là người làm công, chủ dặn dò sao thì phải làm như vậy, cậu ta chỉ đành ôm thắc mắc vào trong lòng, gật đầu liên tục như đập tỏi, biểu thị rằng mình đã hiểu, đã ghi nhớ và sẽ làm theo. Lúc ấy quản lý tiên sinh mới vừa lòng, gật đầu rồi phát áo rời đi!

Bên trong này mọi người cũng đang ngạc nhiên không kém gì cậu phục vụ sinh kia, ai cũng không khỏi ở trong lòng cảm thán nói, Triệu đại tổng tài của chúng ta mặt mũi cũng lớn quá, lần này đi ăn liền được trực tiếp dẫn đến phòng VIP, hơn nữa đến cả quản lý nhà hàng còn đích thân đến đón tiếp.

Triệu đại tổng tài hơi nhíu mày nhìn vị trí ngồi của mọi người, Dịch Kỳ ngồi cách anh đến tận bốn ghế, hơn nữa bên cạnh còn là một nữ đồng nghiệp trẻ tuổi, hai người đang thấp giọng trao đổi gì đó.

Vì thế Triệu đại tổng tài trong lòng có một bình giấm chua nghiêng ngả sắp đổ, cố ý lớn tiếng nói, “Mọi người cứ tự nhiên gọi thức ăn, hôm nay tôi mời.”

Mọi người đồng loạt hoan hô, sau đó nhiệt tình gọi món, Dịch Kỳ cũng vui vẻ lật thực đơn, lúc nhìn đến giá món ăn thì không khỏi trợn tròn hai mắt, đây là cái thể loại giá tiền gì thế này, đắt muốn đòi mạng, nói ăn thức ăn không bằng nói trực tiếp nhai tiền.

Vị nữ đồng nghiệp bên cạnh cũng nhăn mặt, nói khẽ với Dịch Kỳ, “Trời ơi, giá cắt cổ người ta sao?”

Trong công ty mọi người vốn vô cùng thân thiết, hơn nữa còn làm cùng một phòng lâu như vậy, nói chuyện cũng không cần phải kiêng dè gì.

Dịch Kỳ nghe vậy liền gật đầu tán đồng, “Ừ, đắt kinh dị. Cũng đâu có gì đặc biệt đâu, cũng là mấy món lẩu bình thường thôi mà. Chỗ này đúng là dành cho nhà giàu có tiền không biết làm gì vào đốt tiền.”

Hai người cứ thế tiếp tục thì thảo to nhỏ nói xấu cái này nói xấu cái kia của nhà hàng, không biết rằng thái độ thân thiết vô tình của mình đã triệt để làm cho bình giấm chua trong lòng Triệu đại tổng tài vốn đang nghiêng ngả, trực tiếp đổ đầy ra!

10. Chương 10: Kết Thúc Cái Rắm!

Triệu đại tổng tài đưa tay nâng kính mắt, trong mắt lóe lên tia sáng không rõ tên.

Mọi người gọi thức ăn xong, Triệu đại tổng tài gọi thêm hai chai vang Pháp giá đắt muốn chết. Dịch Kỳ vừa nghe xong thì nhăn mặt, ăn lẩu cay Tứ Xuyên mà uống rượu vang, hình như chẳng ăn nhập gì với nhau thì phải, cái này là sở thích của người có tiền sao? Thật kỳ quặc!

Phục vụ sinh mồm cười thực chuyên nghiệp thỉnh mọi người chờ trong chốc lát, sau đó nhanh chóng rời đi. Chưa đầy năm phút sau thức ăn đã được dọn ra, quả không hổ danh là nhà hàng nổi tiếng, hành động vừa chuyên nghiệp lại nhanh nhẹn!

Mọi người lập tức vui vẻ nhập tiệc, vừa ăn vừa trò chuyện vô cùng náo nhiệt, Triệu đại tổng tài im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười góp vui vài câu, chỉ là ánh mắt vẫn kín đáo quan sát nhất cử nhất động của Dịch Kỳ.

Hai chai rượu vang đắt cắt cổ chẳng mấy chốc đã được giải quyết xong, trưởng phòng đã có chút hơi men cười ha hả nói, “Tiểu Kỳ cậu xem, Triệu tổng bằng tuổi cậu mà đã thành công như thế này, cậu cần phải học tập nhiều a.”

Đồng nghiệp A cũng tươi cười nói, “Tiểu Kỳ muốn được như Triệu tổng xem ra còn phần đầu lâu lắm a, không cần nói cái khác, chỉ ngoại hình thôi đã thấy cách xa vạn dặm rồi.”

Mọi người thấy Triệu đại tổng tài cũng không phải quá xa cách khó gần, liền không còn kiêng dè mà bắt đầu vui đùa trêu chọc lẫn nhau, nạn nhân đầu tiên chính là Dịch Kỳ.

Vừa nghe đồng nghiệp A nói xong, tất cả đều nhất loạt cười phá lên, Dịch Kỳ mặt mày méo xệch, bắt đấm dĩ cười cười, bị đem ra so sánh với một người hoàn hảo vượt trội hơn mình, bản thân cũng là một người đàn ông, ai lại có thể vui cho được chứ!

Triệu đại tổng tài cũng cười khẽ, một bộ dạng nam nhân phóng khoáng thoải mái nói, “Mọi người nói thế chứ tôi thấy Tiểu Kỳ rất tốt mà.”

Không những tốt mà còn rất đáng yêu, khiến anh nhịn không được chỉ muốn giấu cậu ở một nơi chỉ có một mình anh biết, Triệu đại tổng tài trong lòng âm thầm bổ sung.

Đồng nghiệp B nhìn Tiểu Kỳ, sau đó thâm ý nhìn một nữ đồng nghiệp khác cười nói, “Phải a, Tiểu Kỳ cũng không tệ, đúng không Tiểu Hân?”

Nữ đồng nghiệp được gọi là Tiểu Hân hai má ửng hồng, e thẹn nói, “Đúng vậy...”

Trưởng phòng vỗ tay bôm bốp, chỉ vào Dịch Kỳ, cười ha hả nói, “Giỏi thật a Tiểu Kỳ, trông hiền lành thế mà nhanh tay gọn.”

Dịch Kỳ thật sự là dở khóc dở cười, cúi đầu uống rượu giả chết!

Ly rượu trong tay Triệu đại tổng tài ‘crắc’ một tiếng liền bị nứt một đường, đôi mắt phía sau mắt kính cơ hồ là bốc hỏa, được lắm a Tiểu Kỳ, còn dám đi khắp nơi reo giắc hoa đào!

Kết thúc bữa ăn, mọi người vốn còn muốn tiếp tục đi KTV, nhưng nghĩ lại hôm nay mới là thứ hai, ngày mai còn phải đi làm, vì vậy đành tiếc nuối giải tán.

Triệu đại tổng tài vô cùng thân sĩ mỉm cười tao nhã nói, “Đến khi khác chúng ta lại đi một lần nữa, còn rất nhiều cơ hội mà.” Sau đó chu đáo gọi taxi cho nhóm nữ đồng nghiệp, còn dặn dò tài xế lái xe cẩn thận, nhân tiện thanh toán luôn tiền xe.

Dịch Kỳ vốn định chào tạm biệt mọi người rồi đến đón tàu điện ngầm về nhà, nhưng còn chưa kịp nói đã nghe Triệu đại tổng tài đứng bên cạnh lên tiếng, “Cậu ở đâu?”

“Ồ?” Dịch Kỳ vừa nghe thì có chút không kịp phản ứng, mở to mắt nhìn anh.

“Tôi hỏi cậu ở đâu?” Triệu đại tổng tài vẻ mặt không chút biểu tình nhấc lại, nhưng khóe miệng giương lên một độ cong rất nhỏ, đôi mắt khuất sau cặp kính cũng thoáng hiện lên tiểu ý không dễ nhận ra. Sao mà Tiểu Kỳ của mình cứ ngây ngốc y như hồi nhỏ vậy chứ, đáng yêu đến thế là cùng!

“À, tôi ở đường X khu Y, gần công ty chúng ta.” Dịch Kỳ mặc dù ngạc nhiên vì sao tự nhiên anh ta hỏi chỗ ở của mình, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn trả lời.

“Được rồi.” Triệu đại tổng tài gạt đầu, vòng qua mở cửa xe bên ghế phó lái, sau đó đứng yên nhìn cậu.

“Hả?” Dịch Kỳ một lần nữa há hốc miệng, ý của anh ta là sao đây?

Triệu đại tổng tài nhíu mày, trầm giọng nói “Còn không mau lên xe!”

Dịch Kỳ ngơ ngác trong chốc lát, sau đó lắc đầu nói, “A, không cần phiền toái Triệu tổng đâu, tôi đi tàu điện ngầm là được rồi.”

Triệu đại tổng tài mày nhíu càng sâu hơn, âm thanh lạnh thêm một tầng, trong giọng nói hiển thị rõ sự thiếu kiên nhẫn, “Tôi nói, lên xe!”

Dịch Kỳ sững sờ, sau đó dưới ánh mắt lạnh lẽo của Triệu đại tổng tài, ngoan ngoãn nuốt mấy lời khách khí từ chối vào bụng, nhận mệnh trèo lên xe, yên vị ở ghế phó lái.

Triệu đại tổng tài bấy giờ mới gạt đầu hài lòng, ngồi vào vị trí điều khiển.

Dịch Kỳ vẻ mặt có chút không tự nhiên nói, “Triệu tổng, thật sự nếu không thuận đường, tôi có thể...”

“Cậu ồn ào quá.” Triệu đại tổng tài khó chịu cắt ngang, sau đó nghiêng người hơi chồm về phía cậu.

Dịch Kỳ mở to mắt, nhìn gương mặt anh tuấn hoàn mỹ của Triệu đại tổng tài càng lúc càng gần, tim bất chợt đập nhanh thêm mấy nhịp.

Triệu đại tổng tài vươn tay, kéo dây an toàn thắt lại cho cậu, vẻ mặt vẫn là một bộ dạng bình thản lạnh lùng, nhưng chỉ có trời mới biết, anh phải vất vả như thế nào mới kiềm nén được ý muốn hôn lên đôi môi cánh hoa mê người trước mặt.

Thắt tốt dây an toàn cho cậu xong, Triệu đại tổng tài ngồi trở lại vào ghế, yên lặng khởi động máy, sau đó lái xe rời đi.

Dịch Kỳ lúc này mới hoàn hồn, lúc này trong khoảnh khắc cậu cứ nghĩ Triệu đại tổng tài muốn... hôn mình!

Má ơi!!

Dịch Kỳ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, trái tim nhỏ bé của cậu đập bang bang trong ngực, thật sự là đầu bị vô nước rồi a, sao lại có thể có suy nghĩ như vậy chứ!

Loay hoay ấn mở cửa kính xe, gió đêm ulla vào khiến tâm tình có chút kích động của Dịch Kỳ dần bình ổn lại, hít sâu vào một hơi, cũng không dám nhìn về phía anh mà đưa mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Triệu đại tổng tài liếc nhìn lỗ tai hơi hơi ửng hồng của Dịch Kỳ, không chút tiếng động cười cười, Tiểu Kỳ thật dễ đoán a, cảm xúc đều viết hết lên mặt.

“Cậu sống cùng với gia đình?” Im lặng một lúc, Triệu đại tổng tài cất tiếng hỏi.

“Hả?” Dịch Kỳ bị câu hỏi đột ngột của Triệu đại tổng tài làm cho giật mình, sau đó mới gãi gãi đầu trả lời, “Không, tôi sống một mình.”

“Vậy sao?” Triệu đại tổng tài có chút ngoài ý muốn, cứ nghĩ cậu ấy vẫn sống cùng Dịch baba và Dịch mama chứ. Nhưng không sao, ở một mình càng tốt, Triệu đại tổng tài khẽ nhếch môi, gương mặt hiện lên một nụ cười tà mị.

“Cậu có bạn gái?” Triệu đại tổng tài lại hỏi tiếp, đây là vấn đề cực kỳ quan trọng nha, Tiểu Kỳ của mình nhất định không thể để bất kỳ đứa con gái nào chiếm tiện nghi!

“Hiện tại thì chưa.” Dịch Kỳ gãi đầu cười ngượng ngùng.

Triệu đại tổng tài nhú mày, “Tức là trước đây đã có?” Gì chứ, đứa con gái nào to gan dám dụ dỗ Tiểu Kỳ ngây thơ của mình!?”

“...” Dịch Kỳ im lặng không đáp, hai mươi ba tuổi đầu mà còn chưa có mối tình vắt vai, loại chuyện này không thể nói a, mất mặt chết!

Triệu đại tổng tài thấy Dịch Kỳ im lặng lại càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, một bình giam chưa nữa lại âm âm đồ xuống.

Hừ, cho dù quá khứ, hiện tại hay tương lai, Tiểu Kỳ đều là của một mình anh, cho dù có bao nhiêu cái hoa đào xuất hiện, anh sẽ tự tay bóp chết từng cái!

Cuối cùng cũng về đến chung cư nơi Dịch Kỳ ở, cậu mở cửa xe bước xuống, nghiêng đầu nhìn Triệu đại tổng tài bên trong, mỉm cười nói, “Triệu tổng, cảm ơn anh rất nhiều. Chúc ngủ ngon, mai gặp.”

Triệu đại tổng tài cong cong một ngón tay nhịp nhịp vô lăng, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dịch Kỳ, “Không mời tôi vào nhà uống tách trà sao?”

“Cái này...” Dịch Kỳ sờ sờ cái mũi, nghĩ cũng phải, người ta nhiệt tình đưa mình về nhà, cứ thế mà đuổi người ta về thì đúng là có chút không phúc hậu, vì vậy cậu mỉm cười nói, “Àch... Nếu anh không chê, mời lên nhà uống ly nước rồi hãy về.”

“Được rồi, đùa cậu chút thôi.” Triệu đại tổng tài bật cười, “Khuya rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Tôi về đây, ngủ ngon. Mai gặp.”

Nói xong cũng không đợi Dịch Kỳ phản ứng, vô cùng tiêu sái lái xe đánh một vòng cung đẹp mắt rồi đi.

Dịch Kỳ lần thứ ba trong đêm nay há hốc mồm, nhìn theo bóng dáng chiếc xe khuất dần, lắc lắc đầu quay người trở về nhà.

Những ngày sau đó, Triệu đại tổng tài cứ như được lập trình sẵn, mỗi ngày hai lượt ghé lại chỗ Dịch Kỳ, yêu cầu cậu mang cà phê vào phòng cho mình.

Ngày đầu tiên, Dịch Kỳ có chút ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, nghiêm túc đi pha cà phê mang vào phòng cho anh. Lúc đi ngang qua chỗ cô thư ký ngồi ngay tại cửa phòng làm việc của anh, Dịch Kỳ thấy cô ta đang nhàn nhã giữa móng tay, khiến cậu âm thầm siết tay, cái thể loại tình huống gì đây chứ!

Đến ngày thứ ba, tâm trạng của Dịch Kỳ dần chuyển sang có chút bức bối, nhưng vẫn là ngoan ngoan tiếp tục thực hiện nghĩa vụ pha cà phê, lại tiếp tục ức chế mỗi lần nhìn thấy cô thư ký nhàn nhã cầm điện thoại vừa đọc sách vừa cười quái dị.

Đến ngày thứ bảy, lúc Triệu đại tổng tài như thường lệ ghé lại chỗ Dịch Kỳ, phiêu phiêu bỏ lại một câu, “Có thể cho một ly cà phê mang đến phòng làm việc của tôi không?”, sau đó phiêu phiêu rời đi, rốt cuộc Dịch Kỳ cũng bùng nổ.

Cậu siết chặt tay, điên cuồng rít gào, mắt của anh bộ có vấn đề gì hay sao mà không nhìn thấy cô thư ký có bộ ngực ngạo đời nhàn nhã ngồi trước cửa phòng làm việc của mình chứ hả hả hả hả?!

Dĩ nhiên, những lời này Dịch Kỳ cũng chỉ là gào thét trong lòng, không dám nói ra. Aizz, thân phận làm công, có ủy khuất cũng chỉ có thể âm thầm chịu đựng mà thôi!

Không tình không nguyện đặt ly cà phê xuống, Dịch Kỳ cả đầu cũng không buồn ngẩng lên, chuẩn bị ra ngoài, thì Triệu đại tổng tài chợt lên tiếng, “Đóng cửa sổ giùm tôi, gió hơi lớn, có chút lạnh.”

Dịch Kỳ trừng mắt tức giận, anh rốt cuộc xem cậu là gì chứ? Nô lệ sao?!

Hảo cảm của ngày đầu tiên biến mất sạch sẽ, Dịch Kỳ trong lòng âm thầm kết luận, Triệu đại tổng tài rốt cuộc cũng chỉ là một tên tư bản thích chen ép người khác!

Dịch Kỳ cắn răng bước đến cửa sổ, vừa vươn tay chuẩn bị đóng cửa thì một trận gió lớn thổi ủa vào, cậu bị thổi đến phải nghiêng đầu sang một bên. Tầm mắt vừa vịn rơi trên một quyển tập học sinh có vẽ cũ kỹ nhưng chẳng mấy may sờn rách, được lồng chắn thận dưới mặt bàn thủy tinh trước ghế của Triệu đại tổng tài.

Như một vật vô cùng trân quý được gìn giữ cực kỳ cẩn thận.

Triệu đại tổng tài nhấp một ngụm cà phê, lập tức nhíu mày, “Đáng quá!”

Dịch Kỳ ngược mắt nhìn sang, bộ dạng nhăn mặt nhíu mày này, hiện tại thấy sao mà quen thuộc quá, tựa hồ đã từng gặp ở đâu, còn ám ảnh cậu cả một thời gian dài!

Cậu chớp chớp mắt, run run bước đến nhẹ nhàng nhắc mặt bàn thủy tinh lên, rút ra quyển vở cũ kỹ, vừa định mở miệng hỏi, gió lại ùa vào, quyển vở bị thổi tung, tự động lật qua rất nhiều trang, sau đó dừng lại ở trang cuối cùng.

Trên giấy là bút tích non nớt của tiểu Dịch Kỳ.

Trò chơi kết thúc, tạm biệt Đại ma vương!

Dịch Kỳ sững sờ, sau đó bóp trán, khóc không ra nước mắt!

Triệu đại tổng tài, à không, hiện tại phải gọi là Đại ma vương, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn cậu, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra vốn vẹn bốn chữ cơ hồ khiến Dịch Kỳ đứng không vững, “Kết thúc cái rắm!”

11. Chương 11: Cậu Ấy Là Bà Xã Tôi!

Dịch Kỳ vẻ mặt khổ bức nhìn Đại ma vương, tự sâu trong đáy lòng tự vấn, bản thân mình phải chăng trước kia ăn ở thất đức, nên kiếp này mới bị trời trừng phạt, phải một tên Đại ma vương như vậy đến để ám mình!

Tổng tài hiện tại lại là tên Đại ma vương chuyên đi ức hiếp mình trong suốt ba năm tiểu học, hỏi cậu làm sao sống được đây trời!

Nhưng mà, Dịch Kỳ lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu cố gắng phân tích suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, hiện tại cả hai đều là người trưởng thành, cho dù anh ta có là Đại ma vương, cũng chỉ là chuyện hồi còn bé, mình không cần phải sợ, không cần phải lo.

Đúng vậy, Dịch Kỳ âm thầm siết tay, tự an ủi bản thân, không có gì phải sợ hãi. Đại ma vương có là tổng tài, nhưng chỉ cần bản thân hoàn thành tốt công việc, anh ta cũng không thể làm gì mình!

Nghĩ như vậy, Dịch Kỳ cũng cảm thấy an tâm phần nào. Bình tĩnh để quyển tập lại vào vị trí cũ, bước đến khép lại cửa sổ, sau đó quay sang nhìn Đại ma vương, cố gắng hết sức để giọng nói thoát nghe tự nhiên nhất, “Không còn việc gì nữa vậy tôi xin phép đi trước.”

Nói xong thì xoay lưng, bộ dạng (giả vờ) tiêu sái rời đi!

Đại ma vương từ nãy giờ vẫn quan sát biểu tình của Dịch Kỳ, thấy màu sắc trên mặt cậu thay đổi liên tục không thua gì tắc kè hoa thì không khỏi cười thầm, vừa nghe cậu nói xong sau đó quay lưng đi thì liền đáp lại, “Ừ, được rồi. Cảm ơn bà xã.”

Dịch Kỳ vừa bước đi tới cửa liền lập tức sững lại, quay phắt đầu trừng mắt nhìn anh, mấp máy môi muốn nói nhưng không nói được gì, cuối cùng hung hăng ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại, tức tối rời đi.

Đại ma vương xoa xoa cằm, nhìn theo bóng dáng cậu cười tà.

A a a a tức chết cậu rồi a! Dịch Kỳ vừa đi vừa không ngừng mắng nhiếc, cái tên Đại ma vương chết tiệt, cứ nhiên dám gọi cậu là bà xã! Chuyện đã bao nhiêu năm rồi mà anh ta vẫn còn nhớ, lại còn mở miệng gọi đến thoải mái tự nhiên như vậy nữa chứ! Nếu để người khác nghe được, chắc cậu xấu hổ đến chết mất!

Quả nhiên gặp lại Đại ma vương đều không phải chuyện gì tốt lành mà! Từ nay tuyệt đối, tuyệt đối phải cách xa anh ta ra một chút, không, phải nói là càng xa càng tốt!

Nhưng mà dĩ nhiên, Dịch Kỳ đáng thương đã nằm trong tầm ngắm của Đại ma vương, làm thế nào có thể dễ dàng trốn tránh cho được!

Cậu vẫn là mỗi ngày hai lượt mang cà phê đến phòng làm việc cho anh, Đại ma vương cũng không có biểu tình gì nhiều, chỉ là cười cười nhìn cậu vẽ mặt không chút tình nguyện đặt cà phê xuống, sau đó đùng đùng bỏ đi khi nghe anh nói “Cảm ơn bà xã.”

Đối với thái độ ‘vô lễ’ này của Dịch Kỳ, Đại ma vương không những không tức giận mà còn có chút hưởng thụ, ai bảo Tiểu Kỳ nhà mình lại đáng yêu như thế chứ!

Đến một ngày, Dịch Kỳ thật sự không chịu được việc Đại ma vương cứ mở miệng là gọi mình bà xã, (cho dù là chỉ gọi lúc chỉ có hai người nhưng mà cậu vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quặc a, một đại nam nhân lại bị một nam nhân khác gọi là bà xã, hỏi thử xem có kỳ quặc hay không?!), cho nên sau khi đặt tách cà phê xuống bàn cho Đại ma vương, cậu liền làm vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn thẳng vào anh nói, “Anh có thể đừng có mỗi lúc chỉ có hai người chúng ta thì gọi tôi là bà xã nữa được không?!”

“Ý cậu là tôi phải gọi vào những lúc có mặt người khác à?” Đại ma vương ánh mắt hiện lên ý cười, hỏi lại.

“Dĩ nhiên không phải!” Dịch Kỳ tức đến độ sắp nhảy dựng, anh ta cứ nhiên xuyên tạc ý của cậu thành như vậy nữa chứ, đúng là đáng ghét!

Đại ma vương làm vẽ mặt vô tội, “Vậy sao? Lúc này rõ ràng cậu nói đừng có mỗi lúc chỉ có hai người chúng ta thì gọi cậu là bà xã, tôi tưởng cậu muốn lúc có mọi người cũng phải gọi luôn chứ!”

“Anh...” Dịch Kỳ nghẹn họng, sau đó hung hăng trừng mắt Đại ma vương, quyết đoán nói, “Anh muốn nói thế nào cũng được, nhưng không được gọi tôi là bà xã nữa! Cho dù là lúc chỉ có hai chúng ta hay có cả mọi người, đều không được gọi!”

“Cậu không thích gọi là bà xã sao?” Đại ma vương thản nhiên hỏi lại.

“Đương nhiên!” Dịch Kỳ lập tức gật đầu, có thằng nào ngốc mới thích bị một nam nhân khác gọi là ‘bà xã’!

“Vậy sao?” Đại ma vương vẽ mặt khó xử, “Vậy tôi phải gọi cậu là gì bây giờ? Vợ, honey, darling hay mình ơi?”

Dịch Kỳ cơ hồ là tức đến hộc máu, thở phì phì, sắc mặt đỏ bừng nói, “Không được gọi, toàn bộ đều không được gọi!”

Đại ma vương nhướn mày, “Nhưng mà cậu là bà xã của tôi, không cho tôi gọi bằng bà xã thì gọi bằng cái gì bây giờ?”

“Ai là bà xã của anh chứ?!” Dịch Kỳ trợn trắng mắt.

“Cậu!” Đại ma vương chém đinh chặt sắt nói, “Chính miệng cậu gọi tôi là ông xã, thì cậu chính là bà xã của tôi. Cậu muốn chối bỏ sao, đừng có mơ!”

“Chuyện đó là hồi thời nào rồi, anh còn nhắc lại?” Dịch Kỳ không thể tin được, mở to hai mắt nhìn anh. Người này bao nhiêu tuổi rồi chứ, mấy lời trẻ con nói lúc chơi trò chơi mà cứ nhắc mãi đến tận bây giờ?

“Tôi không cần biết!” Đại ma vương bá đạo nói, “Lời cậu nói cậu phải có trách nhiệm!”

“...” Dịch Kỳ rất muốn banh lỗ tai anh ra mà hét vào ‘Anh có biết cái gì gọi là lời trẻ con không thể xem là sự thật hay không?’

“Được rồi, hiện tại tôi đang bận, cậu trở về làm việc của mình đi!” Đại ma vương không kiên nhẫn phẩy phẩy tay.

“...” Dịch Kỳ cố gắng kiềm chế ý muốn đâm một đấm vào gương mặt anh tuấn của Đại ma vương, sau đó bỏ đôi đầu anh ta ra xem bên trong rốt cuộc là có dây thần kinh nào bị đứt hay không!

Tức tối hừ một tiếng, Dịch Kỳ vẫn như mọi khi, đại bại thu quân đùng đùng rời đi, lại ‘rầm’ một tiếng đóng sập cửa phòng.

Thư ký tiểu thư nghe tiếng, cả đầu cũng không ngẩng lên, tập trung đọc tiểu thuyết đam mỹ trên di động. Hôm qua vừa phát hiện bộ trường thiên Bao Công đồng nghiệp văn rất hay, Miêu nhi và Bạch ngũ gia vô cùng đáng yêu, hôm nay tranh thủ trong giờ làm việc phải đọc cho hết a!

Còn về chàng trai thanh tú tức giận đỏ mặt hung hăng bước đi kia hử, ôi dào, cái cảnh đôi trẻ yêu nhau đầu giường giận dỗi cuối giường làm lành này mỗi ngày đều diễn ra, để ý làm gì! Bằng đôi mắt kinh nghiệm nhiều năm của một hủ nữ, thư ký tiểu thư có thể khẳng định, giữa vị tổng tài đẹp trai và anh chàng đáng yêu kia chắc chắn có gian tình, là một cặp phúc hắc công đáng yêu thụ điển hình a, nhưng mà tiếc là chưa tiến triển tới đâu cả, cô là muốn nhìn thấy cảnh H trong văn phòng cơ!

Ấy dō, mới nghĩ thôi mà đã thấy nhiệt huyết dâng trào rồi!

....

Chiều thứ sáu, đang lúc mọi người trong phòng của Dịch Kỳ rầm rì bàn tán xem cuối tuần nên đi đâu hay nghỉ ngơi ở nhà thì Đại ma vương bất chợt xuất hiện trước cửa, trưng ra nụ cười giết người không đèn mạng nói, “Hôm nay tôi đến trả nợ mọi người châu KTV lần trước, được chứ?”

Dịch Kỳ vừa nghe thấy giọng Đại ma vương sau lưng liền run lên, tên chết tiệt này xuất hiện chắc chắn không có gì tốt lành. Mặc dù lần trước đi ăn vô cùng vui vẻ, nhưng kể từ khi biết Triệu đại tổng tài chính là Đại ma vương thì Dịch Kỳ liền sinh ra cảm giác, cho dù anh ta có nhiệt tình vui vẻ thế nào, phía sau nhất định chính là cái bẫy, cậu chỉ cần sơ sẩy liền lập tức chết không kịp ngáp a!

Đang định từ chối, Dịch Kỳ liền nghe mọi người đồng loạt hoan hô, gì chứ được ăn chơi miễn phí ai dại gì lại từ chối, huống chi người mời lại là tổng tài a, từ chối tức là không cho anh ta mặt mũi, bộ sợ sống quá yên lành hay sao!

Cho nên, Dịch Kỳ đành phải khóc không ra nước mắt mà cùng với hai vị nữ đồng nghiệp lần trước ngồi vào xe của Đại ma vương, trong lòng thấp thỏm cầu nguyện Đại ma vương trăm ngàn lần đừng có hứng chí lên gọi mình là ‘bà xã’ trước mặt mọi người, nếu không cậu thật sự không biết phải chui vào đâu cho hết xấu hổ!

Nói là đi KTV, nhưng Đại ma vương vô cùng hào phóng chở mọi người đến một nhà hàng BBQ thịt nướng hải sản, vẫn là một nơi rất nổi tiếng, vẫn là ngôi phòng VIP, vẫn là thái độ phục vụ vô cùng chu đáo, khỏi phải nói mọi người vui vẻ đến cỡ nào, tàn phá xong một bàn thức ăn rồi lục tục kéo nhau đến KTV.

Vào KTV chọn một phòng rất lớn, Đại ma vương tự nhiên như không ngồi xuống bên cạnh Dịch Kỳ, nhiệt tình bảo mọi người gọi bia cùng đồ nhắm, hôm nay không say không về, còn thâm ý nhìn Dịch Kỳ cười tà mị.

Dịch Kỳ vẻ mặt khổ bức, tên Đại ma vương này thật sự là muốn bức tử cậu mới vừa lòng mà!

Mọi người thì hoàn toàn không để ý đến không khí kỳ lạ giữa hai người, chỉ thấy gần đây đại tổng tài nhà mình thường xuyên nhờ Tiểu Kỳ mang cà phê đến văn phòng, quan hệ hẳn là không tồi, ngồi cạnh nhau là chuyện bình thường!

Vì vậy, mọi người cứ thế vô tư lơ đi một chàng trai khỏe mạnh yêu nước thương dân, trung thành với lý tưởng cách mạng của Đảng và nhà nước đang âm thầm lệ tuôn đầy mặt, thoải mái vui vẻ chạy đi chọn bài, lại thoải mái tranh micro thì nhau hát!

Ca hát chán chê, một vị đồng nghiệp đột nhiên đề nghị, “Chúng ta chơi trò chơi đi, ai thua thì phải chịu một hình phạt do mọi người chỉ định.”

Mọi người lập tức nhất loạt hưởng ứng, cuối cùng trò chơi được chọn là ‘Nói thật’. Nội quy trò chơi cũng rất đơn giản, người được hỏi phải trả lời thật lòng câu hỏi đưa ra, nếu không trả lời được xem như thua cuộc.

Mấy câu hỏi đưa ra cũng vô cùng khiến người ta , cái gì mà đến năm bao nhiêu tuổi còn đái dầm, rồi đã thất tình bao nhiêu lần, lần gần đây nhất là khi nào, vân vân và mây mây các thứ.

Đến lượt Dịch Kỳ, cậu hồi hộp căng thẳng nhìn vị nữ đồng nghiệp sẽ ra câu hỏi cho mình, trong lòng âm thầm cầu nguyện đừng có là câu hỏi quái đản nào a!

Vị nữ đồng nghiệp nhếch môi cười tà ác nhìn Dịch Kỳ, vừa nói vừa lắc lắc ngón tay, “Tiểu Kỳ, nợ hôn đầu tiên của cậu là với ai? Lần này nhất định phải trả lời, không được né tránh, mấy lần trước cậu toàn lảng sang chuyện khác!”

Mọi người cũng nhao nhao lên nói, “Phải đó, mau trả lời đi!”

Dịch Kỳ thật sự là lệ nóng quanh tròng, tại sao lại là câu hỏi này chứ?!

Nụ hôn đầu tiên của cậu là với một thằng nhóc tính tình vô lý bá đạo lại còn là một Đại ma vương, loại đáp án này cậu sao có thể nói ra cho được?!

Những lần trước bị hỏi, cậu đều cố tình đẩy chủ đề câu chuyện sang hướng khác, hôm nay cứ nhiên lại bị kéo về!

Hơn nữa, Dịch Kỳ liếc mắt nhìn về Đại ma vương đang thong thả ngồi bên cạnh, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn lại cậu. Cái tên hỗn đản đã cướp nụ hôn đầu của cậu còn đang ngồi ở đây, bảo cậu làm sao mà nói a a a a a!

Một vị đồng nghiệp khác nóng ruột thúc giục, “Mau trả lời a Tiểu Kỳ!”

Dịch Kỳ mặt mũi méo xệch, nhận mệnh nói, “Mọi người muốn phạt gì thì phạt đi, tôi không nói đâu!”

Đại ma vương cười thầm, Tiểu Kỳ nhà mình da mặt mỏng vậy sao có thể nói chứ!

Vì vậy, trong lúc mọi người ồn ào phản đối Dịch Kỳ chơi không đẹp, thì Đại ma vương đột nhiên lên tiếng, “Được rồi, mọi người đừng ép cậu ấy nữa. Tôi trả lời thay cho.”

Dịch Kỳ mở to mắt nhìn anh, trong lòng dự cảm không lành ầm ầm ập tới, anh ta sẽ không phải là thật sự nói ra chứ?! Đừng có đùa cậu a!

Mọi người cũng nhất loạt nhìn về phía Đại ma vương, vẻ mặt nghi hoặc, một vị đồng nghiệp nói, “Triệu tổng, anh thật sự biết nụ hôn đầu của Tiểu Kỳ là với ai sao?”

“Đương nhiên biết! Bởi vì nụ hôn đầu của cậu ta là...” Đại ma vương ngừng một chút, bộ dạng vô cùng nghiêm túc, chân thật đến không thể chân thật hơn, “Với tôi!”

Mọi người hiện tại cảm toàn bộ đều rơi xuống đất, nửa ngày vẫn không khép miệng lại được. Đây là cái thể loại tình huống gì a?!

Dịch Kỳ ôm đầu, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại, đây chỉ là cơn ác mộng, chỉ là ác mộng mà thôi, mau tỉnh lại đi nào, tỉnh lại là sẽ không có chuyện gì xảy ra hết!

Vì thế, để kiểm chứng rằng bản thân thật sự là đang nằm mộng, Dịch Kỳ vươn tay hung hăng nhéo đùi mình một cái, sau đó thiếu chút nữa thất thanh hét lên, mẹ ơi đau chết mất thôi, đây là sự thật sao là sự thật sao?!!!!

Tên Đại ma vương hỗn đản cứ nhiên nói ra chuyện mất mặt này, từ nay cậu làm sao dám nhìn mặt mọi người nữa đây!

Như thể còn sợ Dịch Kỳ chưa đủ thâm, Đại ma vương còn bình tĩnh bổ sung thêm một câu, khiến cậu cơ hồ là hộc máu chết ngay tại chỗ, “Hơn nữa, cậu ấy còn là bà xã tôi!”

Ầm ầm ầm, mọi người chỉ nghe trong đầu vang lên ba tiếng sấm kinh thiên động địa như thế, sau đó triệt để hóa đá tập thể!

Còn Dịch Kỳ đáng thương thì hiện tại đã oanh oanh liệt liệt hy sinh!

Đại Ma Vương Nhà Bên – Chương 12

[Writing] Đại Ma Vương Nhà Bên 02.03.2014 Để lại bình luận

8 Votes

< đại=“” ma=“” vương=“” nhà=“” bên=“”>

Tác giả: Cỏ.

12. Chương 12: Tổng Tài Phu Nhân

Đại ma vương nhếch miệng cười cười, bình thần vô cùng vươn tay cầm ly rượu vang trước mặt đưa lên miệng nhấp một ngụm, động tác cực kỳ ung dung tao nhã, tựa như chuyện mình vừa nói chẳng có gì đáng ngạc nhiên mà là một sự thật hiển nhiên, bình thường đến không thể bình thường hơn, tỉ như nói ‘sáng nay trời đẹp quá ha’ vậy!

Mọi người sau một hồi chấn động thì hoàn hồn lại, sau đó không hện mà cùng bật cười. Đồng nghiệp A ngồi cạnh Dịch Kỳ vỗ vai cậu bộp bộp, “Triệu tổng thật hài hước, nói đùa mà vẻ mặt nghiêm túc như thể nói thật, Tiểu Kỳ cậu đứng là còn phải học hỏi nhiều a.”

Dịch Kỳ thật sự là bị một phen chấn kinh, cũng may mọi người đều nghĩ là Đại ma vương nói đùa, nếu không cậu thật không biết tìm cái lỗ nào mà chui vào nữa! Trái tim nhỏ bé đáng thương của cậu a, cứ như thế này vài lần nữa chắc cậu sẽ đau tim mà chết mất!

Vì vậy tựa như kẻ chết đuối bám được cái phao, Dịch Kỳ liền vừa cười vừa gật đầu như đập tỏi mà phụ họa với đồng nghiệp, “Phải phải...” Ở trong lòng lại hung hăng lôi cái tên Đại ma vương không biết tiết tháo kia mắng đến cầu huyết lâm đầu!

Đại ma vương nhướn cao một bên mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dịch Kỳ, “Bộ tôi giống nói đùa lắm sao?”

“...” Vẻ mặt tươi cười của Dịch Kỳ trong nháy mắt cương cứng lại.

Mọi người cũng đưa mắt nhìn nhau khó hiểu, trong mắt đều là dấu chấm hỏi to đùng Triệu đại tổng tài đang chơi trò gì vậy a?

“Tôi nói có đúng không, Tiểu Kỳ?” Đại ma vương tung đòn quyết định.

Dịch Kỳ ngay lập tức bị hạ knock – out, một lần nữa oanh liệt hy sinh!

Mọi người nhất loạt xoát xoát quay sang nhìn Dịch Kỳ, trên mặt đều là biểu tình ‘Có thật hay không vậy?’

Đồng nghiệp B vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu, “Có thật không vậy Tiểu Kỳ, nụ hôn đầu của cậu là với Triệu tổng?”

Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, hung hăng liếc nhìn Đại ma vương một cái, Đại ma vương làm như không thấy cái liếc mắt sắc như dao cạo của cậu, cầm ly rượu vang trong tay xoay xoay, khoe miệng hơi giương lên, một bộ dạng chờ xem kịch vui!

Dưới ánh mắt ‘nóng nhiệt’ của mọi người, Dịch Kỳ chỉ có thể cắn răng đau khổ gật đầu, “...Phải.”

Vừa trả lời xong, Dịch Kỳ cơ hồ cảm thấy mình nghe được tiếng mọi người đồng loạt hút vào một ngụm khí lạnh, vì vậy cậu liền luống cuống bổ sung, “Cái đó, mọi người đừng hiểu lầm, là chuyện hồi còn bé thôi, trẻ con không tính, không tính...”

Đồng nghiệp C không nhịn được cười, vẻ mặt quái dị nhìn cậu, “Tiểu Kỳ a, cậu nói là chuyện của trẻ con mà sao phản ứng mạnh dữ, mặt mũi cũng đỏ bừng vậy hở? Nếu không nói dám tôi còn nghĩ cậu là hoàng hoa đại khuê nữ bị Triệu tổng trên ghẹo nữa đó.”

Đồng nghiệp D cũng phụ họa, “Phải đó, Tiểu Kỳ sao lại ngượng ngùng đến như vậy a? Mà nói vậy chẳng lẽ Triệu tổng cùng Tiểu Kỳ là bạn từ thuở nhỏ sao, chưa bao giờ nghe hai người nói nha.”

Đại ma vương vẫn là cười cười không nói gì, Dịch Kỳ thật sự là rất muốn lao đến ta sống người chết với anh ta một phen, nhưng bất đắc dĩ mọi người không nghe đại Boss nói gì liền tập trung sự chú ý hết lên người cậu, có trốn cũng không thoát, vì vậy phải cắn răng tiếp tục giải thích, “Kỳ thật cũng chỉ học chung ba năm tiểu học mà thôi...”

Đồng nghiệp E gật gù ra vẻ đã hiểu, “Ra là vậy a!” sau đó lại tiếp tục nêu lên thắc mắc, “Nhưng mà tại sao Triệu tổng lại hôn cậu a Tiểu Kỳ?”

Dịch Kỳ trong lòng rít gào, các người có thể đừng có bắt quái đến như vậy có được không hả?!

Đồng nghiệp F còn sợ thiên hạ chưa loạn, thúc giục nói, “Nói đi a Tiểu Kỳ, vì sao vậy?”

Dịch Kỳ đỡ trán, mọi chuyện đều do tên Đại ma vương kia gây ra, mình vì cái gì lại phải bối rối đến như vậy chứ!

Đúng, Dịch Kỳ trong lòng siết chặt nắm tay, không có gì phải ngại, mình là người bị hại, cho nên phải đường đường chính chính vạch trần bộ mặt ác ma của tên Đại ma vương kia!

Cho nên nói, gốc manh thụ luôn có mấy suy nghĩ ngây thơ như thế, mới khiến tiểu công không yêu không được!

Dịch Kỳ ngẩng cao đầu, khí phách bùng bùng chỉ vào mặt Đại ma vương nói, “Là anh ta cường hôn tôi!”

Đại ma vương nhin không được khê bật cười, Tiểu Kỳ đúng là đáng yêu đến không chịu được!

Mọi người lại đờ ra một lúc, sau đó về mặt nhìn cậu hỏi lại, “Vì sao Triệu tổng lại cường hôn cậu? Hai người mấy tuổi?”

“Sáu tuổi, học lớp một.” Dịch Kỳ quả quyết nói, “Lúc ấy chúng tôi đang chơi trò chơi.” Còn hai lần lúc diễn kịch năm lớp ba nữa, Dịch Kỳ trong lòng âm thầm bổ sung. Nhưng mà Dịch Kỳ không có gốc mà nói ra đâu, bằng không mọi người sẽ biết cậu diễn vai công chúa, cái này so với bị cường hôn còn mất mặt hơn!

“Chơi trò gì?” Đồng nghiệp A chớp chớp mắt nghiêng đầu sang nhìn cậu.

“Ách...” Dịch Kỳ có chút không tự nhiên, “Trò gia đình.”

Mọi người trong đầu lập tức bỏ ra hình ảnh một cậu bé sáu tuổi chơi trò gia đình cường hôn một cậu bé khác cũng mới sáu tuổi, sau đó nhìn sang Triệu đại tổng tài một bộ dạng thành thực anh trầm tĩnh ổn trọng thì không khỏi đánh cái rùng mình, thật sự là không liên tưởng được a~!

Đối với vẻ nghi hoặc của mọi người, Đại ma vương vẫn như cũ không nói gì, trên mặt thủy chung là đáng vẻ tựa tiểu phi tiểu nhin Dịch Kỳ xem kịch vui!

Đồng nghiệp B ánh mắt hết nhìn Triệu đại tổng tài lại nhìn Dịch Kỳ, hỏi lại một lần nữa, “Hai người, chơi trò gia đình?”

Dịch Kỳ hơi nhăn mày, gật đầu “Ừ.”, bộ trông cậu giống như nói đùa sao? Trẻ con chơi trò gia đình bộ là chuyện kinh thiên động địa lắm hử? Hơn nữa là cậu bị cường hôn nha, chứ không phải cậu đi cường hôn cái hôn đản kia, vì cái gì mọi người lại nhìn cậu bằng ánh mắt quái dị như vậy chứ!

Đồng nghiệp C nhất chân kiến huyết, “Vậy hai người đóng vai gì?”

“Anh ta làm chồng...” Dịch Kỳ hung hăng liếc nhìn Đại ma vương một cái.

“Còn cậu?” Đồng nghiệp D quyết tâm không buông tha cho vấn đề này.

“...” Dịch Kỳ hiện tại cảm thấy vô cùng hối hận tại sao hôm nay mình lại đồng ý đi cùng với mấy người này chứ, đúng là tự gây nghiệt không thể sống mà!

Đại ma vương lúc này lại chợt lên tiếng, “Cậu ta làm bà xã tôi!” ánh mắt không giấu được tiểu ý.

Lúc này mọi người mới đồng loạt vỡ lẽ, cười rộ lên, một đồng nghiệp vỗ vai Dịch Kỳ bôm bốp, “Tiểu Kỳ a, không ngờ đó nha~!”

Dịch Kỳ vai bị vỗ đến có chút phát đau, nhăn nhó mặt mày không biết nên nói cái gì. Đại ma vương bắt động thanh sắc kéo Dịch Kỳ về phía mình một chút, tránh khỏi cái vỗ vai vô tư của vị đồng nghiệp kia. Hừ, Tiểu Kỳ của tôi là để các người đụng chạm sao!

Cho nên nói, dục chiếm giữ của phúc hắc công bao giờ cũng cường đại a!

Đồng nghiệp D vỗ đùi một cái, tựa như phát hiện ra tân đại lục, cười khoái chí nói, “Nói như vậy, Tiểu Kỳ a, cậu xem như là tổng tài phụ nhân của chúng ta rồi.”

Dịch Kỳ nháy mắt nháy dựng lên, “Cái gì chứ, đừng có nói linh tinh!”

Đồng nghiệp D nhún mày, “Không phải sao? Cậu là bà xã của Triệu tổng, chúng ta không gọi là phu nhân tổng tài thì gọi là gì?”

Dịch Kỳ há hốc mồm, nửa ngày cũng không biết phải làm sao cãi lại. Vì thế lại hung hăng quay sang Đại ma vương, nghiêng răng nói, “Anh mau nói gì đi chứ!?”

Đại ma vương cười tủm tỉm nói, “Nói gì bây giờ, tôi thấy mọi người nói cũng đúng đấy chứ.” Tổng tài phu nhân, uhm, tên gọi không tệ a, nghe rất lọt tai!

Được sự đồng ý của đại Boss, mọi người liền lập tức nhao nhao lên, “Tổng tài phu nhân, từ nay xin hảo hảo chiếu cố nhiều hơn a~” sau đó liền cười đến nghiêng ngả.

Dịch Kỳ cực kỳ khổ bức, quả thật là khóc không ra nước mắt!

Cứ như thế, Dịch Kỳ nghiêm nhiên gắn liền với danh hiệu ‘tổng tài phu nhân’. Mỗi ngày đi làm, đồng nghiệp gặp mặt cậu mở miệng ra sẽ là “Chào buổi sáng a tổng tài phu nhân!”, ‘Tổng tài phu nhân lại mang cà phê cho tổng tài sao?’, ‘Tổng tài phu nhân cuối tuần vui vẻ,’ linh tinh mấy câu... Khiến Dịch Kỳ nghe xong mà muốn trợn trắng mắt, máu xông lên não hôn mê!

Triệu Phúc Nguyên anh cái tên hỗn đản!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Hắt xì!” Tên hỗn đản nào đó đang ngồi xem tài liệu trong phòng làm việc đánh cái hắt xì, xoa xoa cái mũi cười cười nghĩ, Tiểu Kỳ đáng yêu lại đang nhắc đến mình rồi đây!

Thật sự là phi thường mặt dày!

...

Hôm nay Dịch Kỳ phải tăng ca, bởi vì có một dự án mới đang cần báo cáo tiến độ vô cùng khẩn cấp. Vốn dĩ công việc này không phải của cậu, nhưng vị đồng nghiệp phụ trách trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện, cho nên Dịch Kỳ lương thiện dĩ nhiên sẽ không từ chối nhờ vả của người ta, chăm chỉ ở lại làm cho xong báo cáo.

Nhấn save file văn bản trên máy tính, Dịch Kỳ hai tay chống lưng lắc lắc vòng eo có chút cứng ngắt do ngồi quá lâu, ngón tay đánh chữ nhiều cũng có chút chua xót, quả thật có chút mỏi mệt. Ngước mắt lên nhìn thì đã hơn tám giờ, thế này phỏng chừng không thể nấu bữa tối được rồi, đành phải mua thức ăn bên ngoài ăn tạm vậy!

Giờ tranh thủ làm cho xong rồi về thôi, Dịch Kỳ hít sâu một hơi tự bơm xăng cho mình, sau đó tiếp tục tập trung vào công việc. Mọi người trong phòng đã về hết, hiện tại chỉ còn mỗi Dịch Kỳ ở lại, văn phòng buổi tối yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím lách cách vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Vẫn chưa về sao?” Tiến nói đột ngột vang lên dọa Dịch Kỳ nhảy dựng, hoàn hồn lại nhìn thì thấy Đại ma vương đứng kế bên nhìn mình.

Vuốt vuốt ngực trấn an trái tim đang đập bang bang vì kinh hoàng, Dịch Kỳ liếc Đại ma vương một cái, “Làm gì mà đột ngột xuất hiện cứ như hồn ma vậy?”

Đại ma vương có chút dở khóc dở cười, xoa xoa đầu cậu nói, “Tôi không phải đã lên tiếng hỏi trước rồi đó sao?”

Dịch Kỳ bĩu môi, hất tay anh ra Nói thừa, đột ngột lên tiếng có khác gì cố ý hù dọa người ta!

Đại ma vương nhìn đồng tài liệu trên bàn của cậu, hơi nhún mày nói, “Công việc nhiều lắm sao?”

“Cũng không hẳn, nhưng có báo cáo đang cần gấp, vì vậy tranh thủ làm cho xong.” Dịch Kỳ qua loa trả lời, mắt lại tiếp tục tập trung vào màn hình.

“Trễ lắm rồi, về đi. Mai lại tiếp tục.” Đại ma vương chăm chú nhìn gương mặt làm việc nghiêm túc của Dịch Kỳ, cảm thấy vừa yêu thương vừa đau lòng.

“Không được, cái này đang cần gấp.” Dịch Kỳ lắc đầu, “Anh về trước đi.”

Đại ma vương vươn tay nâng mặt cậu lên, nhướn mày nói, “Tôi nói trễ lắm rồi, về đi. Cậu còn chưa ăn tối đúng không?”

Dịch Kỳ lại đẩy tay anh ra, nhăn nhó nói, “Khi này đã ăn ít bánh quy rồi. Anh muốn về thì về trước đi, đừng ở đây phiền tôi làm việc.” Gì chứ, bộ làm ông chủ rồi muốn quản cả giờ giấc của người ta luôn sao! Hơn nữa cậu tăng ca làm việc cho công ty nhà, đáng lý tên Đại ma vương thân là tổng tài phải cảm thấy vui mừng chứ.

Đại ma vương thật sự có xúc động muốn mạnh mẽ túm người lên tha về, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, đưa tay kéo ghế lại ngồi gần cậu.

“Sao không về, ngồi đây làm gì?” Dịch Kỳ kỳ quái nhìn Đại ma vương.

“Bà xã còn chưa về, ông xã sao dám về trước.” Đại ma vương cười đến là đáng đánh!

Dịch Kỳ học ra một ngụm máu, sau đó quyết đoán không để ý đến anh nữa, quay sang làm báo cáo của mình.

Dịch Kỳ đọc tài liệu trong tay, hai đầu mày nhíu chặt, thật ra báo cáo này phải sớm làm xong rồi, nhưng có một vài chỗ Dịch Kỳ cảm thấy không hiểu lắm, cho nên cứ ngồi xem tới xem lui, cuối cùng cũng chẳng có tiến triển gì.

Đại ma vương hai chân bắt chéo ngồi tựa lưng vào ghế, thông thả nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Kỳ thật mấy hôm nay anh cũng chẳng thoải mái gì cho cam, dự án mới đang trong giai đoạn triển khai, bản thân anh là người phụ trách trực tiếp, thật sự là bận đến sứt đầu mẻ trán.

Chợt thấy tiếng gõ bàn phím im bật, Đại ma vương mở mắt ra nhìn liền thấy vẻ mặt nhăn mặt nhíu mày của Dịch Kỳ, liền lên tiếng hỏi, “Sao vậy?”

“Hử?” Dịch Kỳ đang chăm chú đọc tài liệu có chút phản ứng không kịp, “À, có mấy chỗ không được rõ ràng lắm thôi.”

“Đưa tôi xem.” Đại ma vương đưa tay ra cầm lấy tài liệu trong tay cậu, nhìn thấy cả một đoàn dài bị đánh dấu bằng bút dạ quang nổi bật, “Chỗ này sao?”

“Ừ.” Dịch Kỳ xoa xoa huyệt thái dương ần ần đau.

“Báo cáo của cậu làm đâu?” Đại ma vương đọc lướt qua tài liệu trong vòng hai phút, liền ngồi thẳng người hỏi Dịch Kỳ.

“Đang làm, vẫn chưa in ra.” Dịch Kỳ chỉ màn hình vi tính.

“Được rồi.” Đại ma vương đứng lên đi ra phía sau cậu.

“Anh xem giúp tôi sao?” Dịch Kỳ nhìn anh, nếu được vậy cũng tốt a. Đại ma vương nói thế nào cũng là tổng tài, năng lực khẳng định không phải tầm thường, dù sao cậu cũng đang rối, có người giúp còn hơn tự mình lẩn lộn mà không giải quyết được gì!

Cho nên thấy anh gật đầu thì Dịch Kỳ liền định đứng lên nhường chỗ, nhưng Đại ma vương đã nhanh tay giữ cậu lại, nói, “Không cần.” Sau đó cứ như thế từ phía sau cậu đưa hai tay về phía trước, hai tay lướt trên bàn phím nhanh như bay, chẳng mấy chốc mà một đoạn văn bản dài đã hiện ra.

Lần đầu tiên Dịch Kỳ tiếp xúc gần với Đại ma vương như thế, khẽ ngược nhìn lên liền thấy sườn mặt góc cạnh anh tuấn, tóc mai rũ xuống trên vầng trán, cái mũi cao thẳng tắp, môi hơi mím lại, hai mắt chăm chú nhìn màn hình, vẻ mặt nghiêm túc làm việc. Hơn nữa, thoát nhìn như thế anh đang ôm trọn cả ghế và Dịch Kỳ vào trong lòng, trong mũi còn thoang thoảng mùi nước hoa nam tính khiến Dịch Kỳ cảm thấy có chút không được tự nhiên, mặt cũng không tự giác mà nóng lên!

Cái tư thế ái muội gì thế này a!

Đại ma vương lách cách gõ bàn phím một hồi thì tự đắc nói, “Xong rồi đây, rất đơn giản.” Sau đó cúi đầu xuống mỉm cười nhìn Dịch Kỳ.

Hơi thở của anh khi nói chuyện phả vào tai Dịch Kỳ có chút nóng bỏng, chớp mũi như có như không chạm nhẹ vào má cậu, khiến Dịch Kỳ lại càng mất tự nhiên, hai vành tai ửng hồng cả lên, cúi đầu né tránh đụng chạm từ chớp mũi lành lạnh kia, lí nhí nói, “Cảm, cảm ơn.”

Đại ma vương dĩ nhiên nhận ra phản ứng bối rối của Dịch Kỳ, cười cười không chút tiếng động càng kề sát mặt mình vào mặt cậu hơn, “Bà xã, cậu là đang xấu hổ sao?”

“Xấu hổ em gái anh! Ai, ai xấu hổ chứ...” Dịch Kỳ lập tức quay mặt lại phản bác, nhưng vừa quay sang liền đối mặt với gương mặt phóng đại của Đại ma vương, ánh mắt đen thăm thăm kia nhìn cậu chăm chú, trong đôi mắt là một loại tình tự cậu không lý giải được, khiến trong lòng Dịch Kỳ đột nhiên rung lên, mặt lại càng đỏ ửng đến lợi hại.

Đại ma vương nhìn gương mặt ửng hồng của Dịch Kỳ, hàng mi dài hạ xuống hơi run run tạo thành một bóng mờ xinh đẹp, thật sự khiến người ta nhìn không được muốn yêu thương, vì vậy không nói hai lời, hai tay nâng mặt cậu lập tức đặt môi hôn lên đôi môi cánh hoa mà mình đã tưởng nhớ gần mười lăm năm!

13. Chương 13: Ô Long Ghen Tuông

Xúc cảm mềm mại mát lạnh, cùng với hương vị ngọt ngào từ đôi môi truyền đến làm Đại ma vương như si như say, đầu lưỡi lần vẽ theo đường cong cánh môi, sau đó lợi dụng lúc chủ nhân của đôi môi ấy còn đang sửng sốt chưa kịp khép miệng lại, nhanh chóng duỗi đầu lưỡi vào bên trong thăm dò.

Dịch Kỳ bị hành động đột ngột của Đại ma vương làm cho chấn kinh đến không biết phản ứng thế nào, ngây ngốc mở to miệng để đầu lưỡi đối phương làm loạn trong miệng mình. Cảm giác đầu lưỡi linh hoạt tinh tế liếm lộng từng điểm trong khoang miệng, cổ ý khiêu khích chiếc lưỡi ngây thơ của cậu cùng nhau cuồng vũ. Dịch Kỳ mở to mắt nín thở, nghẹn một hơi nghẹn đến đỏ bừng cả mặt.

“Ngu ngốc, như thế nào lại không biết thở?” Đại ma vương cuối cùng cũng tốt bụng mà buông tha cho cậu, ánh mắt lấp lánh ý cười nhìn Dịch Kỳ cả mặt cả tai cả cổ đều đỏ ửng.

Dịch Kỳ lúc này mới kịp hoàn hồn, lập tức nâng tay lên che miệng, sau đó cảm thấy có chút ngứa cái động tác này sao y như gái nhà lành bị người ta khi dễ, liền buông tay xuống, định dùng tay áo lau đi nước bọt còn vương trên môi cùng khoe miệng thì tay đã bị Đại ma vương giữ lại, “Đã nói rồi, không cho lau.”

“Anh, anh...” Dịch Kỳ vừa luống cuống vừa tức giận, lắp bắp cả buổi không biết nói gì, trái tim nhỏ bé đáng thương đập bang bang trong ngực.

Đại ma vương mỉm cười nhìn Dịch Kỳ, “Anh thế nào?”

“Ai cho phép anh hôn, hôn tôi?” Dịch Kỳ lắp bắp càng lợi hại, cái người này mặt dày đến cỡ nào vậy chứ, làm ra việc kinh thiên động địa như thế mà mặt không đỏ tim không loạn, lại còn cười đến đáng khinh như vậy nữa chứ, tức chết cậu mà a a a a!

“Anh hôn bà xã của anh thì có gì không đúng?” Đại ma vương dùng ngữ khí chính đáng đến không thể chính đáng hơn hỏi lại.

“Ai là bà xã anh?” Dịch Kỳ xù lông.

“Em!” Đại ma vương cười chói mắt hơn cả mặt trời, sau đó làm mặt nghiêm túc nói, “Đừng hòng chối bỏ, cả công ty này hiện tại đều biết em là bà xã của anh!”

Dịch Kỳ thiếu chút nữa hộc máu mà chết, “Cái đó không tính, là mọi người trêu đùa mà thôi a!”

“Không quan tâm! Anh chỉ cần biết Tiểu Kỳ là bà xã của anh!” Đại ma vương bá đạo nói, vừa nói vừa thu thập tài liệu trên bàn của Dịch Kỳ. “Được rồi, trễ lắm rồi, về thôi!”

Anh đừng có vô lý như vậy a! Dịch Kỳ trong lòng rít gào, vươn tay chặn lại bàn tay của Đại ma vương, “Còn chưa làm xong.”

“Ngu ngốc!” Đại ma vương gõ nhẹ lên đầu cậu, “Anh đã làm xong hết rồi.”

Cái gì?! Dịch Kỳ mở to mắt không thể tin nhìn bản báo cáo hoàn chỉnh trên máy, lại nhìn Đại ma vương vẻ mặt tự đắc nhìn mình, thiết muốn đập một phát lên cái mặt đẹp trai kia ghê! Nhưng mà phải công nhận, Đại ma vương cũng rất giỏi, báo cáo cậu lần lộn cả một buổi vẫn không xong, Đại ma vương vừa ra tay đã giải quyết lưu loát, thật khiến người ta có một chút ngưỡng mộ ghen tị hận a!

“Về thôi! Anh đưa em về.” Đại ma vương để tập tài liệu ngay ngắn vào một góc bàn làm việc của cậu, save file báo cáo, tắt máy tính, một loạt động tác vô cùng nhanh nhẹn liền mạch, Dịch Kỳ chỉ có thể đứng một bên tròn mắt nhìn, sau đó tay liền bị anh nắm lấy kéo đi.

Dịch Kỳ giật nảy người vùng tay ra, nhưng đau khổ phát hiện khí lực mình không bằng Đại ma vương, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được, vì vậy đổi sang chiến thuật năn nỉ, “Triệu tổng, làm ơn buông tay ra đi. Tôi đi về bằng xe buýt được rồi, nhà tôi rất gần đây.”

Đại ma vương chẳng những không buông tay mà còn nắm chặt hơn, phóng về phía cậu một ánh mắt cảnh cáo, “Em còn lải nhải nữa, anh sẽ có biện pháp làm cho em phải ngậm miệng lại.”

Dịch Kỳ trong lòng giật thót một cái, cảnh tượng bị hôn đến choáng váng khi này lại hiện về, vì thế thức thời im miệng, tâm tình phức tạp đi theo Đại ma vương ra bãi đỗ xe để anh đưa mình về nhà.

Đại ma vương vẻ mặt bình tĩnh lái xe, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nhưng khóe mắt đuôi mày đến ần ần ý cười, nhìn qua đã biết tâm tình tốt lắm.

Dịch Kỳ thì trái ngược hoàn toàn, cậu hiện tại trong đầu suy nghĩ đã loạn thành một đồng tương hồ! Đại ma vương vì cái gì lại hôn mình?! Nếu đùa đùa thì cũng không cần quá đáng vậy chứ, hai người dù sao đều đã trưởng thành, đâu phải là trẻ con nữa mà lại đùa giỡn như vậy, hơn nữa hai người đều là nam nhân a, ách, hôn môi như vậy, không phải là kỳ quái lắm sao?

Nhưng mà, Dịch Kỳ vô thức đưa tay lên sờ sờ khóe môi, tựa như vẫn còn vương lại cảm giác mềm mại kia, hình như bản thân ngoại trừ kinh ngạc thì cũng không có cảm giác chán ghét...

A a a a Dịch Kỳ người đang nghĩ cái gì vậy a a a a?!!!!

Cho đến tận lúc Đại ma vương đưa cậu đến dưới lầu, Dịch Kỳ vẫn chưa thoát khỏi cảm giác xuất thần, ngơ ngẩn chào Đại ma vương rồi lơ lửng trở vào nhà. Không cần đoán, đêm hôm ấy có người mất ngủ!

Lăn qua lộn lại thế nào, ánh mắt vẫn là trừng trừng nhìn lên trần nhà, Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, đây toàn bộ đều do Đại ma vương hại mà!

Hôm sau vác đôi mắt gấu mèo đi làm, Dịch Kỳ cơ hồ phun lửa khi thấy Đại ma vương thần thanh khí爽 tươi cười bước ngang chỗ cậu, sau đó làm ra vẻ mặt hơi hơi ngạc nhiên nói, “Hôm qua ngủ không ngon sao? À, thuận tiện mang vào cho anh tách cà phê.” Sau đó tiêu sái rời đi, cả một cái lá cây cũng không rơi lại!

Anh ta cư nhiên có thể thản nhiên như không, tựa như chuyện hôm qua anh ta cưỡng hôn mình hoàn toàn chưa từng xảy ra, trong khi mình lại vì chuyện này mà mất ngủ, thật đúng là ngu ngốc a ngu ngốc! Dịch Kỳ tức đến giậm chân, sau đó tự nhủ anh ta không quan tâm thì việc quái gì mình phải để bụng!

Đúng, không cần nhớ đến, xem như hôm qua bị cưỡng liếm một ngụm là được!

Dịch Kỳ siết tay, quyết tâm quăng chuyện mình lại bị cưỡng hôn ra sau đầu không nghĩ đến nữa, nhưng trong lòng không hiểu sao lại có một chút cảm giác mất mát.

...

Buổi tối ngày thứ sáu lúc Dịch Kỳ về đến nhà đã là sáu giờ hơn, đèn hành lang chưa kịp bật khiến dãy hành lang dài mênh mông có một loại cảm giác ám ám quái dị, cậu lại phát hiện trước cửa nhà mình có một bóng đen ngồi thu lu một góc. Còn chưa đợi Dịch Kỳ kịp phản ứng, bóng đen vừa nhìn thấy cậu lập tức lao ra, kêu to một tiếng “Tiểu Kỳ!!!!” Dọa Dịch Kỳ một phen nhảy dựng!

Thiếu chút nữa Dịch Kỳ đã hét lên thành tiếng, nhưng may mắn trấn tĩnh lại kịp, hơn nữa nghe giọng nói kia có vẻ vô cùng quen thuộc nha, vì vậy cậu cẩn thận lên tiếng hỏi, “Anh hai?”

Dịch Hiểu Phong vẽ mặt khổ bức đứng đối diện nhìn cậu, “Tiểu Kỳ, đêm nay cho anh tá túc!”

Dịch Kỳ vừa nhìn mặt anh trai đã biết ngay lại bị chị dâu thi hành lệnh cấm vận nữa rồi, vì vậy thở ra một hơi, vừa mở cửa nhà vừa hỏi, “Lại phạm lỗi gì? Bao nhiêu ngày?”

Dịch Hiểu Phong cao giọng nói, “Không có nha, hôm nay chị dâu em với Tiểu Hy về nhà bà ngoại, anh ngày mai có việc bận nên không về cùng. Ở nhà một mình cũng buồn nên sang đây với em cho vui.”

Dịch Kỳ liếc mắt nhìn anh trai vẻ nghi ngờ. Cũng không trách được cậu lại không tin Dịch Hiểu Phong, Thẩm Giai Nguyệt là một người phụ nữ rất cá tính, Dịch Hiểu Phong vì bị cá tính của cô thu hút nên mới yêu thương, và cũng vì điều đó mà lên bờ xuống ruộng không biết bao nhiêu lần, thật chẳng biết là nên cười hay nên khóc!

Dịch Hiểu Phong thấy em trai hí mắt nhìn mình thì có chút chột dạ nói, “Này, nhìn anh như thế là sao hử? Không tin anh sao?!”

Dịch Kỳ cũng lười cùng anh mình tranh cãi, nhún nhún vai nói, “Không cần, anh nói thế nào thì thế ấy đi.”

Dịch Hiểu Phong thấy Dịch Kỳ không hỏi nữa thì thở ra một hơi, gì chứ danh dự đàn ông không thể mất được a, hơn nữa còn là trước mặt em trai! Sau đó đi đến sofa ngồi phịch xuống, ngoái đầu lại nhìn Dịch Kỳ hỏi, “Này, anh đói bụng quá, có gì ăn được không vậy?”

Dịch Kỳ trợn trắng mắt xem thường, nhưng cũng thành thành thật thật đi đến mở tủ lạnh lấy ra một cái bánh ngọt với chai nước khoáng, mang đến đặt trên bàn trước mặt Dịch Hiểu Phong, “Ăn tạm cái này đi, em đi nấu cơm, khoảng nửa tiếng nữa là được.”

Dịch Hiểu Phong một bên ăn bánh ngọt một bên cầm điều khiển tivi bấm loạn xạ, vẽ mặt hưởng thụ vô cùng nói, “Ồ, Tiểu Kỳ ngoan. Khi nào xong gọi anh.”

Dịch Kỳ bĩu môi một cái, xoay lưng đi vào bếp, mặc tạp dề bắt đầu nấu ăn. Ăn tối xong, Dịch Hiểu Phong kéo cậu chơi game, đến mười giờ hơn thì tivi có trận bóng đá giải Ngoại hạng Anh giữa Manchester United và Chelsea, thế là Dịch Hiểu Phong chạy đi lôi mấy lon bia trong tủ lạnh ra, Dịch Kỳ thì nướng thêm mấy con khô mực, hai anh em vừa nhấm nháp bia vừa xem bóng đá!

Hết trận cũng đã nửa đêm, Dịch Kỳ nửa lười nửa kéo Dịch Hiểu Phong đã muốn chân nam đá chân chiêu về phòng ngủ, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn ngày mai là cuối tuần, ít ra có thể ngủ bù!

Sáng thứ bảy, Dịch Kỳ tỉnh dậy đã là bảy giờ rưỡi, nhìn sang bên cạnh thì thấy anh trai úp mặt vào gối ngủ đến chảy cả nước bọt. Dịch Kỳ nhăn mày, đứng lên đi vào nhà vệ sinh quyết định tắm rửa một lúc, mùi bia đêm qua vẫn còn khiến cậu có chút khó chịu, trong lòng âm thầm nghĩ, kiểu này phải mang drap giường đi giặt lại rồi!

Tắm xong, Dịch Kỳ một bên lau tóc một bên đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh định làm bữa sáng thì đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Dịch Kỳ buồn bực đóng lại tủ lạnh đi ra mở cửa, mới sáng sớm ngày cuối tuần đã đến nhà người ta bấm chuông âm ỉ, thật là!

Vừa mở cửa ra, Dịch Kỳ liền trực tiếp hóa đá!

Đứng bên ngoài cửa chính là Đại ma vương, một tay cầm túi xách, thoát nhìn có vẻ là điểm tâm sáng, một tay dứt túi quần, khoe môi hơi hơi nhếch lên. Đại ma vương hôm nay không mặc tây trang chính quy như mọi ngày, có lẽ là ngày nghỉ nên ăn mặc có chút tùy ý thoải mái, quần bò màu xanh đậm ôm gọn cặp chân thon dài, T-shirt màu trắng mặt bên trong, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo sơ mi sọc dọc tay, càng khiến anh trông năng động trẻ trung hơn rất nhiều.

Dịch Kỳ nhìn đến ngây ngốc, trong lòng không khỏi tán thưởng, Đại ma vương quả thật suất vô cùng, thật sự là có một chút hâm mộ ghen tị hận a!

Đại ma vương tựa tiểu phi tiểu nhìn Dịch Kỳ, mái tóc vừa tắm gội còn ướt nước, áo pull trắng mỏng manh, đôi chỗ bị nước thấm ướt làm nổi bật lên vùng da bên dưới, chưa kể đến hai điểm hồng anh khi ẩn khi hiện

sau lớp áo, quần short ngang đầu gối, làn da trắng nõn mịn màng. Đại ma vương nhìn Dịch Kỳ từ trên xuống dưới, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt!

Hai bên cứ thế nhìn nhau, còn chưa kịp lên tiếng thì Dịch Hiểu Phong ở trong phòng ngủ cũng bị tiếng chuông cửa đánh thức, mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng, tay còn vô cùng khiếm nhã gãi móng soàn soạt, “Mới sáng sớm ai đến vậy Tiểu Kỳ?”

Hai người đều bị tiếng nói đột ngột của Dịch Hiểu Phong làm cho giật mình, đồng loạt quay lại nhìn anh.

Dịch Kỳ bỗng nhiên có cảm giác như thể mình lén lút hẹn hò bị anh trai phát hiện, len lén liếc nhìn Đại ma vương một cái, sau đó lúng túng nói, “Là đồng nghiệp của em thôi! Anh đi rửa mặt đi, chút nữa em làm điểm tâm cho.”

Dịch Hiểu Phong theo thói quen ôm Dịch Kỳ một cái, dụi dụi đầu vào cổ cậu nói, “Tiểu Kỳ ngoan quá, chỉ có Tiểu Kỳ là thương anh nhất.” Đâu như bà xã đại nhân nhà mình, hờ chút là cấm vận, thật là khổ không kể xiết a!

Dịch Kỳ nhăn mặt đẩy anh trai ra, “Đi nhanh rửa mặt đi, hơi muốn chết.”

Dịch Hiểu Phong “Ừ!” một tiếng, nhướn đôi mắt lèm nhèm lên nhìn người đàn ông trước mặt, cười cười một cái rồi xoay lưng đi vào phòng tắm.

Dịch Kỳ nhẹ nhõm thở ra một hơi, quay lại nhìn Đại ma vương định mở miệng nói thì bị vẻ mặt của Đại ma vương dọa đến hết hồn!

Đại ma vương sắc mặt hiện tại có thể nói là đen hơn đáy nồi, đôi mắt nhìn cậu dường như sắp tóe ra lửa, hàm răng nghiến chặt đến mức cảm giác như hai bên hàm bạnh ra, thoạt trông vô cùng khủng bố.

Dịch Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy Đại ma vương tức giận đến như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ run, lắp bắp nói, “Có, có chuyện gì vậy?”

Đại ma vương không nói không rằng bước vào nhà, hung hăng dùng chân đóng cửa đánh rầm một cái, quăng túi xộp đựng điểm tâm lên bàn trà, sao đó bắt lấy tay Dịch Kỳ kéo thẳng về phía phòng ngủ, lại rầm một tiếng khóa trái cửa lại.

Dịch Kỳ còn chưa hoàn hồn đã bị Đại ma vương đặt lên cửa, sau đó chính là đôi môi mạnh mẽ áp lên môi cậu, bá đạo khai mở khớp hàm, đầu lưỡi nhanh như chớp tiến vào trong khuỷu động khoang miệng.

Dịch Kỳ hoảng hốt cố đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay của Đại ma vương cứ như hai gọng kềm bằng thép nguội, có đẩy thế nào cũng không lay chuyển, ngược lại nụ hôn càng sâu hơn, khiến Dịch Kỳ cơ hồ là hít thở không thông!

Hôn hơn nửa ngày, đến lúc Dịch Kỳ có cảm giác mình sắp ngất đi vì thiếu dưỡng khí thì Đại ma vương mới rời đi, nhưng trước khi hai đôi môi tách ra liền hung hăng cắn một cái lên môi cậu, khiến Dịch Kỳ đau đến sắp chảy nước mắt, kêu lên một tiếng “Đau...”

Đại ma vương đưa tay giữ chặt gương mặt Dịch Kỳ, gần từng chữ, “Dịch Kỳ, cậu giỏi lắm!”

Dịch Kỳ ngơ ngác nhìn anh, hai gò má vì nghẹn thở lâu mà đỏ ửng, hai mắt phủ một tầng hơi nước mờ mờ, ngây ngốc hỏi lại, “Anh nói cái gì?”

“Còn dám hỏi?” Đại ma vương thật sự là tức giận không nhẹ, hai tay niết mạnh gương mặt Dịch Kỳ, “Nói, người đàn ông kia là ai? Tại sao lại ở nhà cậu?” Không phải đã nói sống một mình hay sao, hôm nay mới biết cư nhiên dám dẫn nam nhân khác về nhà, còn để hắn ôm ôm ấp ấp, thật là tức chết người mà!

Dịch Kỳ mặc danh kỳ diệu, “Ai cơ?”

“Đừng giả ngốc. Chính là người đàn ông vừa rồi vừa ôm cậu.” Đại ma vương trợn mắt nói.

Dịch Kỳ dở khóc dở cười, “Anh là hỏi anh trai tôi?”

“Đúng vậy! Cậu nên nhớ cậu là bà xã tôi. Tôi không cho phép anh trai cậu...” Đại ma vương nói đến đó thì ngừng ra, “Cậu nói, là ai trai cậu?”

Dịch Kỳ cảm thấy đầu vang ong ong, “Phải a!”

“Ách, là anh trai cậu sao...” Đại ma vương hiếm có khi lúng túng, nhưng sau đó lại trở về hình tượng bá đạo lại vô lý của mình, “Nhưng là anh em cũng không được loạn ôm như thế! Cậu nên nhớ cậu là bà xã của tôi, nghe chưa?!”

Gì chứ, không phải tiểu thuyết cũng có đề cập đến sao, chính là huynh đệ cũng có thể yêu nhau nha, cho nên, luôn luôn phải đề cao cảnh giác, diệt trừ tai họa từ trong trứng nước!

Dịch Kỳ triệt để câm nín, trợn mắt xem thường nhìn Đại ma vương, trong lòng âm thầm nói, anh còn có thể vô lý hơn nữa không vậy?!

14. Chương 14: Thế Đây Là Hẹn Hò Phải Không?

“Tiểu Kỳ, như thế nào lại khóa trái cửa rồi?” Dịch Hiểu Phong buồn bực gõ cửa phòng ngủ.

Dịch Kỳ nghe tiếng anh trai đập cửa thì hoàn hồn, lúc này mới phát hiện bản thân vẫn còn bị Đại ma vương giữ chặt đặt ở trên cửa, vì vậy lúng túng vươn tay đẩy anh ra, “Buông, buông tay ra coi...”

Đại ma vương nhú mày, “Em vẫn chưa trả lời tôi!”

Dịch Kỳ thật sự gấp muốn chết, “Trả lời cái gì chứ, anh mau buông tay ra đi...”

Đại ma vương nâng cằm Dịch Kỳ, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm, “Thật sự cần tôi phải nhắc lại sao, hử?”

Dịch Hiểu Phong bên ngoài thực buồn bực, “Tiểu Kỳ, đang làm gì vậy?”

Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, “Tôi nhớ, nhớ rồi, anh buông tay ra đi!” Trên đời này có ai vô lý hơn cái tên Đại ma vương nữa hay không chứ? Ỗ mình sức lực lớn hơn rồi muốn làm gì thì làm sao? Đồ hỗn đản nhà anh!!!!

Đại ma vương nhếch môi cười, cố tình kề sát vào tai cậu hỏi, “Nhớ cái gì?”

Hơi thở nóng hổi phả vào vành tai mẫn cảm, Dịch Kỳ cảm thấy sau lưng rung lên, mặt lại không tự giác mà đỏ đến muốn xuất huyết.

Đại ma vương càng cười xấu xa, môi như có như không chạm vào vành tai ửng đỏ đáng yêu kia, “Mau nói, nhớ cái gì?”

Dịch Hiểu Phong bên ngoài đập cửa càng mạnh, “Tiểu Kỳ, chết ở trong phòng rồi hả?”

Dịch Kỳ cắn môi, “Nhớ, nhớ tôi là bà xã anh. Vừa lòng chưa? Mau, mau buông ra...”

Đại ma vương lúc này mới hài lòng, hôn nhanh lên má Dịch Kỳ một cái, “Ngoan.” Sau đó thả tay ra, đứng lùi về phía sau hai bước, cười cười thần nhiên nhìn Dịch Kỳ luống cuống mở cửa.

Dịch Hiểu Phong thấy cửa mở ra liền bước vào, cần nhần nói, “Làm cái gì mà anh kêu mãi mới mở cửa chứ?” Lại thấy vẻ mặt Dịch Kỳ đỏ hồng thì ngạc nhiên hỏi, “Em sao vậy? Phát sốt sao, mặt đỏ thành như vậy?”

Dịch Kỳ trong lòng giật thột một cái, theo bản năng giơ tay lên xoa xoa mặt, “Không có, chắc tại trời nóng quá...”

Một cơn gió ngoài cửa sổ thổi ào vào, Dịch Hiểu Phong nghi hoặc nhìn em trai, thế này mà nóng sao?

Dịch Kỳ lảng tránh ánh mắt của anh trai, quả thật là nóng mà!

Dịch Hiểu Phong lúc này mới để ý thấy Đại ma vương đứng gần đó, liền mỉm cười hỏi, “Cậu là đồng nghiệp của Tiểu Kỳ?”

Đại ma vương cười đến là thân sĩ, “Phong ca, không nhận ra em sao? Em là Tiểu Nguyên, trước đây ở cạnh nhà anh.”

“Tiểu Nguyên?” Dịch Hiểu Phong nhíu mày, sau đó vỗ tay đánh bốp nói, “Là nhóc Tiểu Nguyên con của vợ chồng chú Triệu, mà Tiểu Kỳ cả ngày đeo dính theo không rời đây sao?”

Dịch Kỳ đứng một bên rít gao, là anh ta đeo dính lấy em, không phải em đeo dính anh ta đâu a a a!

Đại ma vương hơi liếc nhìn Dịch Kỳ, cười cười gật đầu, “Phải.”

Gặp lại hàng xóm cũ, Dịch Hiểu Phong thực cao hứng, liền khoác vai bá cổ xưng anh gọi em thân thiết vô cùng, “Thật không ngờ a, nhóc con ngày xưa hôm nay lại cao lớn như thế này rồi. Trước đây anh có nghe nói nhà em di dân ra nước ngoài. Về nước khi nào? À, cô chú vẫn khỏe chứ? Em dạo này thế nào rồi? Cũng phải hơn mười năm rồi mới gặp lại nhau a, nghĩ lại thời gian trôi qua nhanh thật...”

Dịch Kỳ đỡ trán, hôm nay mới biết anh trai cũng nói nhiều đến như vậy a!

“Cám ơn anh, ba mẹ em vẫn khỏe, hai người bọn họ cũng sắp về nước rồi.” Đại ma vương thái độ cũng vô cùng thân thiết chân thành.

Đây nói thế nào cũng là anh vợ tương lai nha, không thể để mất lòng được!

“Tiểu Kỳ nói em là đồng nghiệp của nó sao, thật trùng hợp ha, hai đứa ngày xưa thân nhau như vậy, xa cách mười năm cứ nhiên có thể gặp lại, thật là hữu duyên.” Dịch Hiểu Phong một bên mặc sơmi một bên nói.

Dịch Kỳ ở trong lòng phun trào, hữu duyên cái khỉ a hữu duyên, là nghiệt duyên, nghiệt duyên thì có!

Đại ma vương gật đầu tán thành, đây chính là duyên nợ trời định, cho dù qua bao nhiêu năm Tiểu Kỳ vẫn sẽ trở về bên cạnh mình!

“Tiểu Nguyên ở lại chơi nhé, anh có việc đi trước, hôm nào anh em chúng ta gặp nhau uống một bữa mừng hội ngộ.” Dịch Phong mặc xong quần áo, vỗ vỗ vai Đại ma vương nói.

“Được, khi nào rảnh cứ gọi em.” Đại ma vương vô cùng tao nhã rút ra một cái danh thiếp đưa cho Dịch Hiểu Phong.

Dịch Hiểu Phong nhận danh thiếp cho vào túi rồi quay sang xoa đầu Dịch Kỳ rồi đi ra cửa, “Anh đi nhé.”

Dịch Kỳ đi theo phía sau, “Anh không ăn sáng rồi hãy đi sao?”

Dịch Hiểu Phong lắc đầu, “Được rồi, em hỏi Tiểu Nguyên đi, nếu cậu ta chưa ăn thì ăn cùng nhau cho vui. Bye nhé.”

Dịch Kỳ gật đầu, trong lòng lại đang nghĩ cách làm thế nào để đuổi Đại ma vương đi luôn, cậu hiện tại rất sợ phải một mình đối mặt với anh a! Trong một tuần bị cường hôn hai lần, cậu hiện tại đau khổ phát hiện, bản thân lần nào cũng bị hôn đến choáng váng, đầu óc trống rỗng nhưng lại không hề cảm thấy chán ghét!

Dịch Kỳ rùng mình, chẳng lẽ bản thân hiện tại đã thực có cảm giác với đàn ông như chị dâu Thẩm Gia Nguyệt đã nói sao? Nhưng mà cho dù có cảm giác với đàn ông, lại vì cố tình lại là tên Đại ma vương hỗn đản kia a a a a!

“Phong ca đi rồi?” Âm thanh Đại ma vương vang lên kể bên tai khiến Dịch Kỳ đang xuất thần bị dọa suýt đứng tim.

Hung hăng liếc mắt nhìn Đại ma vương, Dịch Kỳ đóng cửa quay lưng vào nhà, bản thân trở nên kỳ quặc thế này rõ ràng đều là tại tên hỗn đản này!

“Anh đến đây làm gì?” Dịch Kỳ ngồi trên sofa buồn bực hỏi.

Đại ma vương mở túi xóp, lấy ra hai phần điểm tâm, cười tươi như hoa, “Mang điểm tâm đến cho em. Cảm động không?”

Cảm động em gái anh! Ai cần điểm tâm của anh chứ?! Anh hiện tại ra về ngay lập tức là đã mang ơn nhiều lắm rồi! Dịch Kỳ ở trong lòng siết chặt nắm tay.

Không để ý đến vẻ mặt như ăn phải hoàng liên của Dịch Kỳ, Đại ma vương mở hai hộp điểm tâm, đẩy sang trước mặt Dịch Kỳ, cười ôn nhu nói, “Ăn đi, còn đang nóng, để nguội không ngon.”

Dịch Kỳ sau lưng mạnh rung một cái, đừng có dùng vẻ mặt đó nói chuyện chứ, thật sự không quen a!

Vừa định mở miệng nói ‘Không cần!’ thì bụng đột nhiên phản chủ, trong không gian yên lặng vang lên một chuỗi âm thanh ‘ục ục ục’ mà ai nghe qua liền biết đó là âm thanh gì!

Đại ma vương nhin không được bật cười, sau đó làm vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ngoan, ăn đi.”

Anh mới ngoan, cả nhà anh đều ngoan! Dịch Kỳ trong lòng rít gào, hai tai cũng không chịu thua kém mà đỏ ửng, thật sự là xấu hổ muốn chết mà! Nhưng mà, mùi thức ăn thơm ngào ngạt thật sự thu hút sự chú ý của Dịch Kỳ, vừa nhìn đến hộp điểm tâm, hai mắt cậu liền lập tức sáng rực, cư nhiên là há cảo tuyệt nhĩ và xôi nếp gà lá sen mà cậu thích nhất a!

Dịch Kỳ lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, mặc kệ, dù sao mất mặt thì cũng đã mất rồi, thức ăn trước mặt việc gì phải hành hạ để bản thân chịu đói?! Cứ cúnng bái miếu ngũ tạng trước cái đã, ăn no mới có sức đối phó với cái tên Đại ma vương bá đạo lại khí lực kinh người kia được!

Dịch Kỳ cầm một miếng há cảo tuyệt nhĩ trắng mượt cho vào miệng cắn một cái, cảm giác mềm mịn lại thanh ngọt tràn ngập trong khoang miệng, thật sự là mỹ thực nhân gian a!

Đại ma vương hơi nghiêng đầu, im lặng nhìn Dịch Kỳ vui vẻ ăn điểm tâm, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

“Anh... không ăn à?” Ăn xong một cái, Dịch Kỳ cảm giác Đại ma vương đang nhìn mình chăm chú thì có chút ngượng ngùng, gờ gờ miếng há cảo đang cắn dở lên hỏi.

Đại ma vương lắc đầu, nghĩ nghĩ thế nào lại gật đầu, sau đó chưa kịp đợi Dịch Kỳ phản ứng, hơi nghiêng người qua, há miệng ngậm luôn nửa miếng há cảo trên tay cậu, gật gù thỏa mãn, khẽ liếm môi nói, “Uhm, đúng là ngon thật!”

Dịch Kỳ trợn mắt há hốc mồm hết nhìn hai ngón tay trắng trơn của mình lại nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Đại ma vương.

Đại ma vương xoa xoa đầu Dịch Kỳ, ra vẻ rộng lượng nói, “Ngoan, em ăn đi, anh ăn rồi.”

Ăn cái đầu nhà anh chứ ăn! Dịch Kỳ ở trong lòng gờ lên một ngón tay giữa, sau đó quyết đoán không thèm để ý đến Đại ma vương nữa, tiếp tục ăn điểm tâm của mình.

Đợi Dịch Kỳ ăn xong, Đại ma vương đẩy đẩy gọng kính nói, “Được rồi, em thay đồ đi, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Dịch Kỳ mặc danh kỳ diệu.

“Xem phim.” Đại ma vương đáp thực thản nhiên.

“Không đi!” Dịch Kỳ ngữ khí vô cùng kiên quyết! Ta vì cái gì phải đi xem phim cùng cái tên bá đạo lại hỗn đản nhà anh chứ!

“Tiền thưởng tháng này bị cắt!” Đại ma vương vô sỉ.

“Vì sao?!” Dịch Kỳ tức giận đến trợn tròn hai mắt.

“Cãi lời sếp!” Đại ma vương nhướn mày.

“Anh...!” Dịch Kỳ nghẹn họng, đây là thế kỷ hai mươi mốt sao, là thời đại công bằng dân chủ văn minh sao? Rõ ràng chính là ý thể hiếp người, giai cấp tư sản toàn bộ đều là kẻ đáng ghét!

“Nhưng hôm nay là ngày nghỉ, không phải trong giờ làm việc, anh không có quyền!” Dịch Kỳ vùng vẫy lần cuối, bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

“Vậy sao? Muốn thử không?” Đại ma vương nhếch môi cười nhạt, Dịch Kỳ đột nhiên có lỗi giác mình thấy trên đầu Đại ma vương mọc ra hai cái sừng nhọn nhọn, cặp cánh màu đen và cái đuôi phe phẩy sau lưng, hai cái răng nanh trắng nhọn lộ ra, khiến cậu lạnh hết cả lưng. Người này quả đúng là Đại ma vương tái sinh để theo ám cậu mà!

Dịch Kỳ khóc không ra nước mắt, nhận mệnh đi thay quần áo, lùi thủi theo sau Đại ma vương xuống lầu, lên xe, một đường thẳng đến rạp chiếu phim.

“Em muốn xem phim nào?” Đứng trước mấy poster quảng cáo phim, Đại ma vương bộ dạng nghiêng ngả hỏi cậu.

Dịch Kỳ liếc trắng mắt Đại ma vương một cái, lẩm bẩm nhỏ nhỏ “Tôi muốn đi về!”

“Hử, phim này sao?” Đại ma vương chỉ vào poster phim Despicable Me 2, ánh mắt hấp háy ý cười nhìn Dịch Kỳ, lại chỉ sang poster phim Titanic phiên bản 3D, cười càn thêm xấu xa nói, “Hay phim này?”

Dịch Kỳ ngoảnh mặt đi, mím môi không trả lời.

“Titanic sao? Cũng được lắm.” Đại ma vương sờ sờ cằm gật gù.

Dịch Kỳ trợn mắt, ta cái gì cũng không có chọn!

“Được rồi, ở đây chờ, anh đi mua vé!” Đại ma vương xoa xoa đầu cậu, xoay người bước đi.

“Đợi đã!” Dịch Kỳ hoảng hốt kéo tay Đại ma vương lại, vẻ mặt nhăn nhó như sắp khóc đến nơi. Cái tên Đại ma vương chết tiệt nghĩ cái gì vậy chứ? Ai chẳng biết Titanic có mấy cảnh hạn chế trẻ em, hai đại nam nhân cùng nhau đi xem phim đó, không phải quái dị lắm hay sao!

“Gì vậy?” Đại ma vương nhìn cánh tay mình bị Dịch Kỳ túm trụ, ý cười trong mắt càng đậm.

“Dispicable Me 2!” Dịch Kỳ lúng túng buông tay Đại ma vương ra, nhỏ tiếng nói, phim này nói thế nào cũng là phim hoạt hình, mặc dù lớn đầu rồi mà còn xem hoạt hình tựa hồ có chút ấu trĩ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn cái phim 18+ kia!

“Sao?” Đại ma vương giả vờ không nghe, kề sát mặt mình vào mặt cậu, “Em nói gì?”

Hơi thở nóng rực phả vào mặt cậu, Dịch Kỳ có thể cảm giác mùi hương bạc hà thoang thoảng trong khoang mũi, khiến cậu bất giác nhớ lại nụ hôn kịch liệt sáng nay, bất giác hai tai lại nóng bừng, mắt tự nhiên lui về phía sau một bước, cổ đề cao giọng để che giấu lúng túng, “Tôi nói Dispicable Me 2, anh chưa già đã ngẩn ngơ rồi sao!”

“Ồ, vậy sao!” Đại ma vương thích thú nhìn hai vành tai ửng hồng của cậu, thật là, sao mà đùa thích thế này không biết, “Anh tưởng em muốn xem Titanic chứ.”

“Ai muốn chứ!” Có anh mới muốn, cả nhà anh đều muốn! Dịch Kỳ then quá thành giận, lập tức xù lông.

Đại ma vương nhin không được bật cười, lại xoa xoa đầu cậu, xoay người đi mua vé, “Ngoan, đợi anh.”

Dịch Kỳ bĩu môi, nhưng cũng ngoan ngoãn đứng đợi, chẳng mấy chốc Đại ma vương đã trở lại, trên tay ngoại trừ hai tấm vé còn có một hộp bắp rang bơ cùng một cốc Coke, sau đó tươi cười đưa hộp bắp cùng cốc Coke cho Dịch Kỳ.

Dịch Kỳ cầm hai thứ trên tay, có chút nghi hoặc nhìn Đại ma vương, sao chỉ có một phần thôi vậy?

“Mua cho em.” Như hiểu được thắc mắc của cậu, Đại ma vương nói, sau đó thực tự nhiên khoác vai cậu đi vào phòng chiếu.

Dịch Kỳ cảm thấy hành động này hình như hơi thân mật, hơn nữa cứ có cảm giác ánh mắt mọi người xung quanh đang nhìn hai người, cho nên cảm thấy cả người không tự nhiên, muốn đẩy cánh tay của Đại ma vương ra, nhưng cổ tình cả hai tay đều đang bận cầm thức ăn, không thể làm gì được. Dịch Kỳ biết nếu mà lúc này cậu vùng vẫy sẽ càng khiến mọi người chú ý hơn, cho nên đành chịu đựng mà cứng ngắt đi vào cùng anh. Trong lòng lại âm thầm nghĩ, tên Đại ma vương này mua bắp và nước ngọt cho mình phải chăng là có dự mưu từ trước rồi chứ?!

Ngoài dự kiến của hai người, Despicable Me 2 là một phim hoạt hình vô cùng vui nhộn, Dịch Kỳ xem mà cười liên tục từ đầu đến hết phim. Thậm chí còn cười đến đau cả bụng đoạn mấy bé Minions cover lại ca khúc ‘Iswear’ của All 4 One thành ‘Underwear’.

Đại ma vương hài lòng nhìn Dịch Kỳ vui vẻ xem phim, một tay cầm lấy bàn tay cậu đang đặt trên tay vịn ghế ngồi.

Dịch Kỳ quay sang nhìn Đại ma vương, thấy anh vẫn bình thản xem phim như thể hành động nắm tay kia chẳng có gì đặc biệt, Dịch Kỳ mím môi, cố rút bàn tay ra, nhưng Đại ma vương lại nắm tay cậu vô cùng chặt, có làm thế nào cũng không rút được.

Dịch Kỳ cuối cùng đành bỏ cuộc, để im tay mình trong lòng bàn tay ấm nóng của Đại ma vương, tâm tình có chút phức tạp.

Xem phim xong, Đại ma vương dẫn Dịch Kỳ đi ăn, sau đó đưa cậu về nhà. Trước khi Dịch Kỳ xuống xe, Đại ma vương khẽ nghiêng người qua, dùng tốc độ sao xẹt hôn lên má cậu, mỉm cười ôn nhu nói, “Em nghỉ ngơi đi, khi khác anh lại đến.” Sau đó lái xe đi mất.

Dịch Kỳ khoe miệng co quắp, hai người đi xem phim lại đi ăn uống thế này, sao mà giống mấy đôi yêu nhau hẹn hò quá vậy?

Hẹn hò sao? Dịch Kỳ ngồi trên sôpha, nhìn chằm chằm bàn tay mình, trong đầu loạn thành một mảnh mơ hồ, cuối cùng hốt hoảng nhận ra một điều, cậu hình như không phải ghét Đại ma vương như bản thân mình vẫn nghĩ, đối với hành động bá đạo của Đại ma vương, không những không bài xích mà trái lại còn có chút chút, ách, hưởng thụ.

A a a a! Dịch Kỳ điên cuồng vò đầu khiến cho mái tóc rối tung lên, thật sự là khóc không ra nước mắt mà!

15. Chương 15: Đi Du Lịch

Những này sau đó, Đại ma vương sẽ mỗi ngày đến đón Dịch Kỳ đi làm, còn mang điểm tâm mà cậu thích đến, buổi chiều sẽ đưa Dịch Kỳ về nhà, trước khi cậu xuống xe sẽ động tay động chân một chút. Dịch Kỳ lúc đầu kịch liệt từ chối, nhưng cố tình Đại ma vương lại bá đạo ép buộc, cho nên cuối cùng cậu chỉ có thể im lặng chấp nhận, dần dần rồi cũng quen với mấy hành động ôm hôn của Đại ma vương.

Đại ma vương đối với việc này thật cao hứng, mỗi ngày càng cố gắng tìm cách ăn đậu hủ chiếm tiện nghi của Dịch Kỳ.

Hôm nay, Dịch Kỳ như thường lệ mang cà phê vào phòng cho Đại ma vương, thấy Đại ma vương đang chăm chú đọc tài liệu trên tay, tập trung đến mức Dịch Kỳ bước vào cũng không phát hiện.

Dịch Kỳ đứng lặng ngấm nhìn Đại ma vương, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu cẩn thận quan sát Đại ma vương, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt đen thẳm sâu hun hút phía sau thấu kính, gương mặt cương nghị anh tuấn toát lên một thứ khí chất thu hút ánh mắt của người khác, càng nhìn Dịch Kỳ càng thấy mặt mình nóng lên, trái tim không hiểu vì sao lại trở nên đập dồn dập.

Đại ma vương bất chợt ngừng đầu, nhìn thấy Dịch Kỳ đang nhìn mình thì lộ ra một cái mỉm cười mang theo chút mệt mỏi, đứng lên khỏi ghế bước đến bên cạnh cậu.

Dịch Kỳ bị Đại ma vương bắt gặp lúc đang nhìn lên thì có chút chột dạ, cúi đầu lí nhí nói, “Cà phê của anh.” Sau đó vội vã quay lưng định nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đại ma vương ba bước thành hai tiến tới sau lưng Dịch Kỳ, hai tay nhanh chóng vòng lấy thắt lưng thon gầy của cậu, ôm người đang muốn chạy trốn kia vào lòng, cúi đầu tựa cằm lên vai Dịch Kỳ, cất giọng khàn khàn nói, “Đừng đi.”

Dịch Kỳ cả người mất tự nhiên đến cùng dờ ra, vươn tay đẩy đẩy đầu Đại ma vương đang tựa trên vai mình, “Buông ra, tôi phải trở về làm việc.”

Đại ma vương nhắm hai mắt lại, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Dịch Kỳ càng thêm siết chặt, “Đừng động, để anh ôm một chút là tốt rồi.”

“...” Dịch Kỳ nhìn thấy vẻ mặt có chút mệt mỏi của Đại ma vương, nghĩ đến dạo này công ty liên tục nhận mấy dự án mới, Đại ma vương lại là tổng tài của công ty, hẳn là bận đến không có thời gian để thở. Vì vậy trong lòng bỗng cảm thấy có chút thông cảm, bất giác giơ tay lên vỗ vỗ lấy hai bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình, tựa như vỗ về lại tựa như giúp người kia xua đi mệt mỏi.

Dịch Kỳ ngây thơ không thấy, Đại ma vương nhếch môi cười gian xảo, càng vui đầu vào cổ cậu, tham lam hít lấy mùi hương thảo mộc tự nhiên trên người Dịch Kỳ, trong lòng âm thầm nghĩ Ngày rước Tiểu Kỳ đáng yêu về nhà làm của riêng hẳn không còn xa nữa!

...

Hai tuần sau, dự án mới của công ty hoàn thành, kết quả đạt được vô cùng khả quan, tổng công ty vì muốn khen thưởng nhân viên, cho nên tổ chức một chuyến du lịch ba ngày hai đêm đến một khu resort tại một bãi biển xinh đẹp ở H thị.

Không cần phải nói, Dịch Kỳ vui vẻ háo hức đến thế nào. Loay hoay chuẩn bị mấy ngày, đêm trước ngày khởi hành liền vì nôn nóng mà lăn lộn cả đêm không ngủ được, đến gần sáng mới mệt mỏi quá mà thiếp đi. Đến lúc mở mắt ra, Dịch Kỳ nhìn thời gian mà khóc không ra nước mắt.

8 giờ xe khởi hành, hiện tại đã là 8 giờ 15 phút! Dịch Kỳ dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đi vệ sinh cá nhân, xác ba lô lao thẳng ra khỏi nhà. Vừa ra khỏi chung cư đã thấy Đại ma vương đậu xe dưới nhà, một tay gõ gõ tay lái, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Đại ma vương thấy Dịch Kỳ thì nhũn mảy, “Đồ heo lười, đến giờ này mới chịu dậy. Cũng không thèm nghe điện thoại, giỏi quá ha.”

Dịch Kỳ chột dạ cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong lòng nói, điện thoại để chế độ rung, làm sao mà nghe được chứ.

Đại ma vương thấy cậu vẫn đứng yên một chỗ thì trừng mắt, “Còn ngồi ở đó làm gì? Mau lên xe.”

Dịch Kỳ hoảng hồn, cuống quýt mở cửa ghế phó lái ngồi vào, lại lúng túng thắt dây an toàn, từ đầu đến cuối không dám nhìn Đại ma vương lấy một lần. Đại ma vương đưa mắt nhìn cậu, thở dài bất đắc dĩ rồi lái xe rời đi.

Đến trước cổng công ty, chiếc xe du lịch năm mươi chỗ vẫn còn đang đỗ ngoài đại sảnh, mọi người nhìn thấy Đại ma vương và Dịch Kỳ đến thì nhao nhao lên hồi thúc hai người mau lên xe, nhưng cũng không trách móc gì, bởi vì dù sao người đi trễ cũng là đại Boss nha, còn Dịch Kỳ thì đi ké đại Boss cho nên cũng may mắn thoát nạn.

Đồng nghiệp A nhìn Đại ma vương và Dịch Kỳ đi về bằng ghế phía cuối xe, tươi cười chọc ghẹo nói, “Triệu tổng và phu nhân tối qua tâm sự đến khuya hay sao mà sáng dậy muộn như vậy a?”

Đại ma vương liếc mắt nhìn Dịch Kỳ, không nói gì. Dịch Kỳ thì xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, cậu rất muốn giải thích nhưng nghĩ đến lí do mình vì háo hức được đi chơi mà không ngủ được, biến thành dậy muộn thật sự rất mất mặt, cho nên chỉ có thể mím môi im lặng.

Đồng nghiệp B nhìn sắc mặt đỏ bừng của Dịch Kỳ, xấu xa nói, “Tiểu Kỳ sao mặt mũi đỏ bừng vậy a? Đêm qua Triệu tổng kịch liệt lắm hả?”

Dịch Kỳ biết mọi người nói đùa, nhưng vẫn thấy xấu hổ đến sắp chết mất, hiện tại thật rất muốn tìm một cái lỗ mà chui vào!

Đại ma vương giơ lên một hộp điểm tâm, để vào trong lòng Dịch Kỳ, “Chưa ăn sáng đúng không? Ăn đi.”

Đồng nghiệp C huýt sáo xuýt xoa, “Ui cha, Triệu tổng thật là săn sóc phu nhân nha-!”

Đại ma vương nhếch môi cười, “Sao, ganh tị?”

Đồng nghiệp C bật cười ha hả, “Phải a, nhưng mà tôi có ganh tị cũng không được như Tiểu Kỳ.”

Mọi người trăm miệng một lời tán đồng. Đại ma vương xoa đầu Dịch Kỳ, “Đừng để ý bọn họ.”

Dịch Kỳ cơ hồ là vùi mặt vào trong hộp điểm tâm, không dám ngẩng đầu lên, hai vành tai càng lúc càng nóng bỏng.

Mọi người cũng không trêu chọc nữa, quay sang chuyện trò bát quái hoặc ngắm cảnh ven đường. Dịch Kỳ thở phào một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi tầm ngắm. Vui vẻ ăn điểm tâm, uống ít nước rồi cũng háo hức ngắm cảnh.

Nhưng chưa được bao lâu, Dịch Kỳ liền bị cảm giác choáng váng khó chịu vây lấy, trong bụng cũng cồn cào khó chịu, nhúu chặt hai mày tựa đầu vào cửa kính, xe chạy băng băng trên đường bằng phẳng mà Dịch Kỳ có lỗi giác như đang cưỡi trên đầu ngọn sóng, nhấp nhô bồng bềnh khiến cậu càng thêm khó chịu. Dịch Kỳ đau khổ phát hiện, chứng say xe của mình lại tái phát rồi, có lẽ là do đêm qua thức khuya, lại ăn sáng muộn, thật là, tự gây nghiệt không thể sống mà!

Đại ma vương nhìn sang Dịch Kỳ, liền phát hiện trạng thái không tốt của cậu, không nói hai lời liền kéo cậu dựa vào ngực mình, một tay nhẹ nhàng xoa xoa thái dương Dịch Kỳ, tay còn lại như có như không vỗ nhẹ lưng cậu.

Dịch Kỳ cảm giác bàn tay ấm nóng ve vuốt lưng mình, ngón tay xoa ấn ở huyệt thái dương cũng rất thoải mái, lồng ngực rộng ấm áp khiến cậu đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm, cứ thế dựa vào lòng anh ngủ thiếp đi.

Dịch Kỳ mơ mơ màng màng bị Đại ma vương đánh thức, “Tiểu Kỳ, dậy đi, đến nơi rồi.”

Có lẽ vì mới thức dậy, Dịch Kỳ cảm thấy thanh âm của Đại ma vương vô cùng ôn nhu, còn mang theo chút cưng chiều sủng nịch.

Đồng nghiệp A tươi cười sáp lại gần khoác vai Dịch Kỳ, “Này, dựa vào Triệu tổng ngủ thoải mái quá ha!”

Dịch Kỳ lại ngượng chín cả mặt, không biết đáp lại thế nào.

Đại ma vương không tiếng động đánh rớt bộ móng đang bám trên vai Dịch Kỳ, nhướn mày nói, “Này, không được động tay động chân với bà xã tôi.”

Đồng nghiệp B vỗ vỗ vai đồng nghiệp A, “Này, muốn đục khoét tường nhà Triệu tổng hở? Cậu cũng gan quá nha.”

Đồng nghiệp A gơ hai tay lên trời vẽ mặt vô tội, “Tôi không có à nha, oan uổng quá.”

Dịch Kỳ xách ba lô đi thẳng một nước, không muốn ở lại nghe mấy người kia trêu chọc nữa. Đại ma vương một tay dứt túi thông thả đi theo sau, khoe môi treo một nụ cười thích thú.

Lúc chia phòng, cánh chị em được ưu tiên hai người một phòng, phe đàn ông thì bốn người một phòng. Dịch Kỳ vừa định tìm người gộp nhóm thì Đại ma vương từ phía sau kéo tay cậu, nhét vào đó một cái chìa khóa, thần nhiên nói, “Em ở cùng với anh.”

Dịch Kỳ lắc đầu, “Tôi muốn ở với ”

Một câu còn chưa nói hết đã bị Đại ma vương đánh gãy, “Đừng nhiều lời, đi theo anh.”

Nói xong không đợi Dịch Kỳ phản ứng, một đường kéo cậu đi nhận phòng. Dịch Kỳ buồn bực bị Đại ma vương lôi đi, trong lòng không ngừng mắng Đại ma vương là cái tên bá đạo hỗn đản!

Dịch Kỳ nhìn căn phòng rộng rãi sang trọng, hướng nhìn thẳng ra bãi biển, trời xanh biển xanh bãi biển trải dài bờ cát trắng muốt, ánh nắng vàng rực chiếu khắp nơi, quả thực vô cùng xinh đẹp, bao nhiêu buồn bực gì cũng đều bay biến, quãng ba lô chạy ra ban công, kích động kêu lên, “Wow, đẹp quá đi!”

Đại ma vương mỉm cười nhìn Dịch Kỳ vô tư như trẻ con, cũng bước ra đứng cùng với cậu, cố tình ghé sát mặt cậu nói, “Thích không?”

Dịch Kỳ mãi ngắm cảnh đẹp không để ý đến hành động ái muội của Đại ma vương, gật đầu đáp, “Thích.”

Đại ma vương một tay đặt lên lan can, một tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Dịch Kỳ, “Ừ, thích thì tốt.”

Dịch Kỳ vặn vẹo thắt lưng, giơ tay đẩy đẩy Đại ma vương ra, nhăn nhó nói, “Đừng có hở ra là động tay động chân.”

Đại ma vương nhướn mày, tay không những không thả ra mà còn cố ý kéo cậu lại gần mình, cúi đầu kề bên tai cậu cười khê, “Xấu hổ sao?”

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai, Dịch Kỳ cảm thấy mặt mình cũng nóng bừng theo, thẹn quá hóa giận đẩy mạnh Đại ma vương ra, quay người đi vào phòng, sau đó nhìn thấy cái giường kinh size duy nhất trong phòng thì trực tiếp hóa đá!

Đây đây đây là cái tình huống gì?!

Dịch Kỳ hung hăng quay sang nhìn Đại ma vương, chỉ cái giường run run hỏi, “Đây là ý gì?”

Đại ma vương chớp mắt, “Ý gì là ý gì?”

“Tại sao chỉ có một giường?” Dịch Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vì phòng này chỉ có một giường.” Đại ma vương đáp hiển nhiên.

“Tôi biết phòng này chỉ có một giường.” Dịch Kỳ tức đến thở hổn hển, “Nhưng vì sao lại chọn phòng có một giường? Tôi ngủ ở đâu chứ?”

“Bởi vì anh thích.” Đại ma vương cười, xoa xoa cằm, “Còn phải hỏi sao, em ngủ với anh. Giường rộng mà.”

“Anh...” Dịch Kỳ trợn mắt há hốc mồm.

“Hay em sợ...” Đại ma vương kề sát mặt cậu, hai chóp mũi cơ hồ đụng vào nhau, “Anh ăn luôn em?”

“Ăn em gái anh!” Dịch Kỳ tức quá buột miệng kêu lên.

“Anh không có em gái.” Đại ma vương nhún vai, vẻ tiếu nuối nói, “Vớ lại, anh chỉ muốn... ăn em thôi.”

Nói xong không đợi Dịch Kỳ đáp lại, Đại ma vương một phát đè Dịch Kỳ ra giường, áp môi xuống cuồng nhiệt hôn lấy đôi môi cánh hoa vì kinh ngạc mà hơi hé ra của cậu.

Đầu lưỡi vẽ một vòng theo viền môi xinh đẹp, sau đó nhanh nhẹn khai mở khớp hàm, len lỏi vào trong khoang miệng, chậm rãi thưởng thức vị đạo ngọt ngào trong miệng cậu, liếm láp từng chiếc răng nhỏ xinh, không bỏ qua bất kỳ một điểm nhỏ nào. Cuối cùng đầu lưỡi Đại ma vương bắt lấy đầu lưỡi rụt rè đang lẩn trốn của Dịch Kỳ, thành thực khiêu khích để hai đầu lưỡi cùng nhau triển miên.

Dịch Kỳ bị hôn đến đầu óc mơ hồ, nhịn thở nhịn đến đỏ bừng cả mặt, cả người mềm nhũn mặc cho Đại ma vương ở trong miệng mình công thành đoạt đất, nước bọt không kịp nuốt vào theo khóe miệng chảy dần xuống cổ, đến lúc cậu cảm giác mình sắp hít thở không thông, Đại ma vương mới thương tình mà buông tha cho bờ môi bị hôn đến sưng đỏ của Dịch Kỳ.

Đại ma vương sắc tình liếm khóe môi, cười quyến rũ chết người nói, “Ngốc nghếch, vẫn chưa học được phải hô hấp khi hôn sao? Xem ra còn phải luyện tập nhiều.” Nói xong cúi đầu xuống, từ khóe miệng theo dấu nước bọt hôn dần xuống cái cổ mảnh khảnh, tại yết hầu tinh xảo nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó xuống dần đến xương quai xanh xinh đẹp.

Dịch Kỳ ánh mắt mông lung mơ màng, hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy cơ thể càng lúc càng nóng, bờ môi mềm mại mát lạnh đảo qua đảo lại trên cổ, khiến cậu khó nhịn rên lên một tiếng, “Hmm...”

Ánh mắt Đại ma vương chợt tối đi, ngẩng đầu lên nhìn Dịch Kỳ cười xấu xa, “Tiểu Kỳ, em là đang câu dẫn anh sao?”

Dịch Kỳ loáng thoáng nghe thấy giọng của Đại ma vương, cậu nhú nhú mày, nhưng không biết phải phản ứng thế nào. Đại ma vương lại một lần nữa hàm trụ đôi môi cậu, có chút kích động mút lấy bờ môi ướt át mê người kia.

Đang hôn đến vô cùng high, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, “Triệu tổng, Tiểu Kỳ, hai người xong chưa, mọi người rủ nhau đi ăn kìa.”

Đại ma vương khó chịu nhăn mày, vốn định lơ lửng nhưng người bên ngoài cố tình gõ cửa liên tục, khiến Dịch Kỳ cũng hồi phục tinh thần, hoảng hốt đẩy Đại ma vương ra chạy vào phòng vệ sinh. Vì vậy Đại ma vương chỉ có thể buồn bực nói vọng ra ngoài, “Đừng gõ nữa, chúng tôi đến ngay đây.”

Dịch Kỳ ở trong phòng vệ sinh, liên tục phát nước lạnh lên mặt khiến bản thân tỉnh táo lại, cổ găng bình ổn trái tim đang đập như sấm trong lồng ngực. Nhìn gương mặt đỏ ửng cùng bờ môi có chút sưng trong gương, trên cổ còn có một vết đỏ khả nghi, Dịch Kỳ tâm trạng rối bời, khóc không ra nước mắt.

Tại sao lại có thể bị Đại ma vương hôn đến không biết cả đất trời thế này chứ?

Dịch Kỳ vò đầu, lại tiếp tục dùng nước lạnh cố xua đi cảm giác nóng hừng hực trên mặt. Bất giác đưa tay lên chạm vào bờ môi, tại sao Đại ma vương nắm lần bảy lượt hôn mình?

Chẳng lẽ Đại ma vương thật sự thích mình sao?!

Còn mình, có thích Đại ma vương hay không?

Hình như... cũng có một chút!

16. Chương 16: Cảm Xúc Rối Rắm

Dịch Kỳ đứng trong phòng vệ sinh hơn mười phút, cảm thấy cực độ đau đầu với phát hiện kinh hoàng vừa rồi của mình, thật sự là tâm loạn như ma a!

Mình thích Đại ma vương sao?!

Dịch Kỳ ảo não tựa trán vào tấm gương trên tường, trong lòng tự thôi miên mình. Đây không phải là sự thật! Không phải là sự thật! Là sự thật! A a a không đúng, đây không phải là sự thật!!!

Dịch Kỳ không tiếng động điên cuồng la hét, nhìn cái người cả mặt cả tai đều đỏ bừng trong gương, khóc không ra nước mắt a.

Bên ngoài cửa phòng vệ sinh vang lên tiếng của Đại ma vương, “Tiểu Kỳ, sao còn chưa ra?”

Dịch Kỳ thẹn quá thành giận, này không phải do tên Đại ma vương hỗn đản nhà anh gây ra sao?! Nếu không phải vì anh hết ôm lại hôn, ta làm sao lại dần dần thích anh chứ!

Vì vậy cậu một bên ở trong lòng hung hăng giơ lên một ngón tay giữa, một bên làm vẻ mặt bình tĩnh mở cửa bước ra ngoài, không thèm liếc mắt nhìn Đại ma vương một cái, xoay người đi thẳng ra khỏi phòng.

Đại ma vương hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Chiều theo tính cách của Tiểu Kỳ đáng yêu nhà mình, hẳn là phải nhảy dựng lên phản đối mắng chửi gì đó, như thế nào có thể mang biểu tình thần nhiên như vậy được, cho nên có thể khẳng định cảm giác em ấy đối với mình đã có biến chuyển, thái độ cố gắng tỏ ra không có việc gì này chính là để che đậy bối rối!

Đại ma vương càng nghĩ càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, vì vậy hơi nheo mắt lại, cũng bước theo Dịch Kỳ, nhếch môi tựa tiểu phi tiểu đưa mắt quét khắp người cậu, “Vừa rồi em ở trong đó lâu quá vậy, suy nghĩ cái gì sao?”

Như trong dự đoán, vừa nghe Đại ma vương nói xong, Dịch Kỳ nháy mắt liền đỏ hồng cả hai tai. Cậu đưa mắt hoang mang nhìn Đại ma vương, sao lại hỏi như vậy a, không lẽ anh ta biết được mình có tình cảm với anh ta?! Lại nhìn thấy Đại ma vương vẻ mặt nhếch nhếch miệng cười gian như thể mèo trộm được miếng thịt thì càng khẩn trương hơn.

Không lý nào a! Anh tuyệt đối không thể biết! Mà mình cũng tuyệt đối không thể để anh ta biết được! Đây rõ ràng chính là nhất thời hứng thú, mình tuyệt đối không thể nào thích cái tên bá đạo chỉ làm theo ý mình này được!

Vì vậy, Dịch Kỳ vô cùng có khí phách mà liếc Đại ma vương một cái, ngẩng cao đầu nói “Nghĩ cái gì kệ tôi, không liên quan đến anh!”

Kết hợp với hai vành tai đỏ ửng, quả thật là... không có chút sức thuyết phục!

Đại ma vương đương nhiên nhìn ra Tiểu Kỳ nhà mình là đang biệt nữ, vì thế khỏi phải nói trong lòng vui vẻ đến thế nào, cố ý nghiêng người qua kề sát lỗ tai Dịch Kỳ nói, “Sao lại nói vậy, Tiểu Kỳ thật không thành thật a!”

Dịch Kỳ trợn trắng mắt liếc Đại ma vương một cái, không nói hai lời tăng nhanh cước bộ, trong lòng điên cuồng rít gào mình thật sự là nào bị vô nước nên mới thích anh ta!

Đại ma vương hai tay đút trong túi quần, nhàn nhã đi theo phía sau, mặc dù không có biểu tình gì nhiều, nhưng khóe môi khẽ giương lên chứng tỏ tâm tình tốt lắm!

“Hai người làm gì mà ở trong phòng lâu quá vậy?” Đồng nghiệp A vừa thấy hai người tiến vào đại sảnh liền hỏi.

“Ồ... Không có gì.” Dịch Kỳ nhin không được lại nhớ tới trận hôn cuồng nhiệt lúc nãy, hai vành tai cũng không chịu thua kém mà đỏ lên, ấp úng tìm cớ nói, “Tại tôi bị... đau bụng.”

“Ồ, vậy sao?” Đồng nghiệp B sán lại, hắc hắc cười gian, “Chứ không phải vợ chồng hai người tú ân ái hay sao?”

“Anh... anh nói lung tung gì đó.” Dịch Kỳ cuống quýt, tay không tự giác mà đưa tay sờ sờ môi mình, không phải bị phát hiện cái gì rồi chứ.

“Tiểu Kỳ a, không có gì sao lại đột nhiên đỏ mặt như vậy chứ?” Đồng nghiệp C giơ tay nâng cằm Dịch Kỳ, một tay vỗ vỗ hai gò má ửng hồng của cậu, vẻ mặt lưu manh nói.

Đại ma vương không tiếng động túm bàn tay đang làm càn trên mặt của Dịch Kỳ tách ra, nửa đùa nửa thật nói, “Này, bỏ móng vuốt của cậu ra, Tiểu Kỳ là của tôi.”

“Ai da, Triệu tổng a, ai chẳng biết Tiểu Kỳ là của anh, đâu cần phải khẳng định hoài như vậy chứ.” Đồng nghiệp trên chọc.

“Thế mà vẫn có người không yên phận động tay động chân với Tiểu Kỳ nhà tôi đấy thôi.” Đại ma vương nửa đùa nửa thật liếc vị đồng nghiệp B kia một cái, sau đó khoác tay lên vai của Dịch Kỳ, hiển nhiên là biết Tiểu Kỳ của mình hiện tại sắp hỏng mất rồi, vì vậy vô cùng hiểu ý đối đãi, “Được rồi, mọi người muốn đi ăn cái gì? Tôi mời.”

Đề tài được chuyển đến vấn đề mọi người quan tâm nhất, lập tức ai nấy ngao ô phần khích, sau đó điên cuồng đề nghị, cuối cùng chốt thành một câu, ‘Đã ra biển thì phải ăn hải sản’! Vì vậy một nhóm gần hai mươi người liền kéo nhau đi đến một nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất ở đây, thực sảng khoái tàn phá túi tiền của Đại ma vương.

Đại ma vương dĩ nhiên là ngồi cạnh Dịch Kỳ, quan tâm chăm sóc gấp cua gấp tôm bỏ vào bát Dịch Kỳ, sau đó cười tươi như hoa, chống cằm nhìn cậu nói, “Em bóc cho anh ăn đi.”

Dịch Kỳ trợn mắt há hốc mồm, này là cái thể loại nhờ vả gì vậy?! Dịch Kỳ trong lòng lửa giận cao ngút trời, bên ngoài vẫn là mím môi ngoan ngoãn bóc vỏ cua, vỏ tôm sạch sẽ bỏ vào bát rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đại ma vương vui vẻ hớn hờ ăn hết.

Ăn đi, ăn cho nhiều vào, rồi ghen cho chết luôn đi!

Dịch Kỳ trong lòng không ngừng nguyên rửa, cái bụng thì đang kêu réo rầm rì nhưng chỉ có thể nuốt nước bọt nhìn từng miếng thịt cua thịt tôm ngon lành biến mất sau đôi môi xinh đẹp của Đại ma vương.

Đã thế mọi người còn vô cùng không biết thức thời, đối Đại ma vương nói “Triệu tổng quả nhiên kiếm được vợ hiền nha~!” Khiến lửa giận của Dịch Kỳ càng thêm cháy bùng dữ dội. Mọi chuyện đều là do Đại ma vương mà ra, Dịch Kỳ quả thật rất muốn lao vào anh ta mà liều mạng một phen, tuy nhiên ngại có mọi người ở đây cho nên cố gắng nhịn xuống.

Đại ma vương cười xấu xa, vô cùng thương thức bộ dạng xù lông mà không dám phản ứng quá mạnh của Dịch Kỳ, sau đó bày ra biểu tình vô cùng thâm tình gắp một miếng thịt cua trắng muốt đưa lên miệng Dịch Kỳ, “Nào, há miệng ra.”

“...” Dịch Kỳ tâm tình phức tạp nhìn miếng thịt cua ngon lành kia, có thể cảm nhận rõ ràng miếng thịt cua tỏa ra một thứ thần chú mê người ‘ăn tôi đi ăn tôi đi!’, thế nhưng nếu mà ăn thế này thì thật là vô cùng... ái muội a!

Mặc dù vừa phát hiện bản thân hình như có chút thích Đại ma vương, nhưng mà anh ta chính là Đại ma vương bá đạo vô cùng nha, mình còn chưa có khẳng định được anh ta có thích mình hay không nha, cũng không biết anh ta có phải chỉ là hứng khởi nhất thời, cảm thấy trêu chọc mình rất vui hay không nha!

Đại ma vương nhìn Tiểu Kỳ đáng yêu nhà mình mở to mắt nhìn miếng thịt cua, bộ dạng cứ như con mèo nhỏ đáng yêu vô cùng, trong lòng tình cảm không khỏi dâng trào, vẻ mặt tươi cười phúc hắc cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười chân thành tràn ngập sủng nịch.

Dịch Kỳ khổ suy khổ nghĩ, nhìn chằm chằm miếng thịt cua, ngược mắt lên nhìn Đại ma vương, lại thấy trong mắt anh một mảnh nhu hòa, trái tim không khỏi hẫng mất một nhịp, mấp má môi định nói nhưng cái gì cũng không nói được, cuối cùng đành ngoan ngoãn há miệng ăn miếng thịt cua kia.

Mặc kệ, thích hay không thích thì cứ ăn no bụng cái đã! Không việc gì phải ngược đãi bản thân!

Đại ma vương mỉm cười xoa đầu Dịch Kỳ, ôn thanh nói, “Ăn đi, anh bóc cho.” Sau đó thực tự nhiên kéo bát của Dịch Kỳ về phía mình, còn vô cùng nghiêm túc bóc cua, khéo miệng vẫn giữ nguyên nét cười ấm áp, tựa như đang làm một việc gì rất thú vị.

“Ui cha ơi, thiệt là khiến người ta ganh tị nha.” Đồng nghiệp A chắc chắn lười cảm thán, quay sang đồng nghiệp B ngồi bên cạnh, ai oán nói “Hai đứa mình cũng là bạn từ bé, là trúc mã trúc mã, sao chẳng thấy cậu tốt với tôi bao giờ hết vậy?”

Đồng nghiệp B liếc mắt xem thường, “Cậu cho tôi hôn rồi làm bà xã tôi đi, tôi liền tốt với cậu.”

Đồng nghiệp A le lưỡi nhún vai, “Vậy thì không cần.”

Đồng nghiệp B phóng tới một cái dao cắt, sau đó cúi đầu uống một ngụm bia, trong mắt thoáng một tia mất mát khó nhìn thấy.

Đại ma vương cũng không để ý nhiều, toàn tâm toàn ý gắp thức ăn cho Dịch Kỳ, còn Dịch Kỳ thì tạm thời quyết định không nghĩ nhiều nữa, cũng toàn tâm toàn ý ăn hết thức ăn do Đại ma vương gắp cho. Bữa ăn này xem như trải qua vô cùng viên mãn!

Buổi tối, theo lịch trình là thời gian hoạt động tự do. Mọi người đều thoải mái tách nhóm đi chơi đi dạo các nơi, Dịch Kỳ như trong dự kiến bị Đại ma vương kéo đi. Mọi người cũng không có ý kiến gì, vốn đã quá quen với cảnh hai người bọn họ từ sáng đến chiều đi cùng với nhau, dù sao cũng là bạn từ nhỏ, mọi người tuy rằng thích trêu chọc nhưng cũng không sững nghĩ gì nhiều.

Dịch Kỳ được Đại Ma vương dẫn đi xem biểu diễn rối nước, đi thăm hải đăng lớn nhất vùng, đi dạo dọc theo bờ biển, còn ăn được rất nhiều món quà vặt rất ngon.

Cuối cùng, Đại ma vương đưa Dịch Kỳ đến một khu bán đồ lưu niệm vô cùng náo nhiệt đông đúc, Dịch Kỳ đối với mấy món đồ lưu niệm bé bé xinh xinh là rất có hảo cảm, vì thế hai mắt sáng rực vô cùng hào hứng chạy loạn khắp nơi nhìn ngắm, yêu thích không rời nhìn mãi nhưng món đồ mỹ nghệ tinh xảo lại đáng yêu.

Đại ma vương im lặng đi theo cậu, vẫn là vẻ mặt ôn hòa sủng nịch, cái tính trẻ con này của Tiểu Kỳ, từ nhỏ đến giờ vẫn không thay đổi.

Dịch Kỳ đứng trước một quầy hàng lưu niệm của hai cô bé, ánh mắt nhìn chăm chú hai chiếc đồng hồ đeo tay rõ ràng chính là một cặp đồng hồ tình nhân. Kiểu dáng vô cùng độc đáo, màn hình góc cạnh màu đen, chỉ có một cây kim giờ màu bạch kim nổi bật, dây đeo làm bằng sợi bố được bện lại rất khéo léo, móc khóa có hình mỏ neo.

Một trong hai cô bé bán hàng thấy vẻ yêu thích trong mắt Dịch Kỳ, liền vội vàng cầm đồng hồ đưa cho cậu, nhiệt tình quảng cáo, “Anh thật là tinh mắt nha, đây là cặp đồng hồ handmade duy nhất, kiểu dáng độc quyền không có cái thứ ba trên đời đâu. Mua về tặng bạn gái là vô cùng thích hợp.”

Dịch Kỳ cầm lấy đồng hồ, sờ sờ cái mũi nói, “Cái này... tôi chưa có bạn gái.”

Hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn thấy Đại ma vương đứng sau lưng Dịch Kỳ, liền lập tức nhanh miệng nói, “Ai da, không sao. Tặng bạn trai cũng tốt lắm, đồng hồ này có thể tăng giảm kích thước mà.”

Cô bé còn lại cũng vuốt đuôi, “Bạn trai của anh thật là suất nha, hơn nữa còn rất tâm lý. Hiện nay ít có người chịu đi theo người yêu đi dạo mấy nơi như thế này lắm, toàn chê ồn ào.”

Dịch Kỳ khước miệng giật giật, các cô có cần phản ứng nhanh ngang ngửa với tốc độ tên lửa như vậy không?

Đại ma vương rõ ràng rất vui vẻ, cầm lấy chiếc đồng hồ còn lại, đeo thử vào tay rồi gật gù nói, “Cũng được lắm, rất độc đáo.” Sau đó quay sang Dịch Kỳ, cầm lấy cái thứ hai trên tay cậu khéo léo đeo vào, nhìn trái ngo phải một lúc rồi nheo mắt nói, “Tiểu Kỳ đeo vẫn đẹp hơn anh nhiều.”

Dịch Kỳ có thể cảm giác rõ ràng nghe được hai cô bé thét lên ‘kya~’, sau đó chụm đầu vào nhau nhỏ tiếng thì thầm mà người ngoài nghe rõ mồm một, gì mà ‘Oa, là ôn nhu công nha~’, ‘Rất mạnh rất sủng nịch a~’, ‘Tiểu thụ đáng yêu quá đi~’ linh tinh.

Dịch Kỳ khước miệng co giật điên cuồng, đây có thật là trái đất hay không vậy? Đi đâu cũng gặp những người y hệt chị dâu, thấy hai người đàn ông có hành động thân thiết một chút là la hét y như động kinh. Có phải hay không trái đất đã bị loài sinh vật gọi là hủ nữ này xâm chiếm mất rồi?!

“Hai cô hiểu lầm rồi, tôi với anh ta không có quan hệ... gì đó đâu.” Dịch Kỳ quả quyết đánh tan quá trình thì thầm to nhỏ của hai cô bé, nếu để yên không biết hai người sẽ YY đến đâu!

“Quan hệ gì?” Đại ma vương nhướn mày nhìn Dịch Kỳ.

“Quan hệ, quan hệ... bạn trai gì đó.” Dịch Kỳ đáp ứng, không chút tự nhiên đáp.

Đại ma vương quyết đoán gật đầu, “Ừ, đúng vậy.”

Dịch Kỳ mở to mắt nhìn anh. Mặc dù khi nghe hai cô bé kia nói cảm giác rất kỳ lạ, chỉ muốn phủ nhận nhưng nghe chính miệng Đại ma vương xác nhận quan hệ hai người không phải là cái gì kia, cảm xúc đột nhiên có chút thấp xuống. Dịch Kỳ hơi mím môi, gượng cười nói “Các cô nghe rồi chứ.” Sau đó quay mặt đi lảng tránh ánh mắt ngạc nhiên lẫn tò mò của hai cô bé.

Đại ma vương sao lại không nhìn ra cảm xúc của Dịch Kỳ biến hóa, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ vì sao Tiểu Kỳ đơn thuần của mình không vui, cho nên khẽ đưa tay ôm lấy thắt lưng Dịch Kỳ, ánh mắt hướng hai cô bé kia, thực tự nhiên nói, “Em ấy là bà xã của tôi.”

Dịch Kỳ kinh ngạc quay sang nhìn Đại ma vương, liền nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của anh. Dịch Kỳ ngàn vạn lần không nghĩ tới, Đại ma vương bình thường ở công ty cứ thích gọi cậu bà xã này bà xã nọ, cứ nhiên ra bên ngoài cũng nói đến thực tự nhiên như vậy, đây là nói anh đùa nhiều đùa đến quen miệng, hay là... anh cũng thích cậu?

Dịch Kỳ rối rắm vạn phần, cũng không chú ý đến thắt lưng của mình còn đang bị Đại ma vương ôm trụ. Hai cô bé kia thì ánh mắt sáng lờ lờ, đôi mắt cả chớp cũng không chớp lấy một cái, vô cùng kích động nhìn hai người, vẻ mặt hưng trí mười phần.

Đại ma vương cười tủm tỉm, thanh toán tiền cặp đồng hồ, lúc hai cô bé nói “Cám ơn hai anh, lần khác lại đến ủng hộ nhé.” thì Dịch Kỳ mới giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ rối rắm trong đầu, lúc này mới phát hiện tư thế ái muội của hai người, vì thế liền vùng lên bước nhanh thêm mấy bước, vượt lên trước bỏ lại Đại ma vương ở đằng sau.

Đại ma vương cũng vội bước theo, không nói hai lời nắm tay kéo Dịch Kỳ tiếp tục đi dạo những nơi khác. Dịch Kỳ buồn bực xoa xoa gáy, nghĩ muốn rút tay lại nhưng cuối cùng cũng không làm gì, trong lòng không hiểu sao lại có chút cao hứng.

Sau khi đi dạo đến gần nửa đêm, hai người liền trở về khách sạn.

Dịch Kỳ vào phòng, buông mớ đồ đạc linh tinh đã mua trên tủ đầu giường, sau đó chạy ra ban công ngắm cảnh biển đêm. Đại ma vương nhìn theo Dịch Kỳ, khẽ mỉm cười đi vào phòng tắm.

Dịch Kỳ lúc này quay đầu lại, nhìn vào cánh cửa phòng tắm đóng kín kia, khẽ thở ra nhẹ nhõm, tâm tình lại có chút phức tạp.

Đại ma vương tuy rằng bá đạo, nhưng đối với cậu thật ra vô cùng tốt, hôm nay đi chơi cũng là nhất nhất quan tâm đến cậu. Hơn nữa mỗi khi Đại ma vương nắm tay, ôm hay hôn cậu, Dịch Kỳ không cảm thấy chán ghét, nếu trước kia không quen là bởi vì nghĩ hai người đàn ông ôm hôn nhau thực quái dị, nhưng hiện tại lại cảm thấy thực bình thường, ngược lại còn có chút, ách... hưởng thụ.

Dịch Kỳ miên man suy nghĩ, không hay Đại ma vương đã tắm xong, mở cửa phòng tắm ra tiến về phía cậu. Trong nháy mắt ấy, Dịch Kỳ cảm thấy bản thân như ngừng thở. Đại ma vương trước mắt, gương mặt anh tuấn cương nghị, ánh mắt đen thẳm thẳm, khóe môi nhợt nhạt ý cười, mặc áo tắm màu trắng thuần, cổ áo mở rộng lộ ra vòm ngực màu đồng dày rộng khỏe khoắn, xương quai xanh hoàn mỹ, cộng thêm mái tóc ướt nước khiến cho toàn thân trên dưới tản mát một loại mị lực khiến người ta hít thở không thông.

Đại ma vương bước tới bên cạnh cậu, một tay cầm khăn lau mái tóc ướt sũng, cười tủm tỉm hỏi, “Sao vậy?”

Dịch Kỳ lúc này mới hoàn hồn, lắc mạnh đầu cố gắng trấn định trái tim đang đập loạn trong lồng ngực, trong lòng không ngừng kêu khổ, lần này tiêu rồi, tiêu thật rồi!

“Không có gì, tôi, tôi... đi tắm.” Dịch Kỳ cuống quýt chạy vào phòng tắm, sau đó khổ não phát hiện, mình cứ nhiên quên mang quần áo để thay rồi.

Cuối cùng, Dịch Kỳ đành phải mặt mũi đỏ bừng, quần khăn tắm khúm núm đi ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai xách luôn cả balô chui tọt trở lại vào nhà tắm.

Đại ma vương nhin không được bật cười, Tiểu Kỳ da mặt thật là mỏng nha!

Lúc Dịch Kỳ mặc xong quần áo rồi, chính là một cái quần short cùng áo T-shirt rộng rãi thoải mái, đi ra ngoài đã thấy Đại ma vương nửa nằm nửa dựa vào đầu giường, động tác tao nhã lạt tạt chí. Thấy Dịch Kỳ bước ra thì ngược lên, nhìn cậu mỉm cười ấm áp.

Tiểu tâm can của Dịch Kỳ lại được một phen nhảy loạn, bối rối trèo lên giường, cố gắng nằm cách Đại ma vương ra một khoảng mà cậu cho là an toàn, kéo chăn lên đến tận cằm.

Đại ma vương nhìn khoảng cách rộng cỡ sông Amazon giữa hai người, lắc đầu dở khóc dở cười, đưa tay tắt ngọn đèn đầu giường, nằm xuống bên cạnh cậu.

Căn phòng chìm vào hôn ám, chỉ có ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, mờ lung mờ ảo. Trong không gian yên tĩnh, Dịch Kỳ có thể nghe rõ tiếng hít thở bình ổn của Đại ma vương, trái tim trong ngực lại càng thêm đập loạn.

Dịch Kỳ hai mắt mở lớn nhìn trần nhà, có cố thể nào cũng không cảm thấy buồn ngủ. Dịch Kỳ ảo não thở dài, kiếp trước mình gây nghiệt gì chứ?! Cứ nhiên chỉ vì nằm bên cạnh Đại ma vương mà không ngủ được.

Người bên cạnh đột nhiên cử động, Dịch Kỳ lập tức nhắm tịt hai mắt lại, cố gắng nín thở giả chết.

Đại ma vương không tiếng động vươn tay ôm lấy Dịch Kỳ kéo vào lòng mình, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười trong đêm đặc biệt gợi cảm, “Không ngủ được sao?”

Dịch Kỳ cả người căng thẳng, bên tai là hơi thở ấm nóng, mùi hương sữa tắm thanh mát dễ ngửi quần quanh chớp mũi, khiến trái tim vốn đã loạn nhịp của cậu lại càng thêm đập điên cuồng.

“Tiểu Kỳ...” Đại ma vương đưa tay lên vuốt ve gương mặt cậu, trong ánh sáng mơ hồ, Dịch Kỳ cảm thấy ánh mắt của anh càng thêm sâu thẳm thẳm.

“Cái, cái gì chứ...?” Dịch Kỳ líu lười, lúng búng mấy từ nhỏ hơn muỗi kêu.

“Tiểu Kỳ.” Đại ma vương lại khẽ gọi, cố ý đưa mặt kề sát gương mặt cậu, chớp mũi hai người cơ hồ chạm vào nhau, vòng tay ôm lấy thắt lưng cậu càng thêm siết chặt, “Tiểu Kỳ của anh.”

“Anh...” Dịch Kỳ thiếu tự nhiên vặn vẹo thân thể, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một đôi môi mạnh mẽ hôn trụ.

17. Chương 17: Đừng Vội, Đây Chỉ Là Khúc Đạo Đầu

Xúc cảm mềm mại ảm áp trên bờ môi khiến Dịch Kỳ toàn thân không kiềm nén được mà run rẩy. Cũng không phải là lần đầu tiên bị Đại ma vương hôn, nhưng lần này lại bất đồng, Dịch Kỳ nhìn thấy, trong đáy mắt Đại ma vương tràn ngập một ngọn hỏa nhiệt, tựa như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng sẽ khiến cho ngọn lửa đó lan ra cả cánh đồng.

Hôn môi vừa bá đạo lại mang theo chút ôn nhu, đầu lưỡi trơn mềm không chút khó khăn luồn vào trong khoang miệng nhỏ nhắn ảm áp của Dịch Kỳ. Dịch Kỳ theo bản năng muốn thối lui, lại bị Đại ma vương mạnh mẽ kéo lại, một tay đặt ở sau gáy cậu, một tay ôm chặt thắt lưng, đầu lưỡi một lần nữa len vào khoang miệng, điều luyện khiêu khích đầu lưỡi ngậy ngô đang có chút cứng ngắt của Dịch Kỳ cùng nhau loạn vũ, tựa như đối khát lâu ngày mà kịch liệt duyên hôn. Nước bọt không kịp nuốt vào chảy ra khỏi khe miệng, dọc theo cái cổ mảnh khảnh chảy xuống xương quai xanh tạo thành một mảnh ẩm ướt bóng loáng đầy mị hoặc.

Dịch Kỳ có chút hít thở không thông, từ khoang mũi vang lên một tiếng hừ nhẹ như phản đối, cả người bị hôn đến nhũn ra.

Đại ma vương lúc này mới ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt vì nghẹn thở lâu mà đỏ bừng, đôi môi cánh hoa hồng nhuận lấp lánh vết nước bọt vô cùng xinh đẹp, đáy mắt là một mảnh dịu dàng ôn nhu như nước, tình cảm cơ hồ tràn cả ra ngoài, “Bé ngọc, lại vẫn không biết thở sao?”

“Cái gì chứ, còn không phải tại...” Dịch Kỳ chưa kịp nói ra chữ ‘anh’ đã bị chặn lại, đôi môi đẹp tựa điêu khắc của Đại ma vương lại một lần nữa áp lên, lần này là một nụ hôn vô cùng ôn nhu, dường như đang nhắm nháp mỹ thực, chậm rãi lướt qua từng tắc từng tắc trong khoang miệng, khe khẽ liếm qua từng chiếc răng trắng nhỏ xinh của cậu.

“Ừ, là lỗi của anh.” Đại ma vương vừa hôn vừa thấp giọng thì thầm, giọng nói đã có chút khàn khàn lại mang theo tiểu ý, “Cho nên, để anh bồi thường cho em...”

Sau đó lại là một trận hôn môi dai dẳng. Dịch Kỳ trong đầu là một mảnh hỗn loạn tựa tương hồ, hoàn toàn quên hết hoàn cảnh chung quanh, chỉ còn lại cảm giác đầu lưỡi trơn mềm kia đang làm loạn trong miệng mình, cùng với, toàn thân trên dưới càng lúc càng trở nên nóng bừng. Cảm giác hôn môi kích thích mà tốt đẹp đến mức khiến cậu cảm thấy toàn thân như đang bay lên, theo bản năng nhắm hai mắt lại, hai tay cũng vòng lên ôm lấy bờ vai rộng lớn vững chắc của Đại ma vương.

Nụ hôn một đường đi từ đôi môi cánh hoa chạy dọc xuống cổ, theo vết nước bọt đến xương quai xanh, cảm giác đôi môi nóng rực của đôi phương đảo qua đảo lại vùng da cổ nhạy cảm, Dịch Kỳ lại đánh cái rùng mình, toàn thân lại càng nóng đến lợi hại.

“Hm... ư...a...” Trong phòng vang lên tiếng khe khẽ rên rỉ, sau đó Dịch Kỳ hoảng hốt phát hiện, cái tiếng rên rỉ tiêu hồn đó phát ra từ miệng mình, vì thế trong nháy mắt mặt đỏ đến tích huyết, xấu hổ vô cùng cảm thấy môi không thể âm thanh dọa người kia tràn ra ngoài.

Đại ma vương khẽ mỉm cười, nhẹ hôn lên môi Dịch Kỳ, sau đó áp sát vào tai cậu, tựa như dụ dỗ nói, “Đừng cần, anh thích nghe giọng em, rất quyến rũ.”

Dịch Kỳ liếc trắng mắt xem thường, anh mới quyến rũ, cả nhà anh đều quyến rũ!

Đại ma vương áp môi lên vành tai nhạy cảm của Dịch Kỳ, đầu lưỡi khẽ đảo qua, cảm giác ảm áp lại ẩm ướt khiến Dịch Kỳ run rẩy lợi hại, vành tai xinh đẹp cũng không chịu thua kém mà đỏ bừng, Đại ma vương hài lòng nhìn biểu tình đáng yêu của cậu, sau đó lại tiếp tục công việc, cúi người khe khẽ gặm cắn lên xương quai xanh, sau đó theo cổ áo T-shirt mở rộng trượt dần xuống.

Một bàn tay không yên phận luồn vào trong áo, ngón tay ảm áp vuốt ve vùng thắt lưng co dãn mềm mại, lại dần tiến lên chạm vào điểm hồng anh trên ngực Dịch Kỳ.

Dịch Kỳ cả người căng thẳng cực độ, ngực phập phồng lên xuống liên tục. Đầu ngón tay của Đại ma vương nhẹ niết vào điểm hồng anh kia, tinh tế đảo qua đảo lại kích thích cậu, trong nháy mắt, Dịch Kỳ cảm giác một luồng khoái cảm kỳ lạ đột nhiên dâng trào từ sống lưng đánh thẳng lên đại não, khiến cậu nhin không được lại khẽ rên một tiếng, “Ừ...hm...”

Dịch Kỳ còn chưa kịp phản ứng lại với khoái cảm đến bất ngờ, thì áo T-shirt lại bị kéo cao lên, sau đó, điểm hồng anh còn lại liền được bao bọc trong một không gian mềm mại ấm áp.

Đại ma vương dùng răng nanh nhẹ nhàng day cắn nhũ tiêm trên ngực cậu, thỉnh thoảng mút vào một chút, tay còn lại cũng không chịu đứng yên mà xoa niết đến lúc đầu nhũ tiêm từ màu hồng nhạt biến thành đỏ bừng, run run đứng thẳng lên trong không khí tựa một trái anh đào cực kỳ ngon miệng.

Bị khoái cảm mới lạ từ hai điểm nhạy cảm trên thân thể liên tục đánh úp khiến Dịch Kỳ nhin không được khẽ vắn vẹo thắt lưng, trong mũi tràn ra tiếng hừ nhẹ.

Đại ma vương hôn lên môi cậu, khẽ cười hỏi, “Thích không?”

Dịch Kỳ nếu là lúc bình thường hẳn sẽ rất muốn đập một phát vào gương mặt tươi cười tựa mèo trộm được miếng thịt của Đại ma vương, nhưng hiện tại cậu đang hoàn toàn bị vây hãm trong cảm giác lâng lâng không phân rõ phương hướng, hai mắt mông lung nhìn Đại ma vương.

Đại ma vương khoe mắt đuôi mày tràn ngập ý cười, lại cúi đầu hàm trụ điểm hồng anh kia, một bàn tay thấp dần xuống, các một tầng vải nhẹ nhàng xoa nắn vật nhỏ đã bán ngắc đầu.

Dịch Kỳ cả người căng cứng, kinh hãi mở tròn mắt, hai tay khẩn cấp chụp lấy bàn tay của Đại ma vương, trong mắt hiện lên chút thất thố.

Đại ma vương nâng người lên, hạ xuống cái trán trơn bóng của Dịch Kỳ một nụ hôn dịu dàng, cất giọng khàn khàn nói, “Ngoan, đừng sợ.”

Sau đó liên tục hạ xuống từng nụ hôn nhỏ vun lên mắt, lên mũi, hai gò má, cuối cùng dừng lại một lúc trên đôi cánh môi hoa. Nụ hôn kéo dài xuống ngực, tại vùng bụng bằng phẳng mịn màng lưu luyến thật lâu, tạo ra vô số dấu hồng ngân, bàn tay đồng thời vô cùng nhanh nhẹn giải thoát hạ thân cậu khỏi chiếc quần short và quần lót vướng víu.

Cảm giác hạ thân trần trụi ma sát vào drap giường mang thói xúc cảm lạ lẫm, khiến Dịch Kỳ lại một trận run rẩy, cảm giác cả người lông tơ dựng đứng hết cả lên, hơn nữa vật nhỏ tiếp xúc với không khí ban đêm có chút lạnh lẽo càng thêm kích động mà càng thêm dựng thẳng.

Đại ma vương nhìn tiểu tiểu Kỳ đáng yêu mà sạch sẽ kia, trong lòng không ngừng hưng phấn, nhìn thái độ của Dịch Kỳ liền biết cậu không hề có chút kinh nghiệm về việc này, phản ứng trực trặc lại ngây thơ lại mang theo sự hấp dẫn chết người.

Đại ma vương nhếch môi cười thỏa mãn, dùng đầu ngón tay niết nhẹ lên vật nhỏ đang hưng trí bừng bừng kia, cười khẽ nói, “Tiểu tiểu Kỳ thật là có tinh thần a.”

Dịch Kỳ mặt mũi đỏ lựng, hô hấp có chút dồn dập, cực độ xấu hổ mở tròn mắt trừng Đại ma vương một cái, trong lòng hung hăng nói, cái này còn không phải tại cái tên xấu xa nhà anh hay sao?!

Thế nhưng trong mắt Đại ma vương, cái liếc mắt của Dịch Kỳ lại nồng đậm mị hoặc cùng câu dẫn, ánh mắt mông lung ướt nước kia tựa như con mèo nhỏ đáng yêu đang chịu ủy khuất gì đó, khiến người ta tâm dương khó nhin mà muốn hảo hảo yêu thương một phen!

Đại ma vương hít sâu một hơi, cố gắng kềm nén ý muốn một phát đè Tiểu Kỳ đáng yêu nhà mình ra mà ăn sạch từ đầu đến chân cả một mẩu vun cũng không thừa! Sau đó bàn tay không nhanh không chậm cầm lấy tiểu tiểu Kỳ, nhẹ nhàng ma sát trên dưới bộ lông, hài lòng cảm nhận vật nhỏ trong tay khe khẽ run rẩy. Đầu ngón tay thuần thực ấn lên lỗ nhỏ đỉnh vật nhỏ, thành công khiến tiểu tiểu Kỳ kích động mà chảy ra một giọt dịch thể trong suốt.

Một luồng khoái cảm từ hạ thân chạy thẳng lên đỉnh đầu, Dịch Kỳ cảm thấy cả người tê dại như có một luồng điện chạy qua, hô hấp càng thêm hỗn loạn. Cũng không phải chưa bao giờ DIY qua, dù sao cũng là đàn ông trưởng thành, nhu cầu sinh lý dĩ nhiên phải có, nhưng đây là lần đầu tiên có bàn tay khác ngoại

trừ ông bạn ‘bàn tay phải vạn năng’ của mình chạm vào tiểu tiểu Kỳ, cảm giác này hoàn toàn khác với việc ‘tự mình động thủ, cơm nó áo ấm’ rất nhiều, điều này khiến cho trong lòng Dịch Kỳ càng nổi lên một loại hưng phấn cảm kỳ kỳ lạ.

Dịch Kỳ không hề nghĩ đến được người khác chạm vào điểm yếu hại lại có thể kích thích đến thế, hơn nữa, người kia còn là người, ách, là người mình thích nữa, phải không ta? Cho nên cả người càng lúc càng nóng đến lợi hại, nhìn bản thân mình nửa dưới trần trụi, phía trên T-shirt bị kéo cao lộ ra một mảng lớn da thịt chỉ chút dấu vết ái muội, lại nhìn Đại ma vương cổ áo ngủ mở rộng, bờ ngực rắn chắc kiên mỹ hiển lộ rõ ràng, vân da tinh tế đẹp đẽ, thiết sự là muốn sờ một chút nha. Sau đó liền bất tri bất giác mà đưa tay lên, khẽ chạm vào bờ ngực xinh đẹp kia, xúc cảm dưới tay vô cùng tốt, co dãn lại hữu lực.

Dịch Kỳ nhin không được nuốt vào một ngụm nước bọt, sau đó mới phát hiện bản thân vừa rồi làm ra hành động dọa người như thế nào, liền ‘phình’ một cái mặt đỏ muốn bốc hơi, tiểu tâm can trong lòng điên cuồng gào thét, trời ơi Dịch Kỳ mi đang làm cái quỷ gì vậy a a a!

Cho nên nói Tiểu Kỳ a, giờ phút này mà cậu còn có thể ngây ngốc chạy đi sờ loạn cái tên Đại ma vương kia tức là muốn hoa cúc nở nhanh hơn đúng không?!

Đại ma vương ý cười càng đậm, nhìn động tác vô thức của Dịch Kỳ cùng với gương mặt càng lúc càng đỏ hồng, hạ thấp đầu dứt khoát hàm trụ vật nhỏ kia vào miệng. Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng, lại xấu xa lướt qua lỗ nhỏ trên đỉnh, khiến chủ nhân của nó càng thêm run rẩy.

Dịch Kỳ trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn động tác của Đại ma vương, khoe miệng co giật, anh ta cư nhiên, cư nhiên dùng miệng ngậm cái, cái đó của mình?!

Nhưng ngay sau đó, Dịch Kỳ cũng chẳng còn tâm trí mà kinh ngạc hay hoảng sợ nữa, bởi vì khoái cảm như thủy triều liên tục đánh úp lấy cậu. Khoang miệng ẩm ướt lại ẩm áp bao trọn lấy tiểu tiểu Kỳ, nhẹ nhàng mô phỏng theo động tác mập hợp mà ra ra vào vào, đầu lưỡi linh hoạt khẽ liếm lộng, kích thích tựa như điện lưu chạy thẳng từ hạ thân lên tới đại não, khiến Dịch Kỳ một trận thổ dốc rên rỉ.

Dịch Kỳ mơ mơ hồ hồ hoàn toàn không biết phải làm thế nào, cảm giác bản thân như con thuyền nhỏ đang lênh đênh trên biển, mà khoái cảm tựa như từng đợt thủy triều đánh tới khiến cho con thuyền của cậu chòng chành nhấp nhô, như si như say mà chìm đắm vào trong nó, mật mờ không có cách nào thoát ra được.

Biết rõ bản thân đang càng lúc càng không thể kiểm soát khiến Dịch Kỳ trong mơ hồ cảm thấy có chút sợ hãi, hai tay vốn dĩ nắm chặt drap giường liền giơ lên nghĩ muốn đẩy cái người đang làm càng kia ra, thế nhưng hai tay lại vô lực, đặt lên vai Đại ma vương lại không thể dùng sức, cho nên động tác này nhìn qua lại như đang cố muốn ôm lấy anh, như khát cầu mà đòi hỏi nhiều thêm nữa.

Đại ma vương hiển nhiên không phụ ý muốn của Dịch Kỳ, động tác khẩu giao càng thêm kịch liệt, bàn tay cũng không chịu thua ve vuốt chiếm tiện nghi khắp trên làn da nhẵn nhụi trơn bóng cũng thực mất cảm của cậu.

Theo động tác của Đại ma vương, Dịch Kỳ cảm giác hạ thân càng lúc càng căng thẳng, cảm giác như có một ngọn núi lửa đang hùng hực cháy trong người, chờ đợi thời khắc phun trào, khe khẽ rên rỉ một tiếng, “Uhm... Ờm... ờm...” Âm mũi nồng đậm mang theo một thứ mị hoặc chết người.

Đại ma vương cảm nhận được vật nhỏ trong miệng mình run rẩy không ngừng, vì thế đánh đòn quyết định, đưa đầu lưỡi lướt qua lỗ nhỏ, sau đó không hề báo trước mà mút mạnh một cái. Dịch Kỳ bất ngờ không kịp phòng bị, ngay lập tức toàn thân tan rã, trước mắt một mảnh trắng xóa, toàn bộ nhiệt tình phóng thích vào miệng của Đại ma vương.

Dịch Kỳ thần trí mơ màng, dĩ nhiên là chưa hồi phục lại sau cao trào, ánh mắt ướt nước, mông lung nhìn Đại ma vương, thấy anh mỉm cười, trên khoe môi còn có một ít chất dịch màu trắng khả nghi, hầu kết khẽ chuyển động lên xuống, tựa như đang nuốt cái gì đó.

Nuốt?!!!!!!!!!!!!

Dịch Kỳ nháy mắt kinh hoảng bừng tỉnh! Mình cư nhiên dưới kỹ năng khẩu giao của Đại ma vương mà phóng thích?! Hơn nữa cư nhiên còn nhanh như vậy?! Hơn nữa cư nhiên phóng thích vào miệng anh ta?! Anh ta lại cứ thế mà nuốt, nuốt hết???!!!!

Chuyện này thật sự là sấm sét giữa trời quang, Dịch Kỳ ‘phùng’ một phát cả người như con tôm luộc, lấp bấp nói, “Anh... anh... sao lại...”

“Uhm, của Tiểu Kỳ thật ngon.” Đại ma vương cười xấu xa, còn cổ tình liếm liếm môi tựa như vẫn còn chưa đủ!

“Anh... anh...” Dịch Kỳ ‘anh’ nửa ngày vẫn không nói được câu nào.

Đại ma vương ý cười càng đậm, cúi người xuống hôn lên môi cậu, “Không tin thử xem?”

Theo nụ hôn, trong miệng Dịch Kỳ lập tức tràn ngập mùi vị đặc trưng của cái gì kia, lần đầu tiên trong đời cậu cảm thụ được cái gì kia của mình, trong đầu nổ oành một tiếng, triệt để bùng nổ, đại não và toàn bộ hệ thống thần kinh đình chỉ hoạt động, mắt trợn tròn hóa đá!

Đại ma vương tận dụng khoảnh khắc Dịch Kỳ thất thần, một hai động tác thoát sạch quần áo trên người mình lẫn chiếc T-shirt còn sót lại trên người cậu, sau đó không lãng phí chút xíu thời gian nào áp lên thân thể vừa trải qua cao trào mà ứng hồng cực độ mê người của Dịch Kỳ, tiếp đó nữa là một trận mưa hôn như vũ bão ập tới.

Dịch Kỳ chơi với trong mưa hôn của Đại ma vương, toàn thân vô lực mềm nhũn mặc cho đôi môi của ai đó làm loạn trên cơ thể mình, mỗi một nơi được chạm tới tựa như châm lên một ngọn lửa, càng ngày càng cháy dữ dội.

“Tiểu Kỳ, anh muốn em.” Đại ma vương giọng nói khàn khàn đến lợi hại. Có trời mới biết từ này giờ châm lửa cho Dịch Kỳ, bản thân anh cũng sắp bị lửa thiêu chết, phải dùng toàn bộ tinh thần mới có thể nhẫn xuống. Hiện tại nếu mà còn nhẫn nữa, chỉ sợ đầu hủ chưa kịp ăn thì anh đã vì ghen mà chết mất.

Hơi thở phả vào vành tai mẫn cảm của Dịch Kỳ, âm thanh trầm thấp có một loại dụ hoặc khiến người ta không cưỡng lại được. Ai đó còn cố ý ma sát hạ thân vào người Dịch Kỳ, khiến cậu lại một trận mặt đỏ tai hồng.

Cảm nhận da thịt trần trụi của hai người dính sát vào nhau, còn có lửa nóng khí thể bùng bùng kia khiến người ta muốn lơ đi cũng không thể lơ đi được. Dịch Kỳ quần bách cùng cực, vô cùng không có khí phách nhắm tịt hai mắt lại giả chết.

Ai đó nhìn không được bật cười, Tiểu Kỳ a, lâm trận rút lui kiểu này là chết người đó!

Đại ma vương đâu dễ dàng để ai kia cứ thế mà trốn thoát, vì vậy lại một trận mưa hôn nhỏ vụn rơi xuống, anh khẽ nâng thất lưng Dịch Kỳ lên, tách hai chân cậu ra, tiểu cúc hoa non nớt của Dịch Kỳ cứ thế hiện rõ trước mặt con sắc lang nào đó.

Nơi tư mật mà cả bản thân mình cũng chưa từng nhìn qua lại bị ai đó nhìn chăm chú khiến Dịch Kỳ lại nhìn không được quần bách một phen, bất an vặn vẹo thất lưng nghĩ muốn thoát khỏi tư thế đáng xấu hổ này, lại bị Đại ma vương cường thế mà không kém phần ôn nhu áp lại.

Đại ma vương như bị mất hồn mà nhìn không chớp mắt. Tiểu cúc hoa chưa từng bị khai phá, vẫn mang một màu phấn hồng xinh đẹp, lại vì bất an mà khẽ mấp máy, thật sự là khiến con sói nào đó dãi chảy ba ngàn thước. Vì thế liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lao tới một lần nữa hôn lên môi Dịch Kỳ, chỉ còn thiếu ‘ngao ô’ một tiếng kêu lên kích động, một bàn tay nhanh nhẹn mà không mất đi bình tĩnh mò vào dưới gối lấy ra tuýp KY, cho một lượng lớn vào đầu ngón tay, sau đó tiến dần xuống vùng đất bí ẩn mà quyền rũ kia.

Ngay khi ngón tay đầu tiên mang theo lạnh lẽo của dịch bôi trơn đi vào tiểu cúc hoa, Dịch Kỳ trong nháy mắt cả người căng thẳng đến cứng đờ, ngón tay bắt tri bắt giác níu chặt drap giường. Tuy rằng có dịch bôi trơn, hơn nữa một ngón tay không lớn lắm, cho nên cũng không phải là quá đau đớn, nhưng cảm giác căng trướng vô cùng lạ lẫm do dị vật mang đến vẫn không thể nói là dễ chịu.

Đại ma vương ngay lập tức ngừng lại động tác, nhìn biểu tình cứng ngắt của Dịch Kỳ, liền cúi người đặt lên môi cậu một nụ hôn vô cùng ôn nhu, giọng nói trầm thấp tựa thôi miên, “Ngoan, đừng sợ, anh sẽ không để em chịu thương tổn. Cho nên, giao bản thân mình cho anh, được không?”

18. Chương 18: Tổ Tình Mà Nghe Không Được Sẽ Phát Sinh Bi Kịch!

Đại ma vương cái trán ướt đẫm mồ hôi, hạ thân càng lúc càng căng trướng khó chịu, nhưng vẫn cố gắng nhẫn xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi Dịch Kỳ từng nụ hôn nhỏ vun. Mặc dù đã muốn ghen đến cơ hồ sắp nổ tung, nhưng anh không muốn làm Dịch Kỳ bị đau, hơn nữa ấn tượng lần đầu tiên rất quan trọng, anh càng không muốn cậu lưu lại bóng ma ám ảnh, dù sao thì nếu sau này Dịch Kỳ vì việc này mà sinh ra cảm giác chán ghét, người chịu khổ chỉ là anh mà thôi!

Dịch Kỳ cũng là đàn ông, cho nên biết rõ hiện tại Đại ma vương nhẫn nhịn khó chịu thế nào, lại nghe từng lời thủ thủ trầm thấp mỉa mai hoặc bên tai, còn có từng cái hôn ấm áp như trấn an, khiến tim Dịch Kỳ không thể không chế được mà run lên một cái.

Người này, bá đạo vô lý nhưng đối với mình lại lo lắng ôn nhu, có lúc lại ngang bướng trẻ con, lại có lúc phúc hắc vô cùng.

Người này, chính là người mình thích...

Nghĩ như vậy, Dịch Kỳ bắt giác giơ tay lên, ôm lấy Đại ma vương.

Đại ma vương khoe miệng giương lên, nhìn Dịch Kỳ sắc mặt đỏ hồng nhắm nghiền hai mắt, hàng lông mi thật dài khẽ run rẩy, cúi người kề sát vào tai Dịch Kỳ, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười, “Ngoan.” Sau đó ngón tay lại một lần nữa thăm dò về vùng đất bí ẩn kia.

Dịch Kỳ xấu hổ đến cả người đỏ bừng như tôm luộc, vô cùng biết nữ mà ở trong lòng rít gào, anh mới ngoan, cả nhà anh đều ngoan! Nhưng mà cả người khấn trương không chịu được, chỉ có thể giả vờ không thèm để ý đến ai đó, hai tay siết sao nắm chặt drap giường, cố gắng vùi mặt vào gối đầu, một bộ dạng mặc người xâm chiếm!

Cảm giác ngón tay một lần nữa đi vào hậu huyệt khiến Dịch Kỳ lại căng cứng cả người, đầu ngón tay nhẹ nhàng khuấy động khuếch trương, cậu liệu mạng cố gắng nghĩ đến những chuyện khác hi vọng dời đi một chút lực chú ý. Nhưng cố tình đầu ngón tay kia lại liên tục khuấy đảo bên trong tiểu cục hoa, như thể khẳng định sự tồn tại của mình khiến Dịch Kỳ có muốn không nghĩ tới cũng không được, vì thế lại càng thêm khấn trương mà siết chặt hậu huyệt.

“Ngoan, thả lỏng một chút.” Đại ma vương lại thì thầm vào tai cậu, hơi thở nóng ấm càng lúc càng trở nên nặng nề, tiểu huyệt ấm áp vây chặt lấy đầu ngón tay khiến cho anh càng khó nhịn hơn, động tác khuếch trương cũng càng thêm gấp gáp.

Dịch Kỳ nhíu nhíu mày, từ trong mũi hừ nhẹ một tiếng, trong lòng âm thầm rít gào, anh giỏi thì thử đút ngón tay vào chỗ đó của mình đi rồi thả lỏng! Thế nhưng cũng hít sâu một hơi, cố gắng từ từ thả lỏng thân thể.

Đại ma vương cẩn thận chuyển động ngón tay, đến lúc cảm thấy tiểu cục hoa đã dần mềm mại, không còn cứng ngắt như ban đầu mới tiếp tục cho vào ngón thứ hai. Dịch Kỳ càng nhíu chặt chân mày, cảm giác căng trướng tăng lên gấp đôi thật sự không dễ chịu chút nào.

Đại ma vương yêu thương hôn lên môi cậu, “Ngoan, anh sẽ làm cho em thoải mái.”

Dịch Kỳ trợn trắng mắt xem thường, cắn răng tiếp nhận ngón tay thứ ba đi vào hậu huyệt.

Có sự hỗ trợ của gel bôi trơn, tiểu cục hoa dần trở nên mềm mại ả nóng, tiếp nhận ba ngón tay cũng không quá khó khăn. Đại ma vương khẽ cong đầu ngón tay, nhẹ nhàng ma sát lên nội bích, cảm nhận được vách trần ấm áp lại chặt chẽ bên trong càng khiến hạ thân căng trướng dữ dội.

Nội bích bị động tác của ngón tay làm cho sinh ra một loại cảm giác quỷ dị, tựa như điện lưu chạy dọc theo thân thể khiến Dịch Kỳ hơi giật giật thất lưng một chút, tiểu cục hoa cũng theo đó mà khê siết chặt. Đại ma vương thở dốc càng thêm nặng nề, mồ hôi từng giọt đọng trên trán rơi trên ngực Dịch Kỳ.

Dịch Kỳ sắc mặt đỏ ửng, lí nhí nói, “Được, được rồi...” Sau đó vùi mặt càng sâu vào trong gối đầu. Trái tim đập nhanh đến sắp đình chỉ, trong lòng âm thầm rít gào, mình cứ nhiên chủ động nói ra mấy lời dọa người như vậy a a a a!

Mặc dù âm thanh của Dịch Kỳ nhỏ còn hơn muỗi kêu, nhưng Đại ma vương vẫn là nghe được rõ ràng. Ánh mắt lập tức sáng lên, sau đó tựa như người lạc giữa sa mạc lâu ngày nhìn thấy ốc đảo, vội vã rút ngón tay ra, đưa bộ phận đại diện cho nam tính đã trưởng đến sắp nổ tung của mình để ngay tiểu cục hoa. Tiểu cục hoa một màu phấn hồng xinh đẹp, còn có dịch bôi trơn ẩm ướt bóng loáng, bởi vì ngón tay bất ngờ rút ra nên có chút hư không, tựa như khát cầu mà khe khẽ mấp máy.

Đại ma vương cảm thấy lý trí âm vang một tiếng, vỡ vụn. Hạ thân khe động, tính khí cứng rắn nóng bỏng liền một đường tiến vào. Mặc dù đã sắp nhấn đến hồng mắt, nhưng vì lo ngại Dịch Kỳ bị thương, nên mặc dù động tác có gấp gáp vẫn không kém phần ôn nhu.

Nhưng dù sao ba ngón tay so với tính khí người trưởng thành vẫn có sự khác biệt, hơn nữa cái đó đó của Đại ma vương cũng không phải loại lớn bình thường, Dịch Kỳ cảm giác hạ thân như bị xé ra làm đôi, đau đến sắc mặt trắng bệch, ngón tay nắm chặt drap giường, mồ hôi cũng tuôn ra một tầng, toàn thân căng cứng, tiểu cục hoa lại càng thêm siết chặt.

Đại ma vương ngay lập tức dừng ngay động tác, bởi vì hậu huyết siết quá chặt khiến anh cũng cảm thấy đau đớn, nhìn Dịch Kỳ đau đến khóe mắt ẩm ướt, trong lòng nhói lên một cái, nhưng giờ phút này có muốn lùi cũng lùi không được, chỉ có thể tận lực hôn môi an ủi để cậu giảm bớt đau đớn.

“Ngoan, đừng sợ. Thả long người ra, Tiểu Kỳ.” Đại ma vương một bên hôn một bên thì thầm nói, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua vành tai, sau đó khe nâng mặt cậu lên, chuyển môi về phía môi Dịch Kỳ, ôn nhu mà kịch liệt khiêu khích đầu lưỡi cậu, một bàn tay lần về phía điểm hồng anh trước ngực, như có như không xoa nắn trên đùi, một tay còn lại khe ve vuốt tiểu tiểu Kỳ vì đau đớn mà đã mềm rũ xuống.

Dịch Kỳ chìm đắm trong hôn môi cùng kích thích của Đại ma vương, thân thể cũng dần không còn căng cứng nữa. Cùng là nam nhân nên Dịch Kỳ dĩ nhiên biết rõ cảm giác lên được mà không xuống được như thế này là cỡ nào tra tấn, vì vậy hít sâu một hơi, nén đau đưa tay khe đẩy gương mặt Đại ma vương ra.

Đại ma vương hơi ngẩn ra nhìn Dịch Kỳ, lo lắng hỏi, “Rất đau?”

Dịch Kỳ hai mắt nhắm chặt, khe lắc đầu rồi lại gật đầu.

Đại ma vương cúi xuống hôn lên khóe mắt Dịch Kỳ, giọng nói đầy yêu thương lẫn luyến tiếc, “Xin lỗi...”

Dịch Kỳ không nói gì, lại một lần nữa gật đầu.

Đại ma vương hôn nhẹ lên môi cậu, “Ngoan, chúng ta không làm nữa, sẽ không đau nữa đâu.” Anh mặc dù đã sắp hết chịu đựng nổi nhưng mà Tiểu Kỳ vẫn là quan trọng nhất, cho nên thế nào cũng không muốn cậu bị thương tổn. Hiện tại chỉ có thể tận lực nhịn xuống, vào phòng vệ sinh cùng tay phải tăng tiến tình cảm, lần sau lại cố gắng nhiều hơn vậy.

Dịch Kỳ vừa nghe Đại ma vương nói, lại thấy anh nhẹ nhàng động thất lưng, bộ dạng tựa như muốn rút ra thì nhứ chặt mày hỏi, “Anh làm gì vậy?” Anh ta không phải là định cứ như vậy mà đi ra sao, bộ định ghen chết hay sao chứ?!

Đại ma vương hôn hai má cậu, mỉm cười nói, “Ngoan.”

Ngoan em gái anh, anh mới ngoan, cả nhà anh đều ngoan! Dịch Kỳ cố nén xuống ý muốn rít gào, bày ra bộ dạng chiến sĩ sẵn sàng hi sinh, “Tối đi!” Dù sao cũng đã tới nước này, đau một chút cũng không mất miếng thịt nào!

“Hử?” Đại ma vương hiếm có lúc không theo kịp diễn biến câu chuyện, có chút ngẩn ra lẳng lẳng nhìn Dịch Kỳ.

Dịch Kỳ trợn trắng mắt, hung hăng nói, “Lão tử là nói anh tối đi! Không hiểu tiếng nhân loại hử?!” Người ta đã nói ra thế này còn không hiểu, thông minh bình tĩnh thường ngày của anh đi đâu hết rồi chứ!

Đại ma vương nhìn Dịch Kỳ mặt đỏ bừng nói xong liền lập tức một lần nữa vùi mặt chôn vào gối đầu, trong lòng không khỏi một trận ầm ập, dĩ nhiên biết được Dịch Kỳ là lo lắng cho mình, chứng tỏ, trong lòng em ấy cũng đã có mình.

Đại ma vương tựa như thành kính mà hôn lên môi cậu, sau đó hạ thân động một cái, tính khí toàn bộ tiến vào. Trong nháy mắt tính khí cứng rắn được nội bích mềm mại nóng bỏng bao bọc chặt chẽ, Đại ma vương cảm thấy sống lưng một trận tê rần, thỏa mãn thở dài một hơi, lại tiếp tục hôn môi, hai tay không ngừng châm lửa khắp người cậu, sau đó nhẹ nhàng luật động.

Tiến nhập ban đầu có chút khó khăn, một lúc sau tiểu cục hoa dần dần thích ứng với kích thích cùng nhịp độ của tính khí, liền trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Dịch Kỳ cảm giác từ hậu huyết truyền đến từng trận khoái cảm kỳ quái, không hề giống với bất kỳ cảm giác nào trước đây, khiến cậu bất giác kích động đến siết chặt nắm tay, đau đớn cũng dần dần lui tán, thay vào đó từng đợt khoái cảm truyền từ nơi hai người kết hợp đến từng đầu ngón tay. Tiểu tiểu Kỳ cũng dần dần hưng phấn mà ngẩng đầu lên.

Thấy Dịch Kỳ dần dần thích ứng, Đại ma vương bắt đầu thay đổi góc độ, sau đó đẩy nhanh tốc độ tiến nhập.

“A...!” Một nơi nào đó trong nội bích bị chạm đến, khiến Dịch Kỳ kèm không được kêu lên một tiếng, cả người run rẩy, hậu huyết cũng bất giác siết lại thật chặt, sắc mặt ửng hồng thở dốc từng cơn. Đại ma vương không kịp phòng bị, bị tiểu cục hoa bất ngờ siết chặt thiếu chút nữa tinh quan thất thủ. Hơi hít sâu một hơi, khoe miệng không nhịn được hơi nhếch lên, sau đó liền nhắm ngay vị trí đó kịch liệt đâm chọc.

Điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể bị liên tục va chạm, Dịch Kỳ tựa như con thuyền nhỏ chao đảo chìm đắm trong bể dục vọng, hai tay không tự giác mà giơ lên ôm lấy Đại ma vương, còn chủ động nâng thất lưng lên đón nhận tiến nhập như vũ bão cuồng phong của anh.

“Ân... a... hm...” Từng đợt rên rỉ ngọt ngào nhỏ vun trào ra, xen kẽ với hô hấp dồn dập nặng nề của cả hai, trong phòng tràn ngập âm thanh va chạm cùng tiếng nước, tiếng rên rỉ đầy sắc tình.

Đại ma vương trên trán ướt đẫm mồ hôi, lật người Dịch Kỳ để cậu đối diện với mình, nhìn ánh mắt cậu mê mông hơi nước, bộ dạng ý loạn tình mê lại càng thêm kích động, vươn tay bắt lấy hai chân cậu gác lên đầu vai mình, nơi hai người tiếp xúc gắt gao hiện ra rõ ràng trước mặt.

Tiểu cục hoa nguyên bản màu phấn hồng hiện tại nhiễm một tầng đỏ tươi ướt át mà kiều diễm, từng nếp nhăn bên ngoài như bị kéo căng ra, theo mỗi lần ra vào của tính khí, thịt non bên trong nội bích gần như bị kéo ra, khe khẽ mấp máy như khát cầu mà đòi hỏi nhiều hơn. Tiểu tiểu Kỳ cũng kích động mà khẽ giật giật, trên đỉnh tuôn ra từng đợt chất dịch trong suốt.

Đại ma vương cúi sát người xuống hôn lên môi Dịch Kỳ, không ngừng dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn thì thào bên tai cậu, “Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, em là của anh...”

Dịch Kỳ tựa như bị thôi miên, chỉ có thể gắt gao ôm chặt lấy anh, đón nhận xâm lược của anh, nước mắt không nhịn được mà lăn dài trên má, lại được Đại ma vương yêu thương hôn sạch.

“Ừm... chậm, chậm một chút...” Dịch Kỳ ý thức hỗn loạn, cảm giác bản thân sắp sửa không xong, chỉ có thể yếu ớt cầu xin.

Đại ma vương không những không hoãn lại tốc độ, trái lại còn điên cuồng mà trườn nhập, hơn nữa do tư thế thay đổi, tính khí tiến vào ngày càng sâu, điểm nhạy cảm sâu bên trong cơ thể bị kịch liệt va chạm, khiến Dịch Kỳ lời cầu xin thốt ra biến thành rên rỉ đứt quãng, “Ân... Chậm,... hmm... ừ...”

Một lúc sau, Dịch Kỳ trước mắt một mảnh trắng xóa, toàn thân run rẩy phóng thích toàn bộ lên bụng Đại ma vương.

Hậu huyết lại một trận co rút, Đại ma vương hít một hơi thật sâu, động tác càng thêm kịch liệt, tiếp đó sau một cú hút vào thật sâu liền phóng thích toàn bộ nhiệt dịch của mình vào trong cơ thể Dịch Kỳ, sau đó ngả người xuống ôm chặt lấy cậu.

Nội bích tràn đầy chất dịch ấm nóng, Dịch Kỳ hiện tại vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác sau khi hoan ái, cơ thể run rẩy khẽ giật giật thất lưng, liền cảm nhận được cái gì đó trong cơ thể mình nháy mắt tỉnh lại hưng trí bừng bừng.

Dịch Kỳ hai mắt tròn trăng, nhưng mà một đến một ngón tay cũng không muốn cử động, chỉ có thể yếu ớt vươn tay đẩy Đại ma vương ra. Thế nhưng cố tình cánh tay thoát lực, cho nên động tác thoát nhìn tựa như đang ve vuốt, cộng thêm sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ướt át cùng bờ ngực phập phồng khiến cho Đại ma vương lại một trận kích động, hận không thể ôm lấy cậu lần qua lần lại đại chiến ba trăm hiệp.

Tuy nhiên Đại ma vương biết lần đầu tiên của Dịch Kỳ hiển nhiên không thể thừa nhận quá nhiều, vì vậy đành phải nén xuống dục vọng đang càng lúc càng có xu thế ngất đầu, lưu luyến mà rút ra khỏi cơ thể mềm mại ấm áp lại chặt chẽ của cậu, sau đó ôm người đang mơ mơ màng màng kia vào phòng tắm.

Thôi vậy, vì tính phúc cả đời hiện tại cần cố gắng nhẫn nhịn một chút, sau này hảo hảo luyện tập nhiều hơn nâng cao sức chịu đựng của em ấy rồi mới tiếp tục!

Dịch Kỳ vừa mệt vừa buồn ngủ, toàn thân không chút sức lực mặc cho Đại ma vương lật tới lật lui tẩy rửa, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu, nước cũng rất ấm áp khiến Dịch Kỳ vô cùng dễ chịu, cuối cùng vui mặt vào ***g ngực rộng của anh, ngủ thiếp đi.

Đại ma vương yêu thương nhìn Dịch Kỳ an ổn ngủ trong lòng mình, trên mặt hiện lên một nụ cười sung nịch, ánh mắt nhu hòa như nước, sau khi tẩy rửa thật sạch sẽ liền dùng khăn tắm bọc lấy người nào đó ôm trở lại giường, thật cẩn thận kéo chăn đắp cho Dịch Kỳ, cúi người hôn lên môi cậu, khe khẽ thì thầm, “Tiểu Kỳ, anh yêu em!”

Dịch Kỳ không biết mơ thấy gì, hơi hơi cong khóe môi, từ trong cổ họng tràn ra một từ đơn không rõ nghĩa, “Hm...” sau đó lại tiếp tục chìm vào mộng đẹp. Đại ma vương mỉm cười, lại hôn hôn cậu một cái, mới xoay người trở lại phòng tắm, giải quyết vấn đề cấp bách của mình.

Nửa tiếng sau, Đại ma vương mới từ trong phòng tắm bước ra, lên giường chui vào chăn, chặt chẽ ôm lấy Dịch Kỳ, cười mỹ mãn cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này, ấm áp mà hòa hợp vô cùng!

...

Buổi sáng hôm sau, Dịch Kỳ là bị tiếng ồn ngoài hành lang đánh thức. Khẽ khó chịu nhíu chân mày, lại vui mặt vào trong vật thể ấm áp bên cạnh. Uhm, ấm áp co giãn, xúc cảm tốt lắm... Dịch Kỳ hai mắt vẫn nhắm nghiền, đưa tay ra sờ sờ vật thể nọ, ‘hừ hừ’ hai tiếng thỏa mãn, tiếp tục ngủ.

Đang mơ màng, bên tai bất chợt vang lên tiếng cười trầm thấp. Dịch Kỳ như chợt nhớ ra điều gì, mở bừng hai mắt, liền nhìn thấy trước mặt chính là gương mặt tươi cười sáng lạng tựa dương quang của Đại ma vương, còn cái vật thể ‘xúc xảm tốt lắm’ mà mình hết sở lại nấn nây giờ chính là bờ ngực rộng lớn kiên mỹ của anh.

Dịch Kỳ còn chưa kịp lấy lại phản ứng, lảng lảng ra nhìn anh một lúc, Đại ma vương hơi nheo mắt, thấu qua hôn lên môi cậu một cái, “Dậy rồi?”

Dịch Kỳ mở to mắt nhìn Đại ma vương, mãi một lúc sau mới phục hồi ý thức, ký ức đêm qua liền lập tức như thác lũ cuộn cuộn trở về, thành công khiến Dịch Kỳ ‘phùng’ một phát toàn thân biến thành tôm luộc.

Đại ma vương vừa nhìn liền thấy hạ thân căng thẳng, Dịch Kỳ đầu vai lộ ra bên ngoài, trên ngực chỉ chút dấu hôn ngân nổi bật trên làn da trắng, vẻ mặt ửng hồng thoát nhìn cực kỳ ngon miệng, thật là khiến người ta nhìn không được muốn một ngụm ăn sạch sẽ!

Hạ thân Dịch Kỳ chạm phải vật thể nóng bỏng của ai đó, mặt càng đỏ đến lợi hại, lắp bắp nói, “Anh, anh... Sắc lang!”

Đại ma vương vươn tay vuốt ve hai má của cậu, cười khẽ đáp, “Buổi sáng tinh thần hưng phấn là chuyện bình thường.” Sau đó còn cố ý ma sát qua lại một chút, hạ thân hai người lại càng thêm dán chặt vào nhau, tình trạng dồi dào sinh lực của vật gì đó chạm vào người vô cùng rõ ràng, khiến Dịch Kỳ sống lưng không tự giác run lên một cái.

“Anh...” Mặt Dịch Kỳ đỏ đến cơ hồ tích huyết, luống cuống vùng dậy, định chạy vào phòng tắm, nhưng mà vừa bật người dậy thì xương sống thắt lưng truyền đến từng trận đau nhức khiến cậu kêu lên một tiếng, “Đau...” rồi ngã ra nằm lại trên giường.

“Đau lắm sao?” Đại ma vương hơi nhíu mày, giọng nói có chút lo lắng và xót xa, đưa tay ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng ve vuốt thắt lưng cậu, động tác mát xa ôn nhu, ánh mắt tràn ngập ái ý sủng nịch tựa như một hồ xuân thủy sâu thẳm khiến người ta nhin không được mà chìm đắm.

“Cũng may không bị sốt.” Đại ma vương một bên tiếp tục động tác tay, một bên ôn nhu hôn nhẹ lên mũi cậu.

“...” Dịch Kỳ không biết nói cái gì, chỉ có thể vùi mặt vào ngực anh giả chết.

Ngoài phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa, Đại ma vương nhíu nhíu mày, càng ôm Dịch Kỳ sát hơn, một bộ biểu tình ‘ta không thèm quan tâm’!

Tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập, giọng đồng nghiệp A bên ngoài vang vang, “Triệu tổng, Tiểu Kỳ, hai người dậy chưa?”

Đại ma vương mày nhíu càng chặt, trong mũi hừ lạnh một tiếng, sau đó kéo chăn bọc lấy cả người Dịch Kỳ lại, còn mình bước xuống giường, kéo áo ngủ khoác lên, đi ra mở cửa.

Dịch Kỳ nhìn ai đó giữa ban ngày ba mắt xích lõa thân thể, trên mặt lại nhin không được một trận đỏ rực, đầu càng lui vào trong chăn sâu hơn, lại nghĩ đến chuyện tình thân mật mà đêm qua mình cùng Đại ma vương đã làm, liền cảm giác toàn thân nóng bừng đến sắp bốc hơi!

Đại ma vương mở cửa, nhưng cũng không mở rộng mà là hé ra một khoảng, sau đó cả người chặn tại khe cửa, diện vô biểu tình hỏi, “Có chuyện gì?”

Đồng nghiệp A nhìn sắc mặt không hồn giận của Đại ma vương, trong lòng không hiểu sao run lên một cái, âm thầm lè lưỡi nghĩ, mình cũng đâu có làm gì sai phạm đâu, vì cái gì vẻ mặt đại Boss tựa như đang làm chuyện tốt bị người khác chen ngang vậy a!

Sau đó gãi gãi đầu cười lấy lòng nói, “Triệu tổng, chỉ là muốn hỏi hai người dậy chưa, đã dậy thì cùng mọi người đi ăn sáng rồi tiếp tục đi chơi ấy mà.”

Đại ma vương bất động thanh sắc nói, “Tiểu Kỳ không khỏe.”

Một câu, đơn giản mà đầy đủ hàm ý Tiểu Kỳ không khỏe cho nên hai người chúng tôi sẽ không đi, cậu cũng có thể rồi đi được rồi đó!

Vị đồng nghiệp A thần kinh thô cồ tình không hiểu ẩn ý trong câu nói của Đại ma vương, còn rất nhiệt tình mà nghiêng đầu định nhìn qua khe hở vào bên trong phòng, giọng nói đầy quan tâm, “Sao lại như vậy? Hôm qua còn khỏe mạnh vui vẻ lắm mà?”

Đại ma vương không tiếng động nhíu mày, hơi nhích người chặn lại tầm nhìn của cái tên nhiệt tình thái quá kia, “Có lẽ là thời tiết không hợp.”

“Ồ, vậy sao?” Đồng nghiệp A hoàn toàn không biết lòng tốt của mình chẳng những không được đón nhận mà còn bị xem là nhiều chuyện, lại tiếp tục ân cần hỏi thăm, “Có nghiêm trọng lắm không? Hay là tôi đi gọi bác sĩ đến xem thử cho cậu ấy...”

“Không cần.” Chưa đợi anh bạn đồng nghiệp người tốt kia nói hết, Đại ma vương đã đánh gãy, “Cũng không nghiêm trọng, anh cứ về nói với mọi người hôm nay chúng tôi không thể đi cùng, mọi người đi chơi vui vẻ.”

Đồng nghiệp A còn đang định nói thì thấy đôi mắt Đại ma vương hơi nheo lại vẻ thiếu kiên nhẫn, liền không tự giác mà rút cổ lại một chút, chỉ có thể gật đầu lia lịa đáp, “Tôi biết rồi, tôi sẽ đi nói với mọi người. Có việc gì Triệu tổng cứ việc gọi điện tới là được, hắc hắc.”

Sau đó chính là ba chân bốn cẳng chạy đi mất, gì chứ cho dù thần kinh thô đến mức nào cũng không ngốc đến mức không nhận ra đại Boss nhà mình đang không muốn bị người ta làm phiền. Đồng nghiệp A vừa đi vừa xoa xoa cánh tay, trong lòng cảm thán, đại Boss quả nhiên là đại Boss a, khí tràng thật cường đại!

Cái bụng của vị đồng nghiệp tốt bụng kia cũng hợp thời mà reo lên ba tiếng ‘ục ục ục’ như tán đồng!

Dưới uy lực của Đại ma vương cùng cơn đói cồn cào trong bụng, đồng nghiệp A thành công bị thu phục, cho nên cũng chẳng còn quan tâm đến nguyên nhân sâu xa nào dẫn đến việc Dịch Kỳ vì sao hôm qua còn khỏe mạnh hôm nay đã đổ bệnh, có thật là vì lí do không quen với khí hậu hay không, vội vã chạy trở về thông báo với mọi người.

Mọi người nghe tin cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút, nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên cho có thôi, vì không có đại Boss đi cùng dù sao cũng thoải mái hơn nhiều. Còn chuyện Tiểu Kỳ bị bệnh sao, cứ để ‘ông xã’ của cậu ta giải quyết đi!

Cho nên, Dịch Kỳ vì ‘không hợp thời tiết nên sinh bệnh’ cứ thế mà quang minh chính đại nằm thẳng trên giường cả một ngày, muốn ăn cái gì sẽ được Đại ma vương gọi điện đặt nhà hàng mang tới. Tuy rằng không được đi ra ngoài chơi nhưng nằm ở nhà xem tivi ngắm cảnh biển, lại có một người để mình thoải mái sai vặt cũng là một loại hưởng thụ. Dịch Kỳ ôm gối ôm mơ màng tựa vào người Đại ma vương, một bên lơ đãng lắng nghe tiếng sóng biển rì rào hòa lẫn tiếng tim đập bình ổn của anh, một bên miên man suy nghĩ, cuộc sống thế này cũng tốt lắm!

Buổi đêm hôm ấy Đại ma vương tuy rằng cũng rất muốn làm vài thứ vận động hữu ích, nhưng e ngại Dịch Kỳ mới lần đầu còn chưa thích ứng, vì vậy cũng chỉ hôn hôn cọ cọ một chút rồi thành thành thật thật ôm Dịch Kỳ ngủ.

Chuyến du lịch kết thúc trong tâm trạng vui buồn lẫn lộn của đại đa số mọi người, vui là vì được hưởng một chuyến vui chơi thật thoải mái trọn vẹn, buồn là vì lại sắp phải vùi đầu vào công việc.

Riêng có hai người tâm tình lại vô cùng khác biệt.

Dịch Kỳ về đến nhà rồi thì chìm trong trạng thái hoang mang tự hỏi, mối quan hệ giữa mình và Đại ma vương hiện tại tính là cái gì?!

Là người yêu đúng không nhỉ?!

Nếu nói không đúng, thì ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi, không phải là người yêu thì là gì?

Còn nếu nói đúng, vậy sao ngay cả một câu bày tỏ tình cảm còn chưa nói, đây tính là thái độ gì chứ?!

Bản thân mình hẳn là thích Đại ma vương rồi, không, phải nói là rất thích, nếu không sao lại chấp nhận để anh làm, ách... Làm chuyện như thế với mình. Nhưng mà anh ấy đối với mình thì sao? Có thích hay không? Hay chỉ là hứng thú nhất thời...

Nghĩ đến đây, Dịch Kỳ đã loạn lại càng thêm loạn, ôm gối ngồi trên sôpha bực bội gãi gãi đầu khiến cho mái tóc mềm mại cũng bị dày vò mà trở nên rối bù như tổ chim.

Còn Đại ma vương vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, hừng hực khí thế lên kế hoạch tiến hành rước Tiểu Kỳ về nhà làm của riêng hoàn toàn không hề hay biết, lời tỏ tình của mình bị người nào đó trong lúc mơ mơ màng màng đã nghe tai này vào tai kia mà quên sạch, vẫn đinh ninh rằng cái tiếng ‘Hm...’ trong lúc vô thức của ai kia chính là lời câu trả lời mà mình chờ đợi bấy lâu.

Cho nên mới có một màn cầu huyết lâm ly bi đát khiến lòng người rung động xảy ra, cơ mà đó là chuyện sau này.

Hiện tại, Đại ma vương hăm hăm hồ hồ xách vali tiến về phía sân bay, bắt tay thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch quan trọng nhất cuộc đời mình.

19. Chương 19: Cầu Huyết Bay Đầy Trời, Dịch Kỳ Thất Tình?!

Sáng thứ hai đi làm, Dịch Kỳ nhận được tin Đại ma vương đi Mỹ công tác một tuần. Vừa nghe thư ký tiểu thư có bộ ngực ngạo đời nói xong, Dịch Kỳ có chút ngẩn ra, trong mắt không nhận được mà hiện lên một

tia mắt mát.

Thôi vậy, mấy ngày này xem như thời gian để mình bình tĩnh suy nghĩ về mối quan hệ của hai người cũng tốt, Dịch Kỳ thở hắt ra một hơi, khẽ siết tay tự lên tinh thần cho bản thân.

Hai ngày đầu tiên trôi qua có thể xem là bình thường, mặc dù đồng nghiệp lại quả quyết nói số lần Dịch Kỳ ngẩn người mỗi ngày không dưới vài chục lần, có đôi lúc còn phải triệu hồi năm lần bảy lượt cậu mới phản ứng lại.

Đồng nghiệp trêu đùa nói “Tổng tài đi công tác mới có hai ngày, tổng tài phu nhân ở nhà chưa gì đã nhớ đến ngẩn người rồi nha.”

Dịch Kỳ nghe xong liền đỏ mặt, vô cùng thiếu tự nhiên mà xù lông cãi lại, “Nhớ em gái anh a!”

Đồng nghiệp chớp chớp mắt cười gian, “Rất tiếc là tôi không có em gái, cậu có nhớ cũng vô dụng. Hơn nữa cậu như thế nào cũng không được hồng hạnh xuất tường, Triệu tổng tài yêu thương cậu như vậy mà, không thể phụ lòng anh ấy nha!” Nói xong còn lắc lắc đầu thở dài về ‘cậu làm thế là không được, xấu lắm’!

Dịch Kỳ nghiêng rằng nghiêng lợi phùng mang trộn má trùng vị đồng nghiệp bát quái kia, nhưng mà hai lỗ tai đỏ ửng làm cho vẻ mặt tức giận chẳng có chút khí thế, ngược lại bộ dạng giống như là con mèo nhỏ bị chọc tức, xù lông trộn mắt khiến người ta nhìn không được muốn trêu chọc nhiều hơn.

Ngày thứ năm kể từ ngày Đại ma vương đi công tác, Dịch Kỳ đã chuyển từ chế độ ngẩn người sang chế độ xoắn xít, cả ngày liên tục nhìn đồng hồ điện tử.

Hết ngày hôm nay, thêm một ngày nữa là Đại ma vương trở về rồi. Dịch Kỳ ngồi trước bàn làm việc, hết xoắn rồi lại vặn cây bút máy trong tay, trong lòng thấp thỏm không yên.

Mấy ngày nay Dịch Kỳ đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mức cảm thấy não cậu dường như nhả thêm vài nếp nữa, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được, mối quan hệ giữa hai người rốt cuộc là như thế nào?

Khi hai người nảy sinh cái chuyện gì kia, hai ngày sau đó đều có Đại ma vương bên cạnh, cảm giác bất an hỗn loạn không quá rõ ràng, hiện tại Đại ma vương đi vắng, Dịch Kỳ vốn muốn tận dụng thời gian này mà suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, nhưng không ngờ càng nghĩ càng rối.

Nếu nói là bạn bè bình thường cũng không phải, chuyện không nên làm đều đã làm hết cả rồi. Còn nếu như nói là, ách, quan hệ người yêu thì cũng chẳng đúng, bởi vì người yêu mà ngay cả một câu bày tỏ Đại ma vương cũng không nói.

Nhưng mà cậu có vẻ thật sự đã yêu tên Đại ma vương bá đạo nhưng cũng lắm lúc ôn nhu kia mất rồi...

Đại ma vương, hình như cũng có tình cảm với mình nhỉ? Nếu như vậy, hai người hẳn được tính là người yêu của nhau...ha?

Dịch Kỳ chống cằm, cây bút trên tay vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên giấy, bất giác cười ngu ngơ với suy nghĩ của mình, trong lòng vì hai chữ ‘người yêu’ làm cho vô cùng vui vẻ ầm ập, lo lắng bất an vốn có mấy ngày nay cũng dần lắng lại, chỉ có cảm giác nôn nao mong gặp lại người nào đó là càng lúc càng rõ ràng.

Đồng nghiệp thấy Dịch Kỳ lúc thì thẫn thờ lúc lại tự cười một mình, lại không khỏi một trận trêu chọc. Dịch Kỳ quyết định sử dụng công năng ‘tự động loại trừ’, không thêm để ý tới mấy lời bát quái của đồng nghiệp nữa, quả nhiên, thế giới liền yên tĩnh!

Buổi trưa, Dịch Kỳ và ba đồng nghiệp Át Giáp Đinh cùng phòng đi nhà ăn công ty ăn trưa. Chọn một ít món ăn, lại tìm một bàn trống, bốn người yên vị ngồi vừa tám nhảm vừa dùng cơm.

“Oa, đây không phải là Triệu tổng của chúng ta hay sao?” Tiếng một nữ đồng nghiệp ngồi gần đó đột nhiên vang lên lôi kéo sự chú ý của bốn người bên này.

“Xem đi xem đi, đây rõ ràng ràng là Triệu tổng nè.” Cô vừa nói vừa giơ một quyển tạp chí kinh tế, chỉ vào ảnh bìa cho hai người ngồi cùng bàn xem.

Bốn người ngồi bên này đều dừng âm thầm dựng lỗ tai lên, đồng nghiệp Át khẽ chọc chọc tay Dịch Kỳ, vẻ mặt cười gian, “Này, nghe gì chưa, phu quân nhà cậu lên tạp chí kia.”

“Phu quân em gái anh!” Dịch Kỳ thấp giọng phản bác, bộ dạng hung hăng liếc mắt nhìn Ất huynh, nhưng hai lỗ tai rất không nể tình mà lại đỏ lên, sau đó tập trung tinh thần nghe ba cô gái bên kia nói chuyện.

“Phải a, là Triệu tổng nè. Trời ơi đẹp trai chết người a a!!!” Ba người bên kia vẫn đang hăng hái thảo luận.

“A, cháu đích tôn của ông trùm chuỗi nhà hàng khách sạn cao cấp Triệu Thiên Phàm? Không phải chứ?”

“Đại Boss của mình hình như chưa có bạn gái phải không? Đúng là người đàn ông độc thân hoàng kim nha.”

“Ai là Boss của cô chứ? Thôi ăn dưa bỏ đi.”

Lú la lú lo rú ra rú rít.

...

Đồng nghiệp Giáp quay sang Dịch Kỳ, “Triệu tổng là cháu trai của Triệu Thiên Phàm? Đệch, gia thế có cần khùng đến độ này không a.”

Dịch Kỳ ngây ngốc hỏi, “Là sao? Triệu Thiên Phàm là ai?”

“Tiểu Kỳ a cậu có phải trên núi mới xuống hay không? Cả Triệu Thiên Phàm cũng không biết?” Đồng nghiệp Đinh dùng biểu tình không thể tin nhìn Dịch Kỳ, như thể cậu là sinh vật đến từ sao Hỏa.

Dịch Kỳ gãi gãi mũi, “Nói gì chứ, không biết cũng đâu phải chuyện gì to tát. Mà ông ta lợi hại lắm sao?”

“Không chỉ là lợi hại, mà còn rất lợi hại.” Đồng nghiệp Ất lắc lắc ngón trỏ, “Đi lên từ hai bàn tay trắng, ban đầu chỉ có một cửa hàng bán thức ăn nhỏ, dần dần gây dựng thành chuỗi nhà hàng khách sạn sang trọng nhất nhì thành phố, có chi nhánh khắp châu Á và mấy nước châu Âu. Đặc biệt là trong vòng năm năm trở lại đây, tốc độ phát triển phải nói là thần tốc, được mệnh danh là truyền kỳ trong giới kinh doanh ẩm thực.”

“Làm sao anh biết?” Dịch Kỳ ngốc hồ hồ hỏi.

“Cậu cái tên mù thông tin này, báo chí đăng hàng ngày, đọc là biết liền chứ gì.” Đồng nghiệp Ất cảm thấy có chút bó tay với bạn trẻ Dịch Kỳ.

“Cậu là bạn trúc mã trúc mã của Triệu tổng mà lại không biết chuyện này?” Đồng nghiệp Giáp nghi hoặc nhìn Dịch Kỳ.

“Tôi làm sao mà biết được chứ, chúng tôi chỉ mới gặp lại nhau gần đây thôi mà.” Dịch Kỳ biểu tình , cậu thật sự là không biết Đại ma vương lại có gia thế lớn như vậy.

“Không phải chứ, Triệu tổng có vợ hứa hôn rồi?” Vị nữ đồng nghiệp bàn bên lại đột nhiên kêu lên, chặt đứt dòng suy nghĩ của Dịch Kỳ.

“Đừng có đùa nha, thật không vậy?”

“Đây này, viết rất rõ ràng, là tiểu thư thiên kim của Hạ gia Hạ Tuyết Y.”

“Trang sau còn có ảnh hai người nữa này. Haizz, dù rất không cam lòng nhưng vẫn phải công nhận hai người nhìn đẹp đôi quá chừng luôn.”

“Ôi trái tim thiếu nữ mong manh như thủy tinh của tôi chỉ trong phút chốc vỡ nát rồi...”

“Cô mà thiếu nữ cái gì, đừng có cửa sừng làm nhé!”

...

Bàn bên cạnh vẫn náo nhiệt bàn tán, nhưng bên này Dịch Kỳ một chữ cũng không nghe được, trong đầu cậu hiện tại chỉ có một câu lặp đi lặp lại hàng trăm lần Đại ma vương, đã có vợ hứa hôn!

“Tiểu Kỳ! Đây, Tiểu Kỳ!” Đồng nghiệp Ất quơ quơ tay trước mặt Dịch Kỳ.

“Hử?” Dịch Kỳ bị gọi mới hồi thần lại, ánh mắt hoang mang nhìn anh.

“Làm sao vậy? Tự dưng ngăn người ra.” Đồng nghiệp Ất nhìn cậu, “Sắc mặt sao lại đột nhiên tái nhợt vậy, không khỏe sao?”

“Không, không sao.” Dịch Kỳ lắc đầu, vội vàng đứng lên lảng tránh ánh mắt của đồng nghiệp, có chút vô thố nói, “Ăn xong rồi, tôi, tôi về phòng trước đây.” Sau đó không đợi ba người kia đáp lời liền quay người đi như chạy ra khỏi phòng ăn.

“Cậu ta ăn trúng cái gì hả. Làm gì vội vàng vậy?” Đồng nghiệp Ất nhìn theo cậu khó hiểu nói.

“Ai biết, có thể là hội chứng tiền mãn kinh.” Đồng nghiệp Giáp tiếp lời.

“Aizzz, kỳ thật tôi lại thấy tiểu Kỳ là vì nghe tới tên Triệu tổng cho nên mới vậy đi.” Đồng nghiệp Đinh rất sâu sắc hạ kết luận.

“Ha ha, có thể lắm.”

...

Dịch Kỳ không biết mình như thế nào trở về bàn làm việc, cũng không biết mình như thế nào trở về nhà. Trong đầu cảm giác hỗn loạn hoang mang xâm chiếm, thậm chí còn có cảm giác sợ hãi càng lúc càng dâng trào.

Lặng lặng ngồi trên sôpha, ánh mắt không rời điện thoại đặt trên bàn trà, Dịch Kỳ khẽ cắn môi, phân vân không biết có nên gọi điện cho Đại ma vương hay không.

Lo sợ thì hiển nhiên lo sợ, nhưng trong lòng cậu vẫn ôm ấp hy vọng, rằng những gì tạp chí viết thật ra không đáng tin, ‘nhà báo nói láo ăn tiền’, không phải sao? Cho nên, Dịch Kỳ vẫn hy vọng được nghe đáp án chính xác từ Đại ma vương.

Đồng hồ trên tường hiển thị con số 11, Dịch Kỳ hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại, mở danh bạ, tên Đại ma vương đứng ở đầu danh sách, bởi vì lúc lưu số của anh, cậu đã cố ý thêm số 1 vào trước ba chữ ‘Đại ma vương’.

Ngón tay do dự mãi ở phím gọi cuối cùng cũng ấn xuống, khi điện thoại truyền đến âm thanh ‘đô đô đô...’ Dịch Kỳ có một loại xúc động muốn cúp điện thoại, nhưng tay còn chưa kịp ấn xuống, màn hình đã hiển thị kết nối, âm thanh trầm thấp mang theo ý cười quen thuộc vang lên.

“Tiểu Kỳ?” Giọng Đại ma vương không giấu được kinh hỉ, “Sao lại gọi cho anh giờ này?”

“Tôi...” Dịch Kỳ đột nhiên không biết nên nói gì.

“Nhớ anh?” Đại ma vương cười khẽ nói.

“Anh đừng có tự kỷ quá!” Dịch Kỳ theo bản năng cãi lại, nghe được giọng nói quen thuộc của anh lại nhin không được mà đỏ mặt, rối loạn trong lòng cũng dần lắng xuống, hít sâu một hơi nói tiếp, “Triệu tổng, tôi...”

“Gọi anh Nguyên.” Đại ma vương nhẹ giọng nói, ngữ điệu ôn hòa nhưng vẫn không để người từ chối, “Tiểu Kỳ, anh nhớ em.”

“...” Tim Dịch Kỳ rõ ràng run lên, lỗ tai càng nóng đến lợi hại.

Đại ma vương vẫn bá đạo mà ôn nhu như thế, vẫn dịu dàng gọi cậu hai tiếng ‘Tiểu Kỳ’, nói nhớ cậu, những điều này chứng tỏ anh ấy thật sự cũng có tình cảm với cậu, đúng không?

Dịch Kỳ rúc người vào trong ghế sôpha, nghe tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh, gương mặt trong bóng tối hơi ửng hồng, “... Nguyên, tôi... em...”

“A Nguyên, anh đang làm gì vậy? Đừng để người ta đợi chứ, nhanh lên.”

Trong điện thoại chợt truyền đến một giọng nữ trong trẻo ngọt ngào mang theo vài phần hờn giận nũng nịu, Dịch Kỳ lời vừa định nói ra nháy mắt tắt lại ngay cổ họng.

Sau đó, cậu nghe thấy tiếng Đại ma vương nói, “Được rồi, Tuyết Y cô chờ tôi một chút, sắp xong rồi. Thật là, sớm không gọi muộn không gọi lại gọi ngay lúc này, phiền muốn chết!”

Âm thanh Đại ma vương hơi nhỏ, có lẽ đã đưa điện thoại ra cách xa một chút mới nói, nhưng Dịch Kỳ lại nghe nhất thanh nhị sở, gương mặt vốn dĩ ửng hồng thoáng chốc trở nên tái nhợt, sống lưng lạnh lẽo, tay hơi run rẩy ấn cúp điện thoại.

“Alo, Tiểu Kỳ em vừa định nói gì...” Bên kia đại dương, Đại ma vương áp tai vào điện thoại, ngoài ý muốn lại nghe thấy âm thanh ‘tút TUT TUT’ báo hiệu đã kết thúc cuộc gọi, hơi hơi nhũn mày, Tiểu Kỳ sao lại cúp máy giữa chừng, là tài khoản hết rồi sao?

“Triệu Phúc Nguyên, anh mà không nhanh lên, lão gia tử kia mà có nói gì tôi sẽ không giúp anh nữa đâu.”

“Được rồi, cô ồn ào quá.” Đại ma vương nhăn mày, nhìn nhìn điện thoại một chút rồi bỏ lại vào túi quần, quay lưng đi ra cửa. Hiện tại giải quyết lão gia tử quá đản nhà mình trước đã!

...

Dịch Kỳ hai mắt mở to nhìn di động trong tay, ngón tay siết chặt đến mức đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Giọng nữ kia, Đại ma vương gọi cô ta là Tuyết Y, là Hạ Tuyết Y kia sao? Vị hôn thê của Đại ma vương, hai người đang ở cùng một chỗ?

Anh ta thật sự đã có vị hôn thê.

Anh ta hóa ra chỉ đùa giỡn với mình.

Vậy bao nhiêu ôn nhu săn sóc, bao nhiêu gần gũi cận kề, hóa ra cũng chỉ là một hồi vui đùa.

Hóa ra, cũng chỉ có một mình cậu là ngây ngốc tin tưởng, cuối cùng còn đem lòng yêu anh ta.

Tim Dịch Kỳ tựa như bị ai đó hung hăng bóp chặt, đau đến không thở được.

Trên mặt xuất hiện cảm giác lạnh lẽo, khóe môi cũng cảm nhận được vị mặn đắng chua chát.

Đưa tay lung tung lau đi dòng nước mắt, Dịch Kỳ cắn môi đến mức sắp bật máu.

Dịch Kỳ ngu ngốc, mày khóc cái gì chứ?

Anh ta cũng chưa bao giờ mở miệng nói yêu mày, mày bày đặt thương tâm cái gì?

Anh ta chỉ là muốn đùa giỡn mày thôi, tất cả cũng chỉ như trò chơi gia đình thuở bé. Mà mày, lại ngu ngốc tin tưởng mà nhập vai quá sâu, tự làm thì tự chịu.

Chuyện xảy ra ở kỳ nghỉ vừa rồi, cứ xem như một hồi mộng, là nam nhân cho dù có bị người ta thương cũng chẳng mất mát gì, xem như bị chó cắn là được rồi.

Thất tình thì có là gì chứ, không được khóc, không được khóc, mày phải mạnh mẽ lên, Dịch Kỳ!

Liên tục dặn lòng mình phải mạnh mẽ, nhưng nước mắt lại cứ chảy mãi không kiềm nén được. Dịch Kỳ co người nằm trên sôpha, bờ vai run rẩy.

Trong lòng thầm gọi, Đại ma vương...

Yêu, hóa ra là tư vị này!

Tim, đau quá!

20. Chương 20: Tổng Đại Ca Lên Sân Diễn

Tiếng chuông báo thức đúng giờ vang lên ầm ĩ, Dịch Kỳ mở mắt mở mắt, ánh mắt khô rát đến lợi hại khiến cậu khó chịu nhắm mắt lại, mãi một lúc sau cảm giác ấy mới dần giảm bớt. Chạm rai ngồi dậy, toàn thân truyền đến từng trận thoát lực đau nhức, Dịch Kỳ nhếch môi chua chát nghĩ, quả nhiên không nên ngủ sôpha, xương sống thắt lưng gì cũng đều đồng loạt kháng nghị.

Một mỗi lê bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, người trong gương sắc mặt tái nhợt, đầu tóc rối bù, hốc mắt thâm quầng gương đôi mắt đỏ như mắt thỏ nhìn Dịch Kỳ.

“Mày đúng là không có tiền đồ.” Dịch Kỳ nhìn bộ dạng thảm hại của mình trong gương, sau đó rũ mắt lầm bầm, nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi quay người vào phòng thay quần áo, chuẩn bị đi làm. Thất tình thì sao chứ, mỗi ngày vẫn phải ăn uống, tiền nhà hàng tháng vẫn phải trả.

Bên trong dự đoán, khi Dịch Kỳ vác theo đôi mắt gấu trúc lai thỏ và vẻ mặt mệt mỏi đi làm, mọi người trong phòng đều có chút giật mình, đồng loạt vây quanh hỏi han cậu.

“Không sao chứ? Nhìn cậu mệt mỏi thành như vậy, bệnh à?” Đồng nghiệp A quan tâm hỏi.

“Tiểu Kỳ, bộ cả đêm qua không ngủ đi ăn trộm nhà ai sao?” Đồng nghiệp B cười cười vỗ vỗ vai cậu hỏi.

“Không, không sao...” Dịch Kỳ lắc đầu cười yếu ớt đáp lại, “Chỉ là tối qua có chút khó ngủ...”

“Ày da, tôi xem là tại vì hôm nay Triệu đại tổng tài của chúng ta sẽ trở về, cho nên tổng tài phu nhân là quá háo hức đến mức không ngủ được đi.” Đồng nghiệp C chột chột Dịch Kỳ, nháy mắt nói, “Phải vậy không a Tiểu Kỳ?”

Nụ cười yếu ớt trên khóe môi Dịch Kỳ đông cứng lại, còn chưa đợi cậu nói gì, một đồng nghiệp khác đã lạnh miệng tiếp lời, “Phải rồi, Tiểu Kỳ chắc chắn là vui vẻ đến mức không ngủ được. Mà Tiểu Kỳ a, như thế này là không được đâu, cậu bộ dạng này Triệu tổng về còn chưa kịp vui mừng đã bị dọa chạy mất.”

Mọi người đều đồng loạt bật cười, Dịch Kỳ cũng gượng gạo giương khóe môi lên, nhưng cảm giác cơ mặt cứng đờ đến bất lực, hốc mắt cũng nóng lên, liều mạng cố hít sâu mấy hơi để bình ổn lại xung động trong lòng, chỉ cảm thấy trong ngực truyền đến từng trận đau đớn khiến cậu hít thở không thông.

“Mà này, không phải Triệu tổng đã có vị hôn thê rồi hay sao, vậy xem như Tiểu Kỳ nhà chúng ta đã bị thất sủng rồi ha.” Đồng nghiệp D còn cố tình không biết thời biết thế tiếp tục trêu đùa.

“Đúng rồi, Tiểu Kỳ a, phu quân không cần thì về với anh, anh sẽ yêu thương chăm sóc em nha.” Đồng nghiệp B nâng cằm cậu lên, ra vẻ trêu cợt cười xấu xa nói.

Sắc mặt của Dịch Kỳ càng trở nên trắng bệch, máu toàn thân như đông cứng lại, đau đớn từ ngực trái càng thêm kịch liệt, tựa như có ai hung hăng bóp lấy tim cậu.

“Này, Tiểu Kỳ cậu không sao chứ? Sắc mặt càng ngày càng kém?” Đồng nghiệp B cuối cùng cũng nhìn ra dị trạng của cậu, có chút hoảng hốt hỏi.

“Không, không sao...” Dịch Kỳ cúi đầu, âm thanh vô lực còn mang theo giọng mũi nghèn nghẹn, “Có lẽ ngủ không đủ giấc, hơi đau đầu một chút thôi...”

Đồng nghiệp A thật sâu nhìn cậu rồi nói, “Được rồi, Tiểu Kỳ không khỏe, mọi người đừng làm phiền cậu ấy nữa, trở về chỗ làm việc đi.”

Đợi lúc mọi người lục tục trở về chỗ ngồi hết rồi, đồng nghiệp A liền vỗ vỗ vai cậu, “Đừng suy nghĩ nhiều, nếu thấy không thoải mái có thể xin nghỉ phép.”

Dịch Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, có chút cảm kích nói, “Cảm ơn anh...”

“Không có gì, tôi trở lại làm việc, cậu có việc gì cần cứ gọi tôi.” Đồng nghiệp A nói xong, mỉm cười như trấn an cậu rồi quay người rời đi.

Dịch Kỳ ngồi trước máy tính, thần thờ nhìn những con chữ nhảy múa trên màn hình, dù vẫn luôn dặn lòng phải quên đi, phải tập trung tinh thần làm việc, nhưng càng cố gắng quên thì những ký ức lại cứ như dòng nước bị hồng van cuốn cuộn tràn về.

Nhớ cách đây không lâu, ngay tại bàn làm việc này của cậu, Đại ma vương vừa cường thế vừa ôn nhu hôn cậu trong một buổi tối muộn ở lại tầng ca.

Nhớ buổi sáng cuối tuần Đại ma vương đột ngột xuất hiện trước nhà cậu, nụ hôn mang theo tức giận cùng chiếm hữu, nhớ khoảnh khắc vui vẻ cùng nhau xem phim tựa như một đôi tình nhân đang hẹn hò.

Nhớ đêm đầu tiên của hai người, đau đớn mang theo khoái cảm cứ như lỗ đen không đáy hút lấy cậu, khiến cậu trầm mê, nhớ giọng nói tràn đầy thâm tình mỗi khi Đại ma vương ôm lấy cậu, gọi khẽ hai tiếng ‘Tiểu Kỳ’.

Nhớ những quan tâm săn sóc của Đại ma vương những ngày sau đó, hết sức nuông chiều cậu, cảm giác cả thế giới chỉ còn lại hai người, và cũng chỉ cần Đại ma vương ở bên cạnh, cậu đã thấy hạnh phúc thỏa mãn.

Thế nhưng hiện tại đã biết, những ôn nhu đó sẽ không còn dành cho cậu nữa, hay nói đúng hơn, đó chưa bao giờ dành cho cậu, toàn bộ đều chỉ là một hồi hư tình giả ý.

Đại ma vương bình thản mà dựng lên một vở kịch, bày ra bộ dạng đầy yêu thương, đến khi đạt được mục đích thì vở kịch cũng hạ màn, một mình tiêu sái rời đi, trở về với vị hôn thê chân chính xinh đẹp của mình. Chỉ có cậu là mãi làm một diễn viên ngốc nghếch chìm đắm trong vở kịch đó, tự mình đa tình tự mình chịu đựng.

Dịch Kỳ gục mặt xuống bàn, tay siết chặt thành quyền cố ngăn cảm giác chua xót dâng tràn trong lòng.

Quên đi, quên được rồi sẽ tốt thôi! Dịch Kỳ, mày sẽ làm được mà!

Giờ nghỉ trưa, Dịch Kỳ hoàn toàn không có chút khẩu vị nào, nên từ chối không đi cùng đồng nghiệp đến nhà ăn công ty dùng bữa trưa, mà ngồi tại bàn làm việc tiếp tục vùi đầu vào đồng số liệu điên cuồng tính toán làm báo cáo. Hiện tại cậu đang cố ép buộc bản thân dồn hết tinh thần vào công việc, như vậy mới không còn thời gian rảnh mà nghĩ ngợi linh tinh nữa.

“Không đi ăn sao?” Đồng nghiệp A không biết từ lúc nào thì đứng trước bàn cậu, nhẹ giọng hỏi.

Dịch Kỳ ngẩng đầu lên, thấy anh liền hơi nhột nhạt mỉm cười lắc đầu nói, “Không thấy đói.”

Đồng nghiệp A kéo ghế đến ngồi xuống bên cạnh cậu, đặt túi xốp trong tay lên bàn, “Không đói cũng nên ăn một chút, đừng bỏ bữa. Tôi có mua ít xủi cảo, cậu ăn đi.”

Dịch Kỳ hơi ngẩn ra nhìn túi xốp, trên túi in logo của một cửa hàng xủi cảo rất nổi tiếng ở khu này, tim đột nhiên thất lạc, xủi cảo tuyệt nhĩ của cửa hàng này rất ngon, trước đây Đại ma vương đã từng mua đến cho cậu ăn.

Hốc mắt nhịn không được mà nóng lên, Dịch Kỳ hơi cúi đầu hít sâu mấy hơi, sau đó ngẩng lên cười nói, “Cảm ơn anh.”

Đồng nghiệp A nhìn nụ cười khó coi hơn cả khóc của cậu, khẽ thở dài nói, “Không muốn cười thì đừng cười, trước mặt tôi cậu không cần giả vờ mạnh mẽ.”

Dịch Kỳ sững sờ, nụ cười đông lại rồi dần dần biến mất, có chút quẫn bách rũ mắt xuống không dám nhìn anh, “Đâu có...”

Đồng nghiệp A im lặng nhìn cậu, một lúc lâu mới lên tiếng, “Dịch Kỳ, tôi có thể hiểu được cảm giác của cậu lúc này. Nhưng tôi tin Triệu tổng không phải là loại người đem chuyện tình cảm ra làm chuyện đùa, cậu hãy tin tưởng Triệu tổng một lần đi.”

Dịch Kỳ mở to mắt nhìn anh, không thể tin được lắp bắp, “Anh, anh...”

Đồng nghiệp A gật đầu, chậm rãi nói, “Mọi người trong phòng đối với việc Triệu tổng gọi cậu là bà xã gì đó có lẽ cũng chỉ xem là vui đùa, riêng tôi có thể khẳng định, Triệu tổng là thật lòng. Việc Triệu tổng có vị hôn thê...”, nói đến đây anh hơi ngừng lại, nhìn đôi mắt hoe đỏ của cậu, lại thở dài một hơi nói tiếp, “Tôi nghĩ có chuyện hiểu lầm, cậu hãy đợi Triệu tổng về rồi hỏi cho rõ ràng, đừng vội vàng tin lời những gì báo chí đăng bậy bạ rồi suy nghĩ linh tinh, cũng chỉ là tự làm khổ mình thôi.”

Dịch Kỳ cắn môi, ánh mắt mờ mịt nhìn anh, “Nhưng mà tôi...”

Đồng nghiệp A mỉm cười xoa đầu cậu, “Được rồi, tôi biết cậu khó chịu, nếu cảm thấy buồn bực thì tối nay tôi dẫn cậu đi uống rượu giải sầu, được chứ?”

Dịch Kỳ im lặng không đáp, đồng nghiệp A gõ gõ vào túi xốp nói, “Quyết định vậy đi. Giờ thì ăn đi, trễ lắm rồi, vả lại xủi cảo để lâu ăn không ngon. Tôi cũng trở về chỗ xử lý bữa trưa đây, đói lắm rồi.”

Nói xong, anh vừa đứng lên định rời đi, thì Dịch Kỳ chợt lên tiếng, “Anh... tại sao lại biết?” Chuyện của cậu và Đại ma vương, chẳng phải mọi người vẫn luôn cho là vui đùa thôi hay sao.

Như đọc được ý nghĩ của cậu, đồng nghiệp A mỉm cười, trong mắt lại thoáng hiện lên chút chua xót, “Bởi vì, tôi cũng giống cậu.”

Giống?! Dịch Kỳ kinh ngạc nhìn anh.

“Dịch Kỳ, cậu may mắn hơn tôi rất nhiều, đối phương ngay cả tôi yêu đơn phương gần mười năm, người ta cũng không biết. Còn cậu, Triệu tổng và cậu đều có tình cảm dành cho đối phương, hai người ít ra còn có cơ hội ở cùng một chỗ. Thế giới này rộng lớn lắm, giữa hàng triệu người tìm được một người thuộc về mình là một chuyện cực kỳ may mắn, cậu phải biết nắm chắc cơ hội, nếu để vượt mắt nhất định sẽ hối hận.” Đồng nghiệp A nói xong trầm mặc một lúc, ánh mắt cô đơn nhìn về phía cửa phòng, mọi người ăn trưa xong đang lần lượt trở về, sau đó quay sang Dịch Kỳ cười nói, “VẬY NHÉ, TỐI NAY CHÚNG TA KHÔNG SAY KHÔNG VỀ.”

Chưa đợi Dịch Kỳ trả lời, đồng nghiệp A đã dứt khoát xoay người rời đi. Dịch Kỳ nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng cảm xúc ngũ vị tạp trần.

Thật vất vả mới đến giờ tan ca, Dịch Kỳ vừa thu dọn xong đồ đạc thì đồng nghiệp A đã đi đến trước mặt cậu, mỉm cười nói, “Đã xong rồi, bây giờ đi luôn chứ?”

Dịch Kỳ gật đầu, hai người còn chưa kịp đi ra khỏi cửa, đồng nghiệp B đã từ phía sau đuổi theo hỏi, “Này, hai người đi đâu vậy?”

Đồng nghiệp A quay sang nhìn đồng nghiệp B, khoé miệng hơi nhếch lên nói, “Hôm nay cậu chịu khó tự bắt taxi về đi, tôi với Tiểu Kỳ có chút việc riêng.”

“Chuyện gì vậy, cũng không thể cho tôi đi cùng sao?” Đồng nghiệp B ánh mắt tò mò quét qua quét lại giữa hai người, sau đó dừng lại trên người đồng nghiệp A, hơi trừng mắt lên, ý nói ‘Cậu thử nói không xem’!

Đồng nghiệp A tựa như không nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của đồng nghiệp B, thản nhiên gật đầu nói, “Đúng vậy, hôm nay không cho cậu đi cùng được, cậu về trước đi.” Nói xong cũng không đợi đồng nghiệp B phản ứng, kéo tay Dịch Kỳ bước đi, nhưng được vài bước thì ngừng lại, quay đầu nhìn đồng nghiệp B trong chốc lát, ánh mắt có chút phức tạp nói, “Cậu... trên đường cẩn thận.”

Đồng nghiệp B ngăn người nhìn đồng nghiệp A kéo tay Dịch Kỳ đi thẳng về phía thang máy, mím mím môi giậm chân tức giận, “Gì chứ, bộ giỏi lắm sao, làm như anh hai người ta không bằng. Hừ!”

Giận dữ xong lại rũ đầu xuống, vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm, “Phong ngọc, Phong thổi, dám bỏ tôi lại, tôi tuyệt giao với cậu, đồ Phong chết bầm...”

...

Hai người đến một quán lẩu cay Tứ Xuyên, chọn một bàn ở một góc thuận tiện rồi gọi thức ăn và rất nhiều bia.

Đồng nghiệp A rót bia vào ly cho Dịch Kỳ, cười nói, “Hôm nay chúng ta không say không về.”

Dịch Kỳ vốn không phải là người hay uống bia rượu, bình thường nếu có chuyện không vui cũng không bao giờ mượn rượu giải sầu, nhưng hôm nay thì khác, cậu thật sự rất muốn say một lần, để quên hết những phiền muộn đang đeo bám trong đầu.

Vốn muốn uống đến khi bản thân say thì tốt rồi, nhưng Dịch Kỳ không thể ngờ càng uống lại càng tỉnh, tinh thần rõ ràng hơn khi nào hết, cậu chỉ có thể cười khổ tiếp tục nốc bia như nước lã, mà đồng nghiệp A bên cạnh cũng đang liều mạng uống. Vì thế hai người chén tạc chén thù, chưa đầy một giờ đã xử lý xong gần một két bia.

Lúc này điện thoại của đồng nghiệp A đột nhiên vang lên, anh lấy điện thoại ra xem, thấy cái tên hiển thị trên màn hình thì khẽ nhủ mày, chân chừ chốc lát mới ấn phím nghe. Còn Dịch Kỳ từ nãy đến giờ uống quá nhiều, cảm thấy có chút khó chịu nên cũng đứng lên, ra hiệu cậu muốn đi toilet một lúc.

Đồng nghiệp A gật đầu, sau đó thấp giọng nói chuyện điện thoại, Dịch Kỳ thì hơi loạng choạng đứng lên đi về phía toilet.

Đến cửa toilet, Dịch Kỳ cảm thấy có chút choáng váng, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, cả người nghiêng ngã sắp té, trong lòng âm thầm kêu lên không ổn nhưng thật sự không thể làm gì được, lần này hẳn là sẽ thảm thiết đo sàn nhà.

Thế nhưng cảm giác lạnh lẽo của sàn nhà và đau đớn té ngã trong dự kiến không xảy ra, Dịch Kỳ cố gắng mở đôi mắt mờ mịt lên nhìn, hóa ra lúc cậu sắp ngã đã được một người đi sau nhanh tay đỡ lấy.

“Cậu không sao chứ?” Người kia hỏi.

Dịch Kỳ xoa xoa thái dương đang nhảy lên thành thịch từng nhịp, ngẩng đầu lên nhìn anh ta khẽ lắc đầu nói, “Không, không sao. Cảm ơn anh.”

Người kia im lặng không đáp, chỉ hơi nhú mày nhìn cậu, ánh mắt sắc bén quét lên quét xuống khắp người cậu như đang đánh giá điều gì. Dịch Kỳ lúc này mới phát giác anh ta cứ chăm chăm nhìn mình thì có chút thiếu tự nhiên, “Còn, còn chuyện gì nữa sao?”

Trong mắt người kia đột nhiên lóe lên một tia sáng, rất nhanh liền biến mất, sau đó khẽ nhếch môi nói, “Không có gì. Cậu đi đi.”

“Hả?” Dịch Kỳ ngẩn ra, “Đi đâu?”

Người đàn ông kia bật cười, “Không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?”

“A?! Ồ, phải.” Dịch Kỳ có chút xấu hổ nói, “VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC. CẢM ƠN ANH.”

Người kia gật đầu rồi quay lưng bước đi, Dịch Kỳ thở phào một hơi rồi cũng đi vào toilet. Không hiểu sao, cậu cứ có cảm giác người đàn ông kia có một loại khí tức tương tự như Đại ma vương, cái loại khí tức cường thế áp bách khiến người ta không thể không khuất phục.

Dịch Kỳ nhếch môi cười tự giễu, giờ phút này còn nghĩ tới anh ta, mày đúng là thật sự không có chút tiền đồ!

Lúc cậu trở lại bàn, đồng nghiệp A đã cúp máy, vẻ mặt bồn chồn lẫn lo lắng nhìn điện thoại.

“Tiểu Kỳ...” Đồng nghiệp A nhìn Dịch Kỳ đang kéo ghế ngồi xuống, có chút áy náy nói, “Tôi... có chút việc đột xuất, hiện tại phải về gấp. Cậu...”

Dịch Kỳ thấy vẻ mặt khó xử của anh, mỉm cười khoát tay thoải mái nói, “Anh có việc cứ về trước, chốc nữa tôi tự đón xe về được mà.”

“Thật xin lỗi, tôi thật sự có việc gấp...”

Đồng nghiệp A còn chưa nói hết câu, Dịch Kỳ đã cắt ngang, “Yên tâm, tôi hiểu mà. Anh cứ về trước đi, không sao đâu.”

Đồng nghiệp A im lặng nhìn cậu chốc lát, Dịch Kỳ khẽ gật đầu ý bảo anh đừng lo, còn lên tiếng giục anh nhanh đi giải quyết công việc, cậu cũng không phải trẻ con, ít nhiều gì cũng phải biết tự lo cho bản thân.

“Vậy cậu nhớ cẩn thận, về sớm một chút.” Đồng nghiệp A trước khi đi còn cẩn thận dặn dò.

“Biết rồi, đi mau đi. Từ khi nào anh lại trở thành bà cô hay lải nhải như vậy chứ.” Dịch Kỳ bật cười, phẩy phẩy tay đuổi người đi. Nhìn theo bóng dáng đồng nghiệp A vội vã bước ra ngoài, Dịch Kỳ khẽ lắc đầu, sau đó một mình nâng ly một hơi uống cạn.

Ngồi uống hết số bia còn lại, gọi phục vụ tính tiền, nhưng không ngờ đồng nghiệp A đã thanh toán xong cả rồi. Nhìn nhìn thời gian, cũng đã hơn mười giờ.

Dịch Kỳ chân như đạp trên đồng băng đi ra khỏi quán, gió lạnh thổi qua khiến đầu óc đang có xu hướng quay cuồng của cậu thanh tỉnh lại đôi chút.

Hít sâu một hơi, trong lòng nhin không được lại nghĩ đến Đại ma vương, nếu theo lịch trình hẳn bây giờ anh ta đã trở lại H thị. Nghĩ xong lại không khỏi tự cười nhạo mình. Anh ta có về hay chưa cũng có liên quan gì đến mày? Bây giờ bên cạnh anh ta đã có vị hôn thê xinh đẹp môn đăng hộ đối kia rồi, mày thì có là cái gì chứ?

Dịch Kỳ xoa xoa cái mũi lên men, bảo muốn quên mà trong lòng lại cứ nghĩ mãi đến người ta, thật sự là tự làm vậy không thể sống.

Trời đã về khuya, giờ này xe buýt công cộng cũng không còn hoạt động nữa, chỉ có thể đón taxi về nhà. Đến bây giờ chất cồn mới bắt đầu phát huy tác dụng, Dịch Kỳ càng lúc càng cảm thấy có chút văng vất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đứng đợi xe.

“Dịch Kỳ.”

Dịch Kỳ đang khó chịu nghĩ sao taxi mãi mà không thấy đâu thì phía sau vang lên tiếng gọi tên cậu, hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy người kia hóa ra là người đàn ông đã giúp cậu khỏi ngã trước cửa toilet khi nãy.

“Là anh?.” Dịch Kỳ sau khi nhìn rõ người thì không giấu được có chút kinh ngạc, nhướn đôi mắt mờ mịt nhìn anh, “Sao anh biết tên tôi?”

Người đàn ông bật cười nhìn vẻ mờ mịt của cậu, hơi nghiêng đầu nói, “Thật sự không nhớ tôi sao?”

Dịch Kỳ nhìn chăm chăm người trước mặt, cố gắng lục lọi trong trí nhớ xem mình đã từng gặp người này ở đâu chưa, nhưng cố tình chất cồn khiến đầu óc cậu loạn thành một mảng mơ hồ, trong đầu thoáng hiện lên một bóng dáng khá quen thuộc nhưng rất nhanh liền biến mất.

Người đàn ông kia thấy mãi mà cậu vẫn chưa nghĩ ra thì làm ra vẻ thương tâm, thở dài nói, “Thật sự không nhận ra tôi sao? Aizz, Tiểu Kỳ cậu làm Tổng đại ca tôi đây cảm thấy thật thất bại mà.”

Đại ca?! Tổng đại ca?! Tổng Kiệt!

“Anh, anh là Tổng, Tổng Kiệt?!” Dịch Kỳ không thể tin nhìn Tổng Kiệt, há hốc mồm lắp bắp hỏi.

Tổng Kiệt hơi nhướn mày, bày ra bộ dạng ‘Cậu thử nói xem phải không’ nhìn cậu.

Dịch Kỳ mở to mắt trừng trừng nhìn anh, đây thật sự là cái tên thích xưng danh đại ca cả ngày đánh nhau với Đại ma vương sao? Là cái tên trẻ con lậm phim xã hội đen Hồng Kông thích bày ra bộ dạng anh hùng ấu trĩ kia sao?

Nhìn người đàn ông cao ngất, khí chất bức nhân trước mặt, gương mặt góc cạnh nam tính cùng với đôi mắt sắc bén, diện mạo anh tuấn... Ách, mặc dù không bằng Đại ma vương nhưng cũng thuộc hàng soái ca, Dịch Kỳ không khỏi ở trong lòng thở dài ảo não.

Thế giới này thật bất công a!

“Hơn mười năm rồi, không ngờ có dịp gặp lại cậu.” Tổng Kiệt nhìn sắc mặt đỏ bừng bừng vì bia của cậu, ánh mắt lóe lên, khóe miệng cũng cong thành một nụ cười giảo hoạt, “Không bằng chúng ta vào trong uống thêm chút nữa, xem như mừng ngày hội ngộ.”

Chất cồn càng lúc càng xông thẳng lên đầu, Dịch Kỳ cố gắng giữ cho bản thân thanh tỉnh, cười cười áy náy hướng Tổng Kiệt nói, “Hôm nay tôi hơi mệt, có lẽ đành hẹn anh dịp khác...”

“Vậy sao, đành vậy.” Tổng Kiệt thoải mái nhún vai tỏ vẻ không sao, lại nhìn Dịch Kỳ bộ dạng đứng muốn không vững, khóe môi càng cong lên nhiều hơn, “Cậu định về nhà? Đang chờ taxi sao?”

“Ừm...” Dịch Kỳ day day trán, liều mạng nhịn xuống cảm giác muốn nôn đang trào lên trong ngực.

“Để tôi đưa cậu về.” Tổng Kiệt nói xong liền lưu loát dứt khoát quay người đi lấy xe, Dịch Kỳ cũng chẳng còn hơi sức đâu mà lên tiếng ngăn cản, chỉ có thể hai tay ôm đầu ngồi thụp xuống bên đường.

Không đầy hai phút sau, Tổng Kiệt đã cho xe ngừng ngay trước mặt Dịch Kỳ, bước xuống cúi người chống hai tay lên gối, giọng nói mang theo ý cười nhìn cậu hỏi, “Này, có đứng lên được không, hay để tôi dìu cậu?”

Dịch Kỳ khó chịu xua tay, “Không, không sao...” Sau đó loạng choạng đứng lên, nghiêng ngã lão đảo thiếu chút nữa lại ngã lăn ra, may mắn Tổng Kiệt nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cậu, sau đó một tay giữ lấy eo cậu, một tay mở cửa ghế phó lái đặt cái kẻ say đến hồ đồ kia ngồi vào.

Đến khi Tống Kiệt ngồi vào ghế điều khiển thì Dịch Kỳ đã tựa người vào lưng ghế, đầu nghiêng về phía cửa nặng nề nhắm hai mắt, chân mày gắt gao nhíu chặt.

Tống Kiệt hơi hơi nhíu mày, bất đắc dĩ nghiêng người tới muốn cài dây an toàn cho Dịch Kỳ, nhưng tay còn chưa chạm tới dây đeo, người nào đó đang say không biết trời đất đột nhiên ôm lấy cổ anh, tựa như con mèo nhỏ mà hết dụi lại cọ.

“Đại ma vương, cuối cùng anh đã về rồi, em rất nhớ, rất nhớ anh, hức...” Ai đó vừa dụi đầu vào cổ anh vừa dùng giọng mũi nghèn nghẹn nói, sau đó lại đột nhiên đẩy anh ra, ánh mắt mờ mịt đã hơi ảm ứt, “Anh là đồ xấu xa, hức, đồ xấu xa...”

Nói xong, lại nghiêng đầu sang một bên, tiếp tục... ngủ, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm lẩm bầm, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy chữ ‘Đại ma vương’ và ‘Đồ xấu xa’!

Tống Kiệt thật sự có xung động muốn đỡ trán, tên nhóc này khi say hóa ra lại phiền phức như vậy, diện mạo thoát nhìn cũng bình thường, không phải dạng đẹp trai tinh anh gì, chẳng hiểu sao tên kia lại có thể yêu thích hơn mười năm, thật sự là không hiểu nổi!

Thở dài một hơi, móc điện thoại ra, gọi đến số của người đang bị Dịch Kỳ dù say khướt vẫn còn lải nhải, điện thoại reo thật lâu mới có người bắt máy, giọng nói thiếu kiên nhẫn của Đại ma vương vang lên, “Có việc gì?”

“Không có việc không thể gọi cho cậu à?” Tống Kiệt nhìn Dịch Kỳ đang ngủ bên cạnh, nhếch miệng xấu xa cười.

“Có việc nhanh nói, không có tôi cúp máy.” Đại ma vương lạnh lùng nói, cũng chẳng thèm để tâm đến giọng điệu cợt nhả của Tống Kiệt.

“Ồ, cậu đang bận sao?” Tống Kiệt vẫn đùa dai hỏi, vẻ mặt thật sự rất thiếu đánh.

“...”

“Haizzz, thôi được rồi.” Tống Kiệt thở dài về thất vọng nói, “Tưởng cậu rảnh rồi gọi điện bảo cậu đến đón tiểu tình nhân nhà cậu, nếu đã bận rồi thì thôi vậy. Tôi cúp máy đây.”

Nói xong, Tống Kiệt nhếch môi cười gian trá cúp điện thoại. Chưa đầy ba giây sau, điện thoại liền hiển thị có cuộc gọi đến, người gọi dĩ nhiên là Đại ma vương.

Tống Kiệt nhìn màn hình liên tục nhấp nháy, tiếng nhạc chuông réo rất vang lên giai điệu quen thuộc của khúc nhạc không lời nổi tiếng ‘Kiss The Rain’, còn hứng thú nhịp nhịp ngón tay lên vô-lăng, biểu tình cực độ nhàn nhã.

Anh dường như có thể thấy được vẻ mặt sốt ruột đến điên lên của Đại ma vương đầu bên kia điện thoại, cái tên bá đạo kia rất ít khi lộ ra biểu tình không khống chế được, trừ những chuyện có liên quan đến tên nhóc hiện đang ngủ ngon lành trong xe anh.

Chờ đến lúc điện thoại reo rồi tắt, tắt rồi reo đến lần thứ ba, Tống Kiệt mới từ tốn ấn phím nhận cuộc gọi, gì chứ trêu đùa tên Đại ma vương kia cũng phải có giới hạn, làm quá không khéo lại hỏng bét!

“Cậu nói Tiểu Kỳ đang ở cùng với cậu? Hai người đang ở đâu?” Vừa nhận cuộc gọi, giọng nói gấp gáp của Đại ma vương đã truyền đến.

“Ồ, không phải cậu đang bận sao? Hỏi làm gì?” Tống Kiệt trong lòng nghĩ không muốn đùa Đại ma vương nữa, nhưng mở miệng ra lại cố tình khiến ai kia càng sốt ruột hơn.

“Tống Kiệt!!!” Lần này không còn là gấp gáp nữa, mà chính xác là gầm lên!

Ấy da, lão hổ phát huy rồi.

Tống Kiệt không nhịn được cười, “Được rồi, đừng nóng. Tôi cũng rất muốn nói cho cậu biết tôi và tiểu tình nhân của cậu đang ở đâu. Nhưng mà đột nhiên tôi nghĩ đến hợp đồng giữa công ty của chúng ta, có mấy điều khoản làm tôi rất là đau đầu, vì vậy mà cũng đột nhiên quên mất mình đang ở đâu rồi.”

Chỉ có kẻ ngốc mới không tận dụng khi có cơ hội!

“...”

“Ây da, sao sóng lại yếu thế này, không nghe gì hết a.” Tống Kiệt đưa điện thoại ra xa kêu lên, mặt cười như hồ ly.

“Được rồi, cậu giỏi lắm, mọi thứ đều theo ý cậu.” Đại ma vương cuối cùng thỏa hiệp, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ, “Mau cho tôi biết, hai người đang ở đâu?”

Tống Kiệt mỉm cười đắc thắng, cảm giác nắm được điểm yếu của người khác thế này thật sự là... quá đã!

21. Chương 21: Hóa Giải Hiểu Lâm

Lúc Đại ma vương chạy đến nơi, đã thấy Tống Kiệt đứng tựa vào bên cạnh xe nhân nhả hút thuốc, nhìn thấy anh thì híp mắt cười gian như hồ ly. Đại ma vương vừa dừng xe lại đã như một cơn gió lao về phía Tống Kiệt.

“Ây dô, nhanh dữ vậy!” Tống Kiệt dập tắt tàn thuốc đang hút dở, quăng vào thùng rác ở gần đó, cười tủm tỉm nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của Đại ma vương.

“Dừng nhiều lời, cậu ấy đâu?” Đại ma vương cũng không thềm để ý đến vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa của Tống Kiệt, đưa mắt nhìn chung quanh tìm kiếm.

“Vội cái gì.” Tống Kiệt nhường một bên mày, hất đầu chỉ về phía bên trong xe, nhếch môi cười mang theo chút trêu tức, “Thật không nhìn ra Đại ma vương như cậu cũng có lúc vì người khác mà luống cuống nóng nảy thế này.”

Đại ma vương vẻ mặt lạnh thêm vài phần, vòng qua người Tống Kiệt đi về bên cửa kính ghế phó lái, cúi người nhìn vào bên trong.

Trong xe không mở đèn, nương theo ánh đèn đường bên ngoài hắt vào liền nhìn thấy một người co ro tựa vào ghế, đầu nghiêng về một bên, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ, nhưng hai đầu chân mày nhíu chặt vẻ không yên lòng, nơi khóe mắt còn hơi loang loáng vết nước cùng quầng thâm rõ ràng thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Nét lạnh lùng trên gương mặt Đại ma vương khi nhìn thấy người kia liền biến mất hoàn toàn, thay vào đó là biểu tình xót xa cùng có chút bất đắc dĩ, khe khẽ thở dài mở cửa xe, nhẹ nhàng đỡ lấy thắt lưng Dịch Kỳ ôm cậu ra khỏi xe, hành động cẩn thận tựa như trên tay mình là một khối trân bảo.

Tống Kiệt thật sự có chút ngốc lảng nhìn Đại ma vương đang từng bước đi về phía xe của mình, trong lòng âm thầm cảm khái tên này đúng thật là không hổ danh Đại ma vương, bẻ một người trưởng thành chiều cao cân nặng không thua kém mình bao nhiêu mà mặt không đỏ khí không sưng cước bộ vững vàng, quả thật không phải người mà.

Mắt thấy Đại ma vương bế Dịch Kỳ đặt vào ghế phó lái, chỉnh lại tư thế của cậu cho thoải mái, cài dây an toàn rồi vòng về phía ghế điều khiển ngồi vào, Tống Kiệt liền lên tiếng nhắc nhở, “Này, đừng quên thắt thuận khi nãy của chúng ta đây nhé.”

Đại ma vương không đáp, chỉ là liếc mắt nhìn Tống Kiệt, sau đó lưu loát dứt khoát khởi động xe, tiêu sái đánh một vòng cung điệu nghệ rời đi.

Tống Kiệt nhìn theo bóng chiếc xe biến mất ở cuối đường, nhún nhún vai, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút.

Đại ma vương mỗi lần nhắc đến Dịch Kỳ đều bất tri bất giác lộ ra biểu tình tràn ngập yêu thương. Vừa rồi cũng vậy, Đại ma vương nhìn thấy anh thì sắc mặt vừa thối vừa cứng như hòn đá trong hồ phân, thế nhưng vừa nhìn thấy tiểu tình nhân nhà mình thì biểu tình thay đổi nhanh còn hơn nghệ sĩ biểu diễn Kinh Kịch Tứ Xuyên, có thể rõ ràng Dịch Kỳ ở trong lòng Đại ma vương chiếm một vị trí quan trọng như thế nào.

Cho nên mới nói, tuyệt đối không nên trao trọn trái tim cho một người, bởi vì như thế đồng nghĩa với việc trao trọn cuộc sống cho người kia. Ai cũng có thể nói tiếng yêu, nhưng anh thì chắc chắn không!

Tổng Kiệt nhếch môi cười, anh mở miệng ra là trêu chọc Đại ma vương nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy có chút hâm mộ, ít ra Đại ma vương can đảm hơn anh rất nhiều.

...

Đại ma vương một đường lái xe đưa Dịch Kỳ về nhà mình. Nhìn người bên cạnh ngay cả trong giấc ngủ cũng có vẻ không an ổn, mảy lúc nào cũng nhíu chặt lại, trong vô thức còn không ngừng lẩm bẩm gọi tên anh, khiến tim anh dường như có ai đó hung hăng bóp lấy, đau đớn khó chịu.

Anh không ngờ lão gia tử kia lại có thể tung ra chiêu bài hiểm đến như vậy, ngay lúc anh không có mặt liền mua chuộc báo chí trong nước đăng cái tin anh có vợ hứa hôn kia. Ngày hôm nay vừa nhận được tin báo anh thật sự có chút không thể tin được, nghĩ lại mới thấy trước đó Dịch Kỳ đột nhiên gọi điện cho anh, hẳn là vì đã đọc được bài báo đó, vậy mà anh lại vô ý không nhận ra điều bất thường này, tiểu ngu xuẩn hẳn là vì chuyện này mà thương tâm cho mà xem.

Lập tức thu xếp mọi chuyện sau đó đón chuyến bay sớm nhất có thể trở về H thị, về đến nơi đã là buổi tối sáu giờ hơn. Vừa rời khỏi sân bay anh đã khẩn cấp gọi vào số máy quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia, nhưng có gọi như thế nào, điện thoại của Dịch Kỳ thủy chung vẫn báo thuê bao không liên lạc được, gọi đến nhà trọ của cậu thì không ai bắt máy, gọi đến công ty thì được báo mọi người đều đã về hết.

Đại ma vương quả thật là gấp đến sắp phát điên, lái xe đến nhà cậu thì thấy cả nhà tối om, nghĩ rằng Dịch Kỳ có thể vì buồn bực mà ngủ sớm, nên anh liền tục nhấn chuông đến mức hàng xóm ra mắng té tát vào mặt anh, nhưng bóng dáng Dịch Kỳ thì vẫn chẳng thấy đâu.

Cố nén lo lắng gọi điện đến nhà ba mẹ Dịch và nhà Dịch Hiểu Phong, nhưng đáp án vẫn là không thấy Dịch Kỳ trở về, lại gọi cho mấy người bạn đồng nghiệp trong công ty hỏi thăm, ngoại trừ hai người không gọi được, số còn lại đều nói không biết Dịch Kỳ đi đâu.

Ngay lúc ấy, trong lòng Đại ma vương ngay cả ý muốn lật tung cả H thị lên để tìm Dịch Kỳ cũng đều có, nỗi lo lắng cứ như con quái thú điên cuồng gào thét trong lòng anh, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm duy nhất Dịch Kỳ, em tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, nhất định phải tin tưởng anh, nhất định phải đợi anh tìm được em!

Lần đầu tiên trong đời Đại ma vương biết như thế nào là bất an lo lắng đến có chút hoảng loạn như vậy, cho nên lúc nhận được điện thoại của Tổng Kiệt, thái độ trêu tức chết tiệt của Tổng Kiệt khiến Đại ma vương hận không thể một phát bóp chết anh.

Dùng tốc độ nhanh nhất lao đến địa chỉ mà Tổng Kiệt báo lại, Đại ma vương cũng không quan tâm là mình đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, trái tim nhảy lên điên cuồng vì kích động chỉ lắng xuống khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Dịch Kỳ.

Đưa mắt nhìn về phía Dịch Kỳ vẫn còn tựa đầu vào lưng ghế nặng nề ngủ, Đại ma vương âm thầm thở dài, cuộc đời này của anh, quả thật đã trao trọn vào lòng bàn tay của tiểu ngốc nghếch này rồi.

Về đến nhà, Đại ma vương liền bế Dịch Kỳ đi thẳng vào phòng mình, đặt cậu lên giường, vừa định điều chỉnh gối đầu giúp cậu thì Dịch Kỳ đột ngột bật người ngồi dậy. Đại ma vương còn chưa kịp phản ứng thì Dịch Kỳ đã cong lưng... nôn thốc nôn tháo vào người anh.

Dịch Kỳ cảm thấy trong bụng một trận phiên giang đảo hải khó chịu vô cùng, một thứ chất lỏng vừa chua vừa đắng cuộn cuộn trào lên từ trong cổ họng, vì thế liền theo bản năng nghiêng người cố nôn hết những thứ đáng ghét kia ra ngoài. Nôn xong hết rồi, bụng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng toàn thân vô lực liền ngã người nằm trở lại giường.

Trong mơ hồ cậu cảm giác có người bên cạnh mình, người này hình dáng rất giống với Đại ma vương. Dịch Kỳ trong tiềm thức tự cười nhạo mình, anh ta làm sao lại xuất hiện ở đây chứ, vì thế ai đó trong cơn say vẫn không quên thấp giọng lẩm bẩm, “Triệu Phúc Nguyên... Anh cái tên Đại ma vương, hức, Đại ma vương hồn dân...” Sau đó tiếp tục nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đại ma vương nhìn tác phẩm mà Dịch Kỳ ban tặng trên người mình, có chút dở khóc dở cười, lại có chút đau lòng, Dịch Kỳ bình thường vốn rất ít và cũng không thích uống rượu, hôm nay lại uống thành cái dạng này, có thể khẳng định cậu ngốc này hôm nay phải đau khổ khó chịu cỡ nào.

Còn chưa kịp hết đau lòng, lại nghe Dịch Kỳ trong vô thức mắng mình hỗn đản, Đại ma vương không khỏi cười khổ, cậu ngốc giờ hẳn là ghét mình lắm rồi.

Đại ma vương cởi phăng áo sơ mi dính đầy chất dịch chua lè trên người quăng vào phòng tắm, lại lấy khăn tay thấm nước ấm, giúp cậu cởi giày và quần áo trên người, cẩn thận lau khắp cơ thể cho cậu ngủ thoải mái hơn, động tác trên tay nhẹ nhàng tỉ mỉ, trong ánh mắt không giấu được yêu thương lẫn đau lòng.

Dịch Kỳ mơ mơ màng màng cảm nhận có một đôi bàn tay vô cùng dịu dàng vuốt ve khắp da thịt, rất ấm áp rất thoải mái lại mang theo cảm giác quen thuộc, vì thế giờ tay lên cổ bắt lấy bàn tay kia, siết thật chặt, tựa như không bao giờ muốn buông ra.

Là mơ sao?! Đại ma vương đã trở về với cậu sao?

Mơ cũng được, ít ra trong giấc mơ, anh vẫn dịu dàng như thế, cậu vẫn được yêu thương như thế. Dịch Kỳ vùi mặt vào bàn tay dày rộng kia, âm thanh mang đậm giọng mũi, “Đại ma vương... Em rất nhớ anh...”

Đại ma vương nhìn bàn tay mình bị Dịch Kỳ nắm cả trong giấc ngủ vẫn nắm chặt không buông, câu nói tựa như nỉ non kia giống như chiếc chìa khóa, lúc này đây chiếc chìa khóa kia vừa vặn mở đến một góc sâu nhất trong tim, bao nhiêu tình cảm yêu thương cứ dâng tràn dâng tràn khiến anh cảm thấy như không thở nổi.

Nhìn đắm đắm gương mặt say ngủ của Dịch Kỳ, Đại ma vương cúi người thành kính đặt lên trán cậu một nụ hôn. Anh yêu em, Tiểu Kỳ!

Cả đời này của anh, chỉ có thể dành cho một tiểu ngu ngốc tên gọi Dịch Kỳ mà thôi!

...

Sáng hôm sau, Dịch Kỳ vừa tỉnh lại liền cảm nhận được một trận đau đầu khủng khiếp ập đến, khó chịu rên rỉ một tiếng, “Ừ, đau đầu quá...”

Vừa dứt lời liền có một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa huyệt thái dương giúp cậu, âm thanh trầm thấp mang theo chút khàn khàn buổi sáng vang lên bên tai, “Khó chịu lắm sao?”

Theo bản năng “Ừm” một tiếng, được bàn tay kia mát xa khiến Dịch Kỳ thoải mái hừ nhẹ một tiếng, mãi một lúc sau, cậu mới phát hiện có chút không đúng. Giọng nói này nghe rất quen a, hơn nữa...

Mờ mịt mở mắt nhìn một vòng chung quanh, tường phòng màu trắng tinh, rèm cửa màu xanh đậm, giường King size màu đen mềm mại. Sau đó đập vào tầm mắt là một vòm ngực dày rộng màu tiểu mạch tuyệt đẹp. Nhìn lên một chút nữa, chính là gương mặt anh tuần đến đáng giận của Đại ma vương.

Đại ma vương chăm chú nhìn cậu, trong mắt lấp lánh ý cười, còn chưa đợi Dịch Kỳ kịp phản ứng, đã cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi cậu, “Tỉnh rồi?”

Dịch Kỳ trợn mắt há hốc mồm không thể tin được nhìn Đại ma vương, một lúc lâu mới lắp bắp nói, “Anh, sao anh lại ở đây?”

Đại ma vương vẻ mặt vô tội, “Thì nhà anh, anh ở có gì sai?”

“Sao, sao tôi lại ở nhà anh?” Dịch Kỳ tiếp tục há hốc mồm.

Đại ma vương đưa tay lên vuốt mũi cậu, giọng điệu mang theo sủng nịch pha lẫn trách cứ, “Tôi qua em uống say, là anh đưa em về. Lần sau không được uống nhiều bia rượu như vậy nữa, biết không?”

“Tôi...” Dịch Kỳ bây giờ mới nhớ lại, tối qua mình cùng đồng nghiệp đi uống bia, giữa chừng thì vị đồng nghiệp kia có việc phải về trước, cậu ở lại uống thêm một lúc rồi cũng ra về, rồi gặp được Tổng Kiệt, rồi sau đó... Không nhớ gì nữa, mở mắt ra đã thấy bản thân nằm bên cạnh Đại ma vương!

Ký ức nháy mắt ùa về, Dịch Kỳ lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh. Vội vã đẩy Đại ma vương ra, cậu cố nén chưa xót cùng đau đớn cuộn cuộn dâng lên như thủy triều trong ngực, xoay lưng ngồi dậy, thì phát hiện

toàn thân trên dưới chỉ còn mỗi chiếc quần lót, trong lòng vừa thẹn vừa giận, mới định bước xuống giường nhặt quần áo mặc vào thì đã bị Đại ma vương ôm vào lòng.

“Anh, anh làm gì vậy? Buông tôi ra!” Dịch Kỳ vùng vẫy khỏi vòng tay anh, cái mũi lên men, liều mạng nhin xuống ánh mắt nóng rát. Dịch Kỳ, mày nhất định không thể rơi nước mắt trước mặt anh ta!

Vòng tay của Đại ma vương càng thêm siết chặt, “Tiểu Kỳ, nghe anh nói.”

“Tôi không muốn nghe. Chúng ta không có gì phải nói cả.” Dịch Kỳ sống chết muốn thoát khỏi đôi cánh tay như gọng kiềm của anh nhưng bất lực, chỉ có thể cúi thấp đầu có chút nghẹn ngào nói.

Còn có gì để nói nữa? Nói anh với tôi thật ra chỉ là vui đùa? Nói tôi tránh xa anh ra một chút, để anh có thể vui vẻ bên vị hôn thê xinh đẹp của mình hay sao?

Dịch Kỳ càng nghĩ càng chua xót, đầu cúi xuống càng thấp hơn, bờ vai có chút run rẩy tựa như đang kềm nén.

“Tiểu Kỳ, nhìn anh này.” Đại ma vương dùng chất giọng trầm thấp đầy gợi cảm nhưng lại không kém phần áp bách nói.

Nếu là bình thường, Dịch Kỳ hẳn là đã mềm nhũn cả người mà nghe theo, nhưng hôm nay thì khác, cậu phải giữ lại chút tôn nghiêm đàn ông của mình, có chết cũng tuyệt đối không để Đại ma vương nhìn thấy bộ dạng uất ức đau khổ đến sắp khóc như thế này.

Thấy Dịch Kỳ vẫn cúi gằm mặt không chịu đối diện với mình, Đại ma vương bá đạo nâng cằm cậu lên, kiên quyết bắt buộc cậu phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tiểu Kỳ...” Đại ma vương nhìn gương mặt tái nhợt của cậu, hốc mắt đỏ bừng ngấn nước, cắn chặt môi dưới ngăn không cho dòng nước mắt tràn ra, trong lòng đau xót vô hạn. Cúi đầu thương tiếc hôn lên môi cậu, khẽ khàng đưa đầu lưỡi liếm nhẹ lên bờ môi bị cắn đến trắng bệch, cảm nhận thân thể của người trong lòng căng cứng, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dịch Kỳ cuối cùng cũng nhin không được mà bật khóc nức nở, nước mắt nén nhin từ nãy đến giờ ào ạt tuôn rơi, cậu vừa vùng vẫy vừa hét lên, “Anh đùa tôi như thế đã đủ chưa? Nếu đủ rồi thì làm ơn buông tha cho tôi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Mau buông tôi ra, buông tôi ra... Đồ khốn nhà anh...”

Đại ma vương cũng dùng hết lực mà ôm chặt lấy Dịch Kỳ, hai người cứ một ôm một đẩy lặn qua lặn lại đến lúc Dịch Kỳ mệt lả, không còn sức để vùng vẫy nữa, một lần nữa ử rử cúi đầu, chỉ còn tiếng nấc nghẹn ngào vang lên trong phòng yên ắng, phá lệ rõ ràng khiến tim của Đại ma vương như bị từng trận bóp nghẹn.

“Tiểu Kỳ, nghe anh nói.” Đại ma vương ôm chặt Dịch Kỳ trong lòng, hai tay vòng ra sau lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve như trấn an, “Ngoan, đừng khóc, anh đau lòng.”

Dịch Kỳ trong lòng anh không nhin được run rẩy, tay siết chặt lấy drap giường bên dưới.

Đại ma vương tựa cằm lên đỉnh đầu cậu, nhẹ giọng nói.

“Ông nội anh chỉ có một con trai duy nhất là ba anh, cho nên anh có thể xem là cháu đích tôn của ông. Thời gian trước, ông một mình ra nước ngoài lập nghiệp, lăn lộn trên thương trường, đổ rất nhiều tâm huyết cùng công sức mới gây dựng nên một chút sự nghiệp, vì thế ông rất xem trọng nó. Lão gia tử nhà anh cái gì cũng tốt, nhưng lại có một tật xấu là rất cố chấp.”

“Ông muốn anh kết hôn với cháu gái của một người bạn làm ăn, cũng chính là Hạ Tuyết Y. Cả anh và cô ấy đều không chấp nhận cuộc hôn nhân này, hai người trước nay vốn chỉ xem nhau như bạn. Anh vốn định chuẩn bị thật kỹ rồi sẽ nói với ông về việc của chúng ta, nhưng không ngờ ông lại phát hiện, còn nhanh tay hơn anh một bước. Lần này là anh sơ ý, vừa về Mỹ không để ý trong nước thì ông đã cho người đăng bài báo khốn kiếp kia...”

“Cho nên Dịch Kỳ, tin tưởng anh, chuyện vị hôn thê gì đó chỉ là do ông của anh tự ý quyết định, anh tuyệt đối không chấp nhận. Chờ anh thêm một thời gian nữa thôi, anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Hứa với anh, em nhất định phải tin tưởng anh, biết không?”

Đại ma vương nói rất nhiều, đến lúc nói xong mà người trong lòng vẫn im lặng không tỏ thái độ gì, anh lại một lần nữa nâng mặt cậu lên, nhìn vết nứt mắt còn ẩm ướt trên mặt cậu, cười khổ một chút, cúi người hôn lên.

“Em có nghe anh nói không?” Đại ma vương hôn xong, nhìn sâu vào mắt Dịch Kỳ, nghiêm túc hỏi.

Dịch Kỳ nhìn ánh mắt sâu thẳm của anh, vừa dịu dàng lại vừa bá đạo, khiến cậu không khỏi hoảng hốt rũ mắt xuống, điều anh nói là thật sao? Cậu, thật sự có thể tin hay sao?

“Tiểu Kỳ, trả lời anh.” Đại ma vương kiên quyết không cho Dịch Kỳ trốn tránh.

Một lúc sau, Dịch Kỳ mới rầu rĩ lên tiếng, “Anh không phải yêu cô Hạ Tuyết Y gì đó sao?”

“Ai nói?” Đại ma vương nhướn một bên mày, vẻ mặt truy vấn.

“Ai cũng nói, cô ấy rất đẹp, hai người rất xứng đôi...” Dịch Kỳ tiếp tục lẩm bẩm, sau đó quay mặt đi không thèm nhìn mặt Đại ma vương, “Hai người còn... đứng tựa vào nhau thân thiết như thế.”

Đại ma vương nhìn gương mặt còn lấp loáng vệt nước mắt cùng biểu tình mất hứng của Dịch Kỳ, đột nhiên phì cười, ôm chặt lấy cậu nói, “Tiểu Kỳ, em là đang ghen sao?”

“Ai, ai mà thèm ghen chứ?” Dịch Kỳ then quá hóa giận gân cổ cãi lại, nhưng hai lỗ tai của cậu lại cố tình không chịu phối hợp mà đổ lựng cả lên.

Đại ma vương quả thật là yêu chết cái vẻ thiếu tự nhiên này của Dịch Kỳ, cúi người hung hăng hôn lên môi cậu một cái thật kêu, sau đó mới nháy mắt về trêu chọc nói, “Trong mắt người khác Hạ Tuyết Y có đẹp thế nào thì cũng không bằng bà xã đại nhân của anh, cho nên em không cần phải ghen.”

“Cái gì mà bà xã đại nhân chứ?” Dịch Kỳ mặt càng thêm đỏ bừng bừng.

“Không phải sao? Từ năm lớp một em đã là vợ của anh rồi, hiện nay người trong công ty cũng biết em là vợ anh, em không được bội tình bạc nghĩa mà chối bỏ anh.” Đại ma vương quang minh chính đại nói.

Nếu mà so sánh thì da mặt Dịch Kỳ làm sao dày bằng kẻ nào đó được, cho nên một lần nữa thành công tử trận. Mặt đỏ tai hồng nghe mấy lời sến súa của anh, trong lòng nhịn không được mà trở nên vui vẻ, đau buồn hai hôm trước thoáng chốc vì những lời anh nói mà biến mất không chút tăm hơi.

Nhưng thật ra, Dịch Kỳ vẫn còn một chút bất an, đắn đo suy nghĩ một lúc, mới ngập ngừng hỏi, “Anh... thật sự không có quan hệ gì với Hạ Tuyết Y kia?” Hỏi xong lại cúi đầu xuống, vừa quần bách vừa hồi hộp chờ câu trả lời của anh.

“Đương nhiên!” Đại ma vương vô cùng quả quyết khẳng định, giơ tay xoa xoa hai má Dịch Kỳ, trong lòng âm thầm bổ sung thêm Từ hơn mười năm trước tim anh đã chỉ có duy nhất một mình tiểu ngu ngốc là em thôi!

“Nhưng mà...” Dịch Kỳ ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Nhưng sao?” Đại ma vương hai tay ôm lấy gương mặt Dịch Kỳ, khước môi hơi cong lên.

“Anh...” Dịch Kỳ hít sâu một hơi, nói thật nhanh câu hỏi vẫn vướng bận trong lòng bấy lâu nay, “Anh còn chưa nói yêu em!”

Nói xong thì mặt mũi cũng đỏ rực rõ luôn rồi.

Đại ma vương hơi sững sờ một chút, nhìn mặt Dịch Kỳ một lúc lâu rồi mới nói, từng chữ từng chữ tựa như là nghiền răng nghiền lợi mà ra, “Em nói cái gì?! Anh chưa nói yêu em?!”

Dịch Kỳ nghe giọng nói mang theo tức giận của Đại ma vương thì theo bản năng hơi hơi rụt cổ lại, lí nhí nói, “Không, không đúng sao? Em có nghe anh nói bao giờ đâu...” Những âm cuối cùng thấp đến mức còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu.

“Em dùng bộ não có dung lượng khiêm tốn của mình, cẩn thận ngẫm lại xem anh đã nói yêu em hay chưa?” Đại ma vương híp mắt nguy hiểm nhìn Dịch Kỳ, một bộ dạng hăm dọa ‘Em thử nói chưa xem?’

Đêm đó ở khách sạn, sau một hồi lẩn lộn kích tình, anh rõ ràng đã nói bên tai cậu, là rất rõ ràng! Cậu còn ‘Ủm’ một tiếng đáp lại. Giờ lại nói là anh còn chưa tỏ tình, đùa với anh chắc?!

Dịch Kỳ nghĩ nghĩ nửa ngày, cuối cùng lắc đầu, hơi xụ mặt xuống nói, “Không có...”

Đại ma vương hít sâu một hơi, kèm chế ý định bỏ đôi cái đầu cầu tạo đơn giản của cậu ra xem bên trong chứa cái gì? Hay tể bào ký ức của cậu đứt một đoạn rồi, lại đứt ngay cái đoạn anh tỏ tình nữa chứ!

Nhìn Dịch Kỳ vẻ mặt có chút ảo não, rũ mắt xuống không dám nhìn anh, Đại ma vương trong lòng thở dài, nhận mệnh. Dù sao yêu thì đã nói yêu rồi, nói lại mấy lần nữa cũng chẳng mất miếng thịt nào, hơn nữa đối với Dịch Kỳ, Đại ma vương anh nhận ra rằng có yêu bao nhiêu cũng không đủ, có trân trọng bao nhiêu vẫn thấy thiếu. Lại càng không muốn nhìn thấy cậu bất an lo lắng hay đau buồn, bởi vì cậu khó chịu, anh càng khó chịu hơn gấp nhiều lần.

“Tiểu Kỳ, em nghe và nhớ cho kỹ.” Đại ma vương cọ cọ mũi mình vào mũi Dịch Kỳ, ánh mắt tràn ngập yêu thương sủng nịch, “Anh yêu em! Triệu Phúc Nguyên anh, cả đời này chỉ yêu duy nhất một mình Dịch Kỳ!”

Dịch Kỳ tựa như không thể tin được mà nhìn trần trối Đại ma vương, mặc dù đây là đáp án cậu mong chờ, nhưng đến khi Đại ma vương thật sự nói ra, cậu vẫn không nhận được mà cảm thấy hạnh phúc đến run rẩy, nước mắt cứ thế mà một lần nữa xoát xoát chảy ra.

“Tiểu ngu ngốc, khóc gì chứ. Mới có mấy hôm không gặp đã thành ma khóc nhè.” Đại ma vương bật cười, hôn lên từng giọt từng giọt nước mắt trên mặt cậu.

“Là tại ai chứ...” Dịch Kỳ nhỏ giọng kháng nghị, lại ngọt ngào cười đầy hạnh phúc, vẻ mặt vừa khóc vừa cười trông đáng yêu lại buồn cười, vòng tay ôm lấy thất lưng của anh, cúi đầu vùi mặt vào hõm vai anh, thì thào, “Đại ma vương, em yêu anh.”

22. Chương 22: Ông Nội Giá Lâm

Hiểu lầm hóa giải, cả ngày hôm đó hai người ngọt ngào mật mật trải qua. Tất nhiên, bạn trẻ Dịch Kỳ cũng không tránh khỏi “được” Đại ma vương yêu thương nhưng nhớ mà lần qua lần lại đến mức xương sống thất lưng đều đau đến không ngồi dậy nổi.

Chẳng những thế, kẻ nào đó mặt dày còn lấy lý do bạn trẻ Dịch Kỳ đi đứng không tiện mà ôm người ta vào phòng tắm tẩy rửa, sau đó lại thuận lý thành chương mà triền triền miên miên một hồi đủ các tư thế, kết quả cuối cùng là Dịch Kỳ đáng thương bị ăn đến một mẫu xương cũng không còn, chỉ có thể hữu khí vô lực nằm bẹp trên giường, một đầu ngón tay động cũng không muốn động. May mắn hôm nay là thứ bảy, ngày mai cũng không cần đi làm, nếu không cậu khẳng định phải xin nghỉ phép rồi.

Ai đó khi nghe cậu nói còn cười hì hì bảo, “Anh là ông chủ, em lại là bà xã đại nhân của ông chủ, muốn nghỉ bao nhiêu ngày mà không được, ai dám lên tiếng phản đối!”

Dịch Kỳ chỉ có thể trợn trắng mắt xem thường, triệt để bó tay với độ dày da mặt của Đại ma vương.

Sau khi được bế trở về giường, Dịch Kỳ oán giận nhìn Đại ma vương tinh thần hưng phấn sáng láng, lại chẳng còn sức để mà mắng chửi, chỉ có thể cố gắng dùng ánh mắt mệt mỏi mông lung hung hăng trừng Đại ma vương một cái.

“Em nhìn anh như vậy là muốn câu dẫn anh sao?” Đại ma vương ái muội cọ cọ cái mũi vào má Dịch Kỳ, ôm cậu vào lòng, một tay nhẹ nhàng xoa ấn thất lưng cho cậu.

“Hừ, sắc lang...” Dịch Kỳ hàm hồ đáp lại một tiếng, híp mắt lại hưởng thụ ôn nhu ve vuốt của Đại ma vương.

“Ha ha.” Đại ma vương nhìn không được bật cười, người trong lòng bộ dạng mệt mỏi pha chút lười biếng, thấp giọng hừ hừ thật giống một con mèo nhỏ, đáng yêu vô cùng. Đưa tay vuốt vuốt cái mũi của cậu, nháy nháy mắt nói, “Anh có sắc cũng chỉ sắc với bà xã của mình thôi.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Dịch Kỳ hai mắt vẫn nhắm chặt, hơi bĩu môi vẻ ghét bỏ, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Đại ma vương tay như có như không vỗ về lưng cậu, nhẹ giọng gọi, “Tiểu Kỳ.”

“Ừm...” Dịch Kỳ đã muốn chống cự không nổi với cơn buồn ngủ, trong mông lung nghe Đại ma vương gọi, vì thế mơ màng ứng một tiếng.

Đại ma vương hôn lên trán cậu, “Anh yêu em.”

Không biết Dịch Kỳ có nghe được không, âm thanh hít thở đều đặn nhẹ nhàng vang vọng trong phòng ngủ, ấm áp mà bình thản, khóe miệng vẫn vương mãi nụ cười thỏa mãn...

...

Sáng chủ nhật, sau khi ăn sáng xong, Đại ma vương đưa Dịch Kỳ trở về nhà trọ của cậu, bản thân thì đi giải quyết chút việc, dù sao phía lão gia tử vẫn chưa xử lý xong. Nếu muốn cùng Tiểu Kỳ sau này vui vẻ vô lo ở bên nhau, phải tận lực đối phó với lão gia tử nhà mình trước đã.

Lúc xuống xe, nhìn Dịch Kỳ vẻ mặt có chút ảo não, Đại ma vương xoa xoa tóc cậu, cười hỏi, “Sao vậy, chưa xa đã nhớ rồi à? Không nhớ để anh đi?”

“Hừ, anh ít tự tin đi.” Dịch Kỳ ghét bỏ xì một tiếng, rồi lại ngập ngừng nói, “Ông nội anh...”

“Anh có biện pháp thu phục ông nội. Em phải tin tưởng năng lực của ông xã mình chứ.” Đại ma vương nheo mắt cười.

“Anh còn đùa!” Dịch Kỳ trợn mắt, hơi cúi đầu, hai bàn tay bồn chồn xoắn vào nhau, thanh âm rầu rĩ, “Cho dù ông nội có đồng ý, còn có ba mẹ anh, ba mẹ em, làm sao họ chấp nhận chứ...”

Mấy hôm nay mãi lo rối rắm mà bỏ qua một chuyện vô cùng quan trọng, chưa nói đến gia đình Đại ma vương có chấp nhận hay không, riêng Dịch baba Dịch mama bên này khẳng định không thể nào đồng ý việc con trai mình yêu một người đàn ông.

Con đường này không dễ đi, cho dù nói hiện tại xã hội đã thoáng hơn, nhưng đối với đồng tính, không phải ai cũng có cái nhìn bao dung. Dịch Kỳ không lo lắng bản thân bị người ngoài cười chê, cậu chỉ không muốn ba mẹ vì mình mà không vui.

Đại ma vương hiển nhiên hiểu được những lo lắng trong lòng cậu, nếu không suy nghĩ đến hai người hiện tại đang đứng dưới lầu bên ngoài tiểu khu, đông người qua lại anh đã kéo cậu ôm vào lòng. Bản thân anh không ngại công khai tính hướng của mình, nhưng Dịch Kỳ da mặt mỏng, mọi chuyện phải kiên nhẫn từng bước mới tốt.

Nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, Đại ma vương mỉm cười tựa như trấn an nói, “Ba mẹ anh từ lâu đã biết về tính hướng của anh. Về phía ba mẹ em cũng đừng lo lắng, mọi việc cứ giao cho anh, em chỉ cần tin tưởng anh là được.”

Dịch Kỳ mím mím môi không đáp, nhìn ánh mắt mang theo ý cười lại đầy kiên định của Đại ma vương, cuối cùng gật gật đầu.

“Được rồi, không được suy nghĩ linh tinh nữa.” Đại ma vương vuốt mũi cậu, bày ra bộ dạng tự tin đến đáng đánh nói, “Chuẩn bị tinh thần đi, ngày em chính thức bước chân vào Triệu gia không còn xa đâu.”

“Xí, ai thêm.” Dịch Kỳ bĩu môi, cuối cùng nhịn không được bật cười, lo lắng nặng nề trong lòng cũng theo đó biến mất.

Tuy rằng không biết phía trước phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn, có Đại ma vương bên cạnh, cậu sẽ không lo lắng gì nữa, cậu quả thật chỉ cần tin tưởng Đại ma vương là được rồi.

Đại ma vương lái xe rời đi, Dịch Kỳ cũng xoay người đi vào tiểu khu.

Thời điểm đi ngang bên cạnh cổng tiểu khu, Dịch Kỳ chợt nhìn thấy một ông lão mặc trang phục Tôn Trung Sơn, gương mặt thoạt nhìn hiền hòa, nhưng vẻ mặt lo lắng hơn nữa còn mang theo chút mệt mỏi đi tới đi lui ngó dáo dác khắp nơi.

Thấy Dịch Kỳ đi tới, ông lão mấp máy môi tựa như muốn gọi nhưng rồi lại ngập ngừng không lên tiếng, ánh mắt bối rối sau đó cúi đầu.

Dịch Kỳ nghĩ có lẽ ông lão này có việc gì đó cần nhờ mà không dám nói, liền không chút ngần ngại đi về phía ông, nhẹ giọng lễ phép hỏi, “Ông có việc gì không ạ?”

Ông lão nhìn Dịch Kỳ đi về phía mình, sau đó còn lên tiếng hỏi, trong mắt thoáng hiện lên một tia nghiến ngấm nhưng ngay lập tức biến mất, lại biến thành vẻ bối rối lo lắng ban đầu, ngập ngừng nói, “Tôi, tôi đang đi tìm người bà con...”

“Người thân của ông ở khu này à.” Dịch Kỳ nhìn lên khu chung cư mình ở, sau đó quay sang ông lão nói, “Ông đã tìm được chưa? Con cũng sống ở khu này, ông có cần con giúp gì không?”

“Tôi, tôi chỉ biết nhớ là người kia sống ở đây, nhưng địa chỉ cụ thể thì tôi làm mất rồi.” Ông lão có chút quẩn bách nói, “Hơn nữa...”

“Sao ạ?” Dịch Kỳ thấy ông lão ngập ngừng không nói nữa liền lên tiếng hỏi.

“Tôi... lúc tôi đi tàu đến đây bị người ta giật mất túi xách, số điện thoại liên lạc và tiền bạc đều để bên trong. Hiện tại tôi, tôi không biết làm sao liên hệ với người kia. Tôi...” Ông lão nói đến đây thì ngừng lại, đầy đáng thương nhìn Dịch Kỳ.

Đến lúc này Dịch Kỳ đã biết lý do vì sao ông lão lại có vẻ bồn chồn lo lắng đi tới đi lui ở đây, nhìn gương mặt có chút mệt mỏi của ông lão, hẳn là đã đứng ở đây lâu lắm rồi, trong lòng âm thầm mắng tên khốn nào ác độc giật túi của một người lớn tuổi như vậy.

“Ông nếu không ngại thì lên nhà con ngồi nghỉ ngơi chốc lát, con giúp ông hỏi thăm một chút. Nếu người bà con của ông thật sự sống ở khu này, hẳn là có thể tìm được.” Dịch Kỳ mỉm cười nhìn ông lão, chân thành nói.

“Được không? Làm phiền cậu như vậy...” Ông lão có chút ngập ngừng hỏi lại, nhưng trong mắt lại ánh lên tia hy vọng.

“Có gì mà phiền chứ. Nhà con cũng ở ngay đây mà.” Dịch Kỳ mỉm cười lắc đầu đáp.

Thấy ông lão vẫn còn ngập ngừng không quyết, Dịch Kỳ kéo tay ông lão đi vào tiểu khu, “Ông đi theo con.”

Dịch Kỳ không chú ý, lúc cậu ôm lấy cánh tay ông lão kéo đi, trong mắt ông hiện lên một tia sửng sốt, sau đó lại biến thành âm áp mà ngay cả bản thân ông cũng không ngờ.

Sau khi vào nhà, Dịch Kỳ để ông lão vào phòng tắm rửa mặt cho thoải mái, còn mình đến phòng bếp pha trà nóng cho ông.

Lúc ông lão trở ra phòng khách, đã thấy một tách trà bốc hơi nghi ngút, hương trà thơm ngát quanh quẩn khắp phòng, trên mặt bàn còn đặt một đĩa bánh ngọt rất thích hợp dùng chung với trà nóng.

“Ông ngồi xuống uống tách trà cho ấm bụng.” Dịch Kỳ kéo ông lão ngồi xuống ghế sofa, để tách trà trước mặt ông, lại đẩy đẩy đĩa bánh ngọt sang, mỉm cười nhiệt tình nói tiếp, “Bánh này hàm lượng đường rất ít, ông hẳn là chưa ăn sáng phải không, ăn một chút lót dạ, một lúc nữa ăn cơm trưa với con.”

“Cái này... không cần đâu.” Ông lão xua xua tay nói, “Tôi chỉ ngồi nghỉ một chút thôi, còn phải đi tìm người bà con kia nữa.”

“Giờ này bác quản lý tiểu khu hẳn là đi ra ngoài với vợ rồi, bác ấy tuần nào cũng phải đưa vợ đi trị bệnh, phải buổi chiều mới về. Ông cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, chiều con đưa ông đi gặp bác ấy hỏi thăm thử xem.”

“Không được, như vậy làm phiền cậu quá, tôi...”

“Có gì đâu mà phiền, một mình con cũng phải nấu ăn, chỉ là thêm một cái chén một đôi đũa thôi mà.” Dịch Kỳ không chút để ý nói.

“Cậu cũng biết nấu ăn?” Ông lão ngạc nhiên nhìn Dịch Kỳ, tựa như không tin tưởng những gì cậu nói.

Dịch Kỳ bật cười, “Dạ, dù không quá ngon nhưng cũng không đến nỗi khó ăn. Chút nữa cho ông ném thử tay nghề của con.”

Ông lão bưng tách trà lên uống, bất động thanh sắc quan sát biểu hiện của Dịch Kỳ.

Dịch Kỳ vẫn thoải mái tự nhiên không biết mình đang bị người khác chăm chú nhìn, sắp xếp lại chồng sách báo dưới bàn trà, cầm điều khiển bật TV lên quay sang nói, “Con bật tivi, ông thích xem cái gì thì lấy điều khiển chuyển kênh, con đi nấu cơm một chút, rất nhanh là xong thôi.”

Ông lão mỉm cười gật gật đầu, đợi Dịch Kỳ khuất bóng nơi cửa phòng bếp, ý cười trên môi chậm rãi biến mất. Về mặt vốn hiền hòa cũng biến đổi, hiện lên một loại khí thế sắc sảo bức nhân khiến người ta phải kiêng dè.

Ông lão này, không ai khác chính là lão gia tử trong miệng của Đại ma vương, ông trùm trong giới nhà hàng khách sạn, chủ tịch tập đoàn Triệu thị Triệu Thiên Phàm.

Khi Triệu Thiên Phàm biết được cháu nội đích tôn của mình bỏ lại mọi việc chỉ vì chạy về đi gặp tên nhóc con trong nhà này, khối phải nói có bao nhiêu tức giận.

Trước đó ông được báo lại, cháu nội của mình có quan hệ thân thiết với một người con trai khác, vì vậy liền cho người điều tra, mới biết tiểu tử kia vốn là bạn cùng học thời tiểu học với Đại ma vương, cho nên cũng không để ý nhiều.

Nhưng sau lại cảm giác càng ngày càng không ổn, báo cáo đưa về chứng tỏ quan hệ giữa cháu trai và tiểu tử kia không đơn thuần là bạn bè bình thường, mà càng lúc càng thân mật quá đáng. Đến lúc công ty tổ chức đi du lịch trở về, Triệu Thiên Phàm đã hoàn toàn không thể cho qua như vậy được nữa.

Nhìn những bức ảnh hai người ngọt ngào ngào ngào, cả kỳ nghỉ chỉ dính lấy nhau, Triệu Thiên Phàm sắc mặt xanh mét. Lập tức gọi cháu trai qua Mỹ, ngoài mặt là xử lý một số việc công ty, nhưng thực chất là để ông tiện tay xử lý việc trong nước.

Vốn kế hoạch của ông là đầu tiên cho người đăng tin Đại ma vương đã có vị hôn thê, sau đó cho người đến dẫn mặt Dịch Kỳ, bắt cậu phải vĩnh viễn cách xa Đại ma vương ra một chút. Dù sao người lẫn lộn ở thương trường đã lâu như Triệu Thiên Phàm ông, thủ đoạn nào mà chưa thấy qua, một con chim non như Dịch Kỳ làm sao đấu lại ông, về điểm này ông hoàn toàn tin tưởng.

Thế nhưng ông ngàn tính vạn tính không ngờ Đại ma vương lại phát hiện chuyện này nhanh như vậy, bất chấp ngăn cản của ông mà trở về nước, càng đáng giận hơn là vừa về đã đi tìm tên tiểu tử này.

Triệu Thiên Phàm sắc bén liếc nhìn về phía phòng bếp, lần này, ông sẽ đích thân ra tay!

Không lâu sau, Dịch Kỳ ló đầu ra phòng bếp cười nói, “Ông ơi, đã xong rồi, vào ăn cơm thôi...”

Đang nói, Dịch Kỳ chợt im bặt. Cậu phát hiện khí tức trên người ông lão có chút không phải, tựa như một người khác vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ Dịch Kỳ nhìn ông lão này vẫn cảm thấy có chút quen mắt, không biết bản thân đã gặp ở đâu, nhưng lại nghĩ người già vốn rất giống nhau, có lẽ là mình nghĩ nhiều mà thôi. Hiện tại nhìn thấy mới phát hiện, hóa ra ông lão này nhìn có nét gì đó rất giống Đại ma vương, nhất là loại khí tức như lúc này.

Dịch Kỳ trong lòng vì suy nghĩ đột ngột của mình mà không nhận được bật cười, mình đúng là hết thuốc chữa rồi, mới cách người kia có mấy tiếng mà đã nhìn đâu cũng thấy người ta. Nhưng nếu Đại ma vương mà già đi, hẳn cũng sẽ giống như ông lão này nhỉ?

Triệu Thiên Phàm nghe tiếng Dịch Kỳ gọi, có chút giật mình, từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, lập tức thu liễm đi vẻ sắc biến, lại trở thành bộ dạng hiền hòa từ ái của một ông lão bình thường, chậm chậm đi vào phòng bếp.

Dịch Kỳ đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn, bốn món mặn một món canh, tuy rằng đơn giản nhưng cũng không thiếu phần sắc hương vị.

Sau khi kéo ghế cho Triệu Thiên Phàm ngồi xuống, Dịch Kỳ cười cười xới cơm vào chén để trước mặt ông, “Không chuẩn bị trước nên con chỉ nấu vài món đơn giản, ông ăn tạm nhé.”

Triệu Thiên Phàm cười hiền hòa nói, “Cậu cho một ông già xa lạ như tôi ăn nhờ bữa cơm là tốt lắm rồi.”

Dịch Kỳ cười híp mắt, “VẬY ông cứ tự nhiên đi ạ, đừng khách sáo.”

Triệu Thiên Phàm gật gật đầu, cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

“Ông thử món này xem.” Dịch Kỳ nhiệt tình gấp thức ăn để vào chén Triệu Thiên Phàm.

Triệu Thiên Phàm kín đáo nhíu mày, sau đó mỉm cười cho vào miệng ăn, ngoài dự kiến thức ăn lại rất ngon, tuy rằng so với đầu bếp hàng đầu trong nhà hàng của ông vẫn còn kém một chút, nhưng lại có một vị đạo quen thuộc mà những món ăn xoa hoa cao cấp đó không có.

“Ngon không ạ?” Dịch Kỳ hai mắt lấp lánh tia mong đợi nhìn Triệu Thiên Phàm.

Cậu vốn rất thích nấu ăn, tay nghề cũng không tệ, nhưng sống một mình nên ít có dịp nấu cho người khác ăn, chỉ là thỉnh thoảng về nhà nấu cho Dịch baba Dịch mama ăn, không thì là Dịch Hiểu Phong khi bị bà xã đại nhân nhà mình cấm túc cũng sẽ đến đây ăn chực cơm vài hôm.

“Ngon lắm, tay nghề không tệ.” Triệu Thiên Phàm gật đầu, đây là khen thật lòng.

Giờ thì ông đã biết được vị đạo quen thuộc mà thức ăn Dịch Kỳ mang đến là gì, chính là mùi vị Gia đình.

Triệu Thiên Phàm yên lặng nhìn Dịch Kỳ gấp thức ăn cho mình, trong lòng nói không rõ tư vị gì.

Rất lâu trước đây, vợ ông cũng mỗi ngày nấu cho ông ăn như thế, cũng là những món ăn bình dị dân dã, nhưng lại đậm đà tình cảm và sự chân thành của người nấu.

Như vợ ông vẫn hay nói Món ăn có ngon hay không, phải xem người nấu ra để bao nhiêu tâm huyết, tình cảm vào nó.

Cũng vì vợ mà Triệu Thiên Phàm ông mới đi theo nghiệp kinh doanh nhà hàng khách sạn này, ông muốn cho mọi người cảm nhận được cảm giác hạnh phúc khi được thưởng thức những món ăn ngon mà người đầu bếp hết lòng hết sức nấu ra.

Kể từ ngày vợ ông mất đi, Triệu Thiên Phàm đã không còn được nếm những món ăn mang hương vị gia đình như thế này nữa.

Con trai có gia đình riêng, cũng có sự nghiệp riêng, mỗi ngày ngược xuôi bận rộn. Cháu trai thì càng lớn tính càng giống ông, quyết đoán dứt khoát, lúc nào cũng có chủ kiến riêng, đã quyết định rồi thì không ai có thể lay chuyển được.

Triệu Thiên Phàm rất yêu thương đứa cháu này, bởi vì thứ nhất Đại ma vương là đứa cháu duy nhất của ông, một điều khác là anh có đôi mắt rất giống vợ ông.

Sự nghiệp cả đời ông gây dựng là dành cho cháu trai, cho nên, mặc dù đối với Dịch Kỳ trước mặt không có bao nhiêu ác cảm, hay nói cho đúng hơn ông còn có hảo cảm nhưng ông tuyệt đối không thể để cậu phá hủy tương lai của cháu mình được.

Dịch Kỳ vừa liên tục gấp thức ăn để vào bát Triệu Thiên Phàm, vừa vui vẻ hỏi thăm một vài chuyện, còn Triệu Thiên Phàm cũng là vừa ăn vừa qua loa đáp lại, trong lòng lại nghĩ biện pháp nên giải quyết cậu như thế nào cho ổn thỏa.

“Cậu nấu ăn ngon thế này, bạn gái cậu hẳn là rất hạnh phúc nhỉ?” Triệu Thiên Phàm vẻ mặt vui vẻ không chút để ý nói.

“Ách, cái này...” Dịch Kỳ có chút ngẹn cơm, mặt đỏ ửng nói, “Con không có bạn gái.”

“Sao vậy, vẫn chưa có bạn gái sao?” Triệu Thiên Phàm làm ra vẻ kinh ngạc hỏi, “Thanh niên biết dọn dẹp biết nấu ăn, lại chu đáo tốt bụng như cậu mà lại không tìm được bạn gái. Hay là tại cậu quá kén chọn?”

“Không có đâu ạ.” Dịch Kỳ gãi gãi đầu, cười khổ nói, “Con cũng có người yêu rồi.” Chỉ là người ta không phải con gái thôi.

“VẬY sao?” Triệu Thiên Phàm hơi nhíu mày, sau đó mỉm cười nói tiếp, “Sao lại bảo không có bạn gái?”

“Cái này...” Dịch Kỳ lại cười khỏ, bởi vì không phải con gái, nên căn bản không thể gọi là bạn gái được, nếu nói nhất định phải gọi, hẳn phải là... ách, bạn trai mới đúng.

Triệu Thiên Phàm lẳng lặng quan sát biểu tình quẩn bách của Dịch Kỳ, nhìn chăm chú đến mức hai lỗ tai cậu dần dần đỏ lên, cúi gầm mặt xuống và còm.

“Có cái gì khó nói sao?” Triệu Thiên Phàm vẻ mặt vô cùng quan tâm hỏi.

Dịch Kỳ im lặng, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn ông, có chút khó khăn hỏi, “Ông... nghĩ sao về việc hai người đàn ông yêu nhau ạ?”

“Cậu... không phải là đang yêu một người đàn ông chứ?” Triệu Thiên Phàm biểu tình có chút sững sốt cùng kinh sợ hỏi, trong lòng thở dài. Cuối cùng cũng nói ra rồi.

Dịch Kỳ sau khi nói xong thì hối hận không thôi, tự dừng lại cùng với một ông lão mới quen không bao lâu nói đến chuyện này.

Nhưng quả thật hiện tại tâm trạng của cậu rất rối rắm, bề ngoài thoạt nhìn có vẻ thản nhiên yên tâm, nhưng kỳ thật trong lòng vẫn không nén được lo lắng. Thầm nghĩ muốn nói ra, nhưng lại không biết tìm ai để nói.

Hiện tại ông lão trước mắt nhìn rất hiền lành, khiến cậu đột nhiên nảy sinh cảm giác hay là nói ra hết bất an trong lòng. Dù sao cũng là bè nước gặp nhau, cho dù có bị khinh bỉ kỳ thị cũng được, không phải người ta vẫn nói muốn trút bầu tâm sự thì tốt nhất là trút với người mình không quen biết hay sao.

Hít sâu một hơi hạ quyết định, Dịch Kỳ nhìn thẳng vào Triệu Thiên Phàm, gật đầu nói, “Dạ phải.”

Sau đó lại có chút chột dạ cúi đầu, giọng nói thấp đi, “Ông... không cảm thấy bọn cháu kinh tởm hay biến thái gì chứ?”

Triệu Thiên Phàm trong lòng run lên một chút, kinh tởm ư?

Dường như là không.

Thật ra ông đối với đồng tính không có ác cảm gì, dù sao đó cũng là chuyện của người khác. Nhưng đặt trên người của cháu trai duy nhất của mình thì lại khác. Ông dĩ nhiên biết con đường này có bao nhiêu khó khăn, cho nên ông tự nhiên không muốn đứa cháu mình yêu thương nhất phạm phải sai lầm này.

Đối với Dịch Kỳ, ngay từ ban đầu Triệu Thiên Phàm cũng không phải có ác cảm gì, đứa nhỏ này thoạt nhìn ngoan ngoãn nhu thuận, ngoại hình cũng không tệ, hiện tại gặp mặt còn phát hiện cậu còn biết nấu ăn, hoạt bát lại tốt bụng. Nếu Dịch Kỳ là một cô gái, ông hiển nhiên hoàn toàn ủng hộ cháu trai mình cưới cậu, nhưng cậu lại là con trai, cho nên ông chỉ có thể dùng mọi cách cứng rắn tách hai người ra mà thôi.

“Cậu thật sự yêu cậu ta sao?” Triệu Thiên Phàm nghiêm mặt hỏi.

Dịch Kỳ kiên định gật đầu, ánh mắt sáng quắc đầy chân thành, “Con rất yêu anh ấy.”

Triệu Thiên Phàm lắc đầu nói, “Hai người đàn ông với nhau thì có cái gì là yêu chứ.”

“Hai người đàn ông thì sao chứ?” Dịch Kỳ lại cúi đầu, giọng nói thấp xuống, “Bọn con chỉ là yêu nhau, mà vô tình đối phương có cùng giới tính với mình mà thôi. Chúng con cũng đâu có gây ảnh hưởng gì tới người khác.”

“Cậu nói mà không suy nghĩ à?” Triệu Thiên Phàm đột nhiên tức giận, nhưng cố nén giận nói, “Cái gì gọi là không gây ảnh hưởng đến người khác? Cậu có nghĩ tới gia đình của người kia không? Liệu họ có chấp nhận được người thân của mình đồng tính hay không? Còn ba mẹ cậu nữa, cậu có nghĩ cho cảm nhận của họ không? Cậu có nghĩ tới tương lai của cả hai hay không? Con đường này đâu phải dễ đi, cậu đâu phải không biết điều!”

Dịch Kỳ toàn thân chấn động, ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn Triệu Thiên Phàm, cậu cũng là lo lắng chuyện này, hốt mất nhện không được mà đỏ lên, nước mắt xoát xoát chảy xuống.

“Cậu khóc cái gì chứ? Đàn ông con trai hể nói khóc là khóc sao?” Triệu Thiên Phàm có chút mất tự nhiên nói, trong lòng ông đột nhiên có cảm giác bản thân đang khi dễ trẻ con.

“Con... con chỉ là yêu anh ấy mà thôi.” Dịch Kỳ giơ tay lung tung lau nước mắt.

“Cậu nói yêu cậu ta, vậy có sẵn sàng vì tương lai của cậu ta mà hy sinh không? Nếu có, cậu hãy rời khỏi cậu ta đi, như thế tốt hơn cho cả hai.” Triệu Thiên Phàm thở dài một hơi nói.

“Con...” Dịch Kỳ cắn môi, hai bàn tay siết chặt đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch.

“Cậu nói yêu cậu ta, mà ngay cả một việc nhỏ này làm vì cậu ta cậu cũng không làm được?” Triệu Thiên Phàm nhú mày, giọng nói có phần lạnh đi.

Dịch Kỳ mãi rối rắm cũng không phát hiện ra giọng điệu của ông lão trước mặt biến đổi, Triệu Thiên Phàm thấy cậu trầm mặc cũng kiên nhẫn im lặng chờ cậu lên tiếng.

Đại ma vương đã nói Em phải tin tưởng anh.

Dịch Kỳ nhớ tới lời Đại ma vương nhắc đi nhắc lại, mình phải tin tưởng anh ấy, nếu cả việc này cũng làm không được thì cậu không đủ tư cách yêu anh, cũng không xứng đáng với tình cảm của anh.

“Con và anh ấy là thật lòng yêu nhau.” Dịch Kỳ cuối cùng cũng lên tiếng, ánh mắt đỏ hoe đáng thương nhưng cũng rất kiên định, “Con sẽ không bao giờ rời khỏi anh ấy, trừ khi anh ấy không cần con nữa.”

“Cậu thật cứng đầu.” Triệu Thiên Phàm nhú mày, “Vậy cậu tính thế nào với người nhà của cả hai?”

“Con... chỉ có thể cầu mong bọn họ chấp nhận. Con thật sự không muốn bọn họ vì bọn con mà đau lòng.” Dịch Kỳ cười khổ, giọng mũi nồng đậm phối hợp với hốc mắt đỏ hoe khiến người khác không khỏi đau lòng.

Đang định nói tiếp, điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, Dịch Kỳ vội vã đứng lên nói, “Con đi nghe điện thoại.”

Triệu Thiên Phàm nhìn theo bóng lưng của cậu, nhin không được thở dài một hơi. Đứa nhỏ thật thà này, ông dường như bắt đầu thấy thích cậu rồi, đáng tiếc...

Dịch Kỳ nhìn màn hình hiển thị, là Đại ma vương gọi đến. Thanh thanh giọng đảm bảo không có gì bất thường mới ấn tiếp nhận cuộc gọi, “Alô?”

“...”

“Ừm, em đang ăn cơm. Anh ăn trưa chưa?”

“...”

“Ừm, em biết rồi. Anh cũng ăn đi, đừng để qua bữa không tốt.”

“...”

“Đừng lo, em biết mà. Bye.”

Cúp máy, khoe miệng vốn mang theo tiểu ý của Dịch Kỳ chậm rãi biến mất, vẻ mặt cũng ảm đạm đi mấy phần. Phục hồi tinh thần, xoay người định đi vào phòng bếp lại thì đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của Triệu Thiên Phàm.

“Ách, chúng ta tiếp tục ăn cơm thôi.” Dịch Kỳ gượng cười nói.

“Là cậu ta sao?” Triệu Thiên Phàm thần nhiên hỏi.

“... Dạ.” Dịch Kỳ vành tai hơi đỏ lên, bị hỏi trực tiếp thế này dù sao cũng có chút xấu hổ.

“Thôi được rồi, tùy cậu. Hạnh phúc hay đau khổ gì sau này không được than oán.” Triệu Thiên Phàm xua tay nói, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Thấy Triệu Thiên Phàm bộ dạng chuẩn bị rời đi, Dịch Kỳ kinh ngạc kêu lên, “Ông đi đâu vậy ạ? Còn chưa ăn cơm xong, với lại còn người bà con của ông...”

“Không cần thiết nữa.” Triệu Thiên Phàm quay lại, sâu kín nhìn Dịch Kỳ, “Chuyện hôm nay gặp tôi, đừng nói cho người khác biết.”

Dịch Kỳ sững ra, đến lúc Triệu Thiên Phàm biến mất sau cánh cửa mới hoàn hồn.

Đây là chuyện gì xảy ra vậy?!!!

23. Chương 23: Con Dâu Xấu Cũng Phải Ra Mắt Bố Mẹ Chồng

Triệu Thiên Phàm rời đi rồi, Dịch Kỳ vẫn còn đứng ngẩn ra, không hiểu ông lão này rốt cuộc là ai mà hành động và lời nói lại kỳ quặc như thế. Cần thận nghĩ lại, cuối cùng mơ hồ nghĩ ra được một đáp án khiến cậu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ôm tâm tình thấp thỏm không yên đó đến tận buổi tối, Dịch Kỳ có mấy lần muốn gọi điện cho Đại ma vương kể lại việc này, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Nếu thật sự chỉ là trùng hợp thì không nói, còn nếu như ông ấy thật sự là người kia, cậu cũng không tiện nói lại, dù sao trước khi ông rời đi đã dặn dò, việc này không được nói cho người khác biết.

Mãi đến lúc điện thoại vang lên, Dịch Kỳ mới từ trong ngẩn người bình tĩnh lại, luống cuống tiếp nhận điện thoại, là Dịch mama gọi đến, bảo cuối tuần sau cậu về nhà ăn bữa cơm, dù sao cũng đã mấy tháng chưa về.

Dịch Kỳ có chút không yên lòng đáp ứng, không hiểu sao lúc nghe giọng của mẹ, phiền muộn trong lòng lại càng nhiều thêm.

Cúp máy, Dịch Kỳ buồn bực vò vò đầu, còn chưa kịp buông điện thoại xuống, màn hình lại một lần nữa nhấp nháy, tiếp theo là một chuỗi âm thanh ‘reng reng reng’ vang lên.

Dịch Kỳ nhíu mày nhìn, hiển thị cuộc gọi đến từ Đại ma vương, cậu hít sâu một hơi, chỉnh đốn tâm tình rồi tiếp nhận cuộc gọi.

Đại ma vương gọi về nói anh có chút việc bận, không thể trở về ăn tối với cậu được, dặn dò cậu phải ăn uống đầy đủ, đừng chờ anh, sáng mai gặp lại ở công ty.

Dịch Kỳ lẳng lặng nghe anh nói, chỉ nhẹ nhàng ‘Vâng’ một tiếng. Đại ma vương tựa hồ nhận ra cảm xúc của cậu xuống thấp, trầm mặc trong chốc lát, đến lúc Dịch Kỳ tưởng anh đã cúp máy hoặc tín hiệu bị mất thì bất chợt giọng nói trầm thấp nhưng đầy kiên định của anh vang lên, “Tiểu Kỳ, tin tưởng anh.”

Tay cầm điện thoại của Dịch Kỳ khẽ run lên, trong lòng tựa như có một dòng nước ấm áp chảy qua, vô cùng dễ chịu, cũng xua tan đi hết những bất an nặng nề đè nặng.

Khóe miệng nhịn không được mà cong lên, trong mắt cũng tràn ngập ý cười, Dịch Kỳ đáp lại, “Em biết.”

Đại ma vương hài lòng cúp máy.

Dịch Kỳ xiết chặt điện thoại trong tay, phẳng phất vẫn còn nghe thấy thanh âm của anh Tin tưởng anh.

Phải, cho dù phía trước có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần em tin tưởng anh, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua.

...

Nhà chính của Triệu gia, Triệu baba và Triệu mama ngồi trên sôpha phòng khách. Triệu mama vẻ mặt thấp thỏm không yên thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Sao vẫn còn chưa trở về chứ...”

Triệu baba vô lực đỡ trán, buông tờ báo trong tay xuống bàn, nhìn sang vợ nói, “Con nó có việc bận, chốc lát sẽ trở về thôi, em gấp gáp cái gì?”

“Sao mà không gấp được chứ?” Triệu mama chỉ thiếu nước nhảy dựng lên, “Anh xem, ba cũng đã về nước rồi, Tiểu Nguyên đến giờ vẫn yên hơi lặng tiếng, định giải quyết thế nào cũng chẳng chịu nói em biết, anh bảo em không lo sao được?”

“Con nó lớn rồi, tự nó sẽ biết phải làm thế nào. Em cũng đâu phải không biết tính con mình, chuyện nó quyết định thì có ai thay đổi được chứ? Yên tâm đi.” Triệu baba vỗ vỗ tay vợ nói.

“Em biết chứ.” Triệu mama hít sâu một hơi, sau đó lại thở dài, “Nhưng mà em vẫn lo...”

Đại ma vương vừa bước vào nhà, đã nhìn thấy mẫu thân đại nhân nhà mình đứng ngồi không yên, vừa thoáng nhìn thấy anh liền lộ ra vẻ mừng rỡ, chạy vội ra nói, “Tiểu tử con cuối cùng cũng chịu về rồi.”

Triệu baba nhướn mày nhìn Đại ma vương cười cười, một bộ Con xem mẹ con đi.

Đại ma vương cũng cười cười với Triệu baba tỏ vẻ đã hiểu, ôm vai Triệu mama nói, “Công ty con có chút việc nên về hơi muộn.”

“Về là tốt rồi. Con đã biết việc ông nội con về nước chưa?” Triệu mama kéo Đại ma vương đến ngồi lên sofa, lo lắng hỏi.

“Ông nội đã về rồi ạ?” Đại ma vương hơi nhíu mày, nhưng chuyện này cũng không ngoài dự liệu, khi anh vội vã về nước thì đã đoán thế nào ông nội cũng sẽ trở về theo, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Ừ, về từ tối hôm qua.” Triệu mama nắm tay Đại ma vương nói, khẩn trương hỏi, “Mẹ nghe nói con bé Tuyết Y cũng về cùng, con định giải quyết chuyện này thế nào? Mà con đã gặp Tiểu Kỳ chưa? Đã giải thích mọi chuyện với thằng bé rồi phải không? Thằng bé không sao chứ? Nó có giận con không?...”

“Em từ từ thôi, hỏi gì mà hỏi lắm vậy, sao con nó trả lời.” Triệu baba nhin không được chen vào.

“Em chỉ là lo lắng thôi mà...” Triệu mama liếc chồng mình, “Tiểu Kỳ nó hiền lành như vậy, xảy ra chuyện lần này không biết sẽ khổ sở như thế nào nữa.”

Triệu baba nhìn sang con trai, khe khẽ thở dài. Lúc con trai còn nhỏ, vì công việc mà vợ chồng hai người phải thường xuyên vắng nhà, không có điều kiện chăm sóc con trai. Thời gian lâu dần, con trai càng lớn càng trở nên tự lập đáng tin, mọi lời nói hành động đều vô cùng có chủ kiến, đôi khi bậc làm cha mẹ như hai người cũng không thể can thiệp vào được, khiến ông không biết là nên lo lắng hay nên cao hứng.

Năm trước, lúc con trai nói với vợ chồng ông rằng mình đã có người trong lòng, hơn nữa còn là đàn ông, thật không thể diễn tả được sự kinh ngạc và sửng sốt của cả hai người.

Con trai nói, người kia là hàng xóm thuở bé, là người mà con có tình cảm hơn mười năm, và giờ con quyết định về nước tìm lại người kia.

Con trai nói, mong ba mẹ tạm thời đừng để ông nội biết việc này, để con thu xếp mọi chuyện ổn thỏa sẽ đích thân nói cho ông nội rõ.

Con trai nói, người con yêu duy nhất chỉ có Tiểu Kỳ, cả đời này của con, chỉ có thể là cậu ấy, không thể là ai khác.

Triệu baba và Triệu mama sau khi sửng sốt cũng chỉ có thể chấp nhận, bởi vì hơn ai hết, họ hiểu rất rõ con trai của mình kiên định như thế nào. Làm cha mẹ trong thiên hạ, điều mong mỏi nhất trong đời không phải là mong cho con mình được vui vẻ hạnh phúc hay sao?

Cho nên, từ ban đầu lo lắng miễn cưỡng đồng ý, sau lại vì con trai mà tìm hiểu nhiều hơn về người kia, cuối cùng cảm giác khó có thể chấp nhận dần dần bị thay thế, và cũng bắt đầu thật lòng yêu thích cậu trai lớn lên vẫn giữ nguyên nét hiền lành trong sáng như ngày xưa.

“Mẹ yên tâm, con đã gặp em ấy, mọi chuyện đã giải quyết xong hết rồi.” Đại ma vương mỉm cười trấn an Triệu mama, “Còn về ông nội, con sẽ có cách khiến ông đồng ý.”

“Vậy thì tốt.” Triệu mama thở ra một hơi, sau đó cười thật tươi nhìn con trai, “Phúc Nguyên a, con sắp xếp trong tuần này cho ba mẹ gặp Tiểu Kỳ đi, mẹ muốn gặp thằng bé quá.”

Đại ma vương nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu đáp, “Vâng ạ.”

...

Sáng thứ hai, Dịch Kỳ còn đang mơ màng ngủ, đã bị tiếng di động reo inh ỏi đánh thức. Là Đại ma vương gọi cậu dậy, dặn dò Dịch Kỳ chuẩn bị sẵn sàng, anh sẽ sang đón cậu đi làm.

Dịch Kỳ cúp điện thoại, mỉm cười ầm ập nhảy xuống giường, vừa huyết sáo vừa chạy vào toilet, chưa bao giờ có ngày thứ hai đẹp như thế.

Vào công ty, ngoài ý muốn hai người bạn đồng nghiệp A và B đều xin nghỉ phép, Dịch Kỳ có chút kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng là chuyện riêng của hai người, nhưng sang thứ ba hai người cùng xuất hiện trong văn phòng, Dịch Kỳ mới phát hiện bầu không khí giữa hai người có chút không đúng.

Đồng nghiệp A thần thái phi dương vui vẻ, ánh mắt sáng ngời nhìn đồng nghiệp B mang theo mấy phần bất đắc dĩ cùng sùng nịch. Còn đồng nghiệp B thì vẻ mặt quần bách, thỉnh thoảng lại xù lông và mặt thì luôn ửng đỏ khả nghi.

Nghỉ trưa Dịch Kỳ tò mò hỏi hai người xảy ra chuyện gì, thì đồng nghiệp B lập tức nhảy dựng lên, liên tục nói làm gì có chuyện gì; trong khi đồng nghiệp A thì vui vẻ cười tủm tỉm, nhưng thủy chung cũng không đáp, khiến Dịch Kỳ một đầu mờ mịt.

Tan sở, Đại ma vương đến nhà Dịch Kỳ dùng bữa tối, Dịch Kỳ đem thắc mắc này nói cho anh nghe, Đại ma vương nghe xong suy nghĩ một chút, sau đó cười cười nháy mắt, gờ má ra nói, “Hôn anh một cái đi, anh sẽ nói cho em biết.”

Dịch Kỳ trợn tròn mắt, sau đó ngao kiều xoay mặt đi, không thèm nói chuyện với kẻ tự kỷ nào đó nữa. Nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại tò mò, mặt mũi đỏ bừng nhanh chóng hôn lên má Đại ma vương, “Xong, xong rồi đó, anh nói đi.”

Trong mắt Đại ma vương tràn ngập ý cười, hôn lại một cái thật kêu lên mặt Dịch Kỳ, “Bọn họ ấy mà... sau này em sẽ tự biết.”

Dịch Kỳ: “!!!”

“Đừng giận, anh nói thật mà, sau này em sẽ biết thôi.” Đại ma vương ôm lấy cậu, cầm cọ cọ vào cổ ai đó, tranh thủ ăn đậu hủ, “Tối mai ra ngoài ăn tối với anh nhé.”

“Sao vậy?” Dịch Kỳ ngạc nhiên nhìn Đại ma vương, “Anh không thích ăn cơm ở nhà?”

“Sao có thể chứ?” Đại ma vương xấu xa gặm gặm vành tai miễn cảm của Dịch Kỳ, bàn tay cũng không an phận ve vuốt thắt lưng cậu, “Em nấu cơm cho anh ăn, anh cầu còn không được. Chỉ là thỉnh thoảng muốn dẫn em ra ngoài ăn một bữa cơm thôi.”

“Ừm, vậy cũng được.” Dịch Kỳ đỏ mặt né tránh ma trảo của người nào đó, “Anh buông, buông ra, em đi dọn dẹp.”

“Để đó dọn sau cũng được.” Hai tay Đại ma vương lại càng không thành thật, duỗi vào bên trong áo cậu, tiến dần đến hai điểm hồng anh trước ngực, “Anh còn đói bụng.”

Mặt Dịch Kỳ đã đỏ đến tích máu, lấp ba lấp bắp đẩy Đại ma vương ra, “Vậy, vậy anh ăn thêm đi, đồ ăn vẫn còn...”

“Anh muốn ăn em.” Đại ma vương đột nhiên trở tay bế bổng cậu lên, đi thẳng về hướng phòng ngủ.

Sau đó trong phòng bắt đầu vang lên những thanh âm khiến người ta mặt đỏ tim đập, xen lẫn với tiếng thì thầm trầm thấp của người nào đó, cùng với tiếng rên rỉ nức nở của người nào đó, đến tận nửa đêm vẫn chưa ngừng lại.

Mà đêm, hãy còn rất dài...

...

Đứng trước nhà hàng năm sao Thiên Phúc nổi tiếng, Dịch Kỳ bất an túm túm tay áo Đại ma vương, “Đi ăn bữa tối thôi mà, sao lại đến chỗ sang trọng thế này...”

“Không sao, chút nữa có người muốn gặp em.” Đại ma vương vỗ nhẹ lên tay cậu trấn an.

Dịch Kỳ lại càng khẩn trương hơn, “Là ai?”

“Gặp rồi em sẽ biết.” Đại ma vương đáp xong, nắm tay cậu dẫn vào bên trong.

Dịch Kỳ ngại ngùng muốn rút tay về, chẳng qua Đại ma vương nắm rất chặt, nên cuối cùng đành phải tùy ý anh, mặt đỏ tai hồng leo lên theo anh vào phòng VIP đã được đặt sẵn.

Ngồi vào ghế, Dịch Kỳ tựa như bị lửa đốt mông mà xoay tới xoay lui, liên tục nhìn về phía cửa phòng khiến Đại ma vương nhin không được bật cười ha ha, vuốt vuốt cái mũi của cậu nói, “Có gì mà em lo lắng dữ vậy?”

“Vậy anh còn không chịu nói cho em biết là ai, tò mò chết người ta.” Dịch Kỳ bĩu môi đẩy đẩy tay Đại ma vương ra.

Đại ma vương thật sự là yêu chết biểu tình này của Dịch Kỳ, lập tức hóa thân lang sói mà nhào qua vừa hôn vừa gặm con dê non nào đó.

“Khụ khụ.” Ngoài cửa phòng chợt vang lên tiếng ho khẽ, sau đó Triệu baba vẻ mặt thiếu tự nhiên cùng với Triệu mama cười tươi như hoa bước vào phòng.

Dịch Kỳ lập tức đẩy Đại ma vương ra, mặt đỏ chảng khác gì tôm luộc, biểu tình quần bách chỉ thiếu nước tìm cái hổ mà chui xuống trốn.

Đại ma vương một bộ bình tĩnh tự nhiên buông Dịch Kỳ ra, kéo ghế cho hai người, lên tiếng chào, “Ba, mẹ.”

Vừa nghe Đại ma vương gọi hai tiếng ‘ba, mẹ’, mặt Dịch Kỳ đang từ đỏ bừng thoáng chốc trở thành trắng bệch, hai tay nhin không được run rẩy... Bị, bị bắt gặp rồi!

Đại ma vương thoáng thấy sắc mặt Dịch Kỳ không tốt, dĩ nhiên đoán được tâm tình của cậu lúc này, đưa tay qua nhẹ nhàng vỗ lên vai cậu, nhẹ giọng nói, “Đừng căng thẳng, ba mẹ chỉ muốn đến gặp em ăn bữa cơm thôi.”

“Tiểu Kỳ a, lâu rồi không gặp.” Triệu mama cười thân thiện nhìn Dịch Kỳ, đứa trẻ này vẫn không thay đổi bao nhiêu so với ngày xưa, cảm xúc gì cũng hiện hết lên mặt.

“Chào, chào bác trai, bác, bác gái...” Dịch Kỳ lắp bắp lên tiếng, trong giọng nói vẫn còn chút run rẩy vì khẩn trương và lo lắng.

“Tiểu Kỳ đừng sợ.” Triệu mama hòa ái nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Dịch Kỳ, sau đó nháy nháy mắt cười với cậu, “Hai bác cũng đâu có ăn thịt con đâu mà.”

“Được rồi, em đừng làm thằng bé sợ.” Triệu baba thở dài, không biết vợ mình học đâu ra loại nói đùa thật lạnh này...

“Em có làm gì đâu, chỉ là lâu ngày gặp lại Tiểu Kỳ em rất cao hứng thôi.” Triệu mama không cho là đúng đáp lại, lại quay sang Dịch Kỳ cười tủm tỉm nói, “Con dâu dù xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng, huống chi Tiểu Kỳ nhà chúng ta lại đáng yêu thế này, con nói xem có đúng không, Tiểu Nguyên?”

Đại ma vương nhìn mặt Dịch Kỳ lại ‘oành’ một cái từ trắng bệch chuyển sang hồng, rồi từ hồng biến thành xanh khi nghe tới câu ‘con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng’, cũng không phúc hậu mà bật cười, “Mẹ nói rất đúng.”

Dịch Kỳ trợn tròn mắt nhìn Đại ma vương, cậu đã quần bách muốn chết rồi mà anh còn châm dầu vào lửa. Hẹn gặp ba mẹ lại không nói trước với cậu một tiếng, khiến cậu không có chút chuẩn bị nào mà đối mặt với áp lực lớn như vậy, chưa kể đến việc còn trình diễn một màn xấu hổ khi nãy trước mặt ba mẹ anh nữa chứ.

Thế cho nên, bạn trẻ Dịch Kỳ trong lúc nóng giận hoảng hốt đã làm một hành động ngây thơ không chịu được. Giơ chân lên, dưới gầm bàn giẫm một phát thật mạnh lên chân Đại ma vương.

Vì thế, Đại ma vương vô cùng phối hợp mà hét thảm một tiếng, còn một bộ dạng đáng thương nhìn Dịch Kỳ, “Tiểu Kỳ a, mới gặp mặt ba mẹ chồng đã muốn ám sát ông xã, thiệt không có lương tâm.”

Cuối cùng, bạn trẻ Dịch Kỳ chết đứng ngay tại chỗ trong tiếng cười vang của ba người còn lại.

Cười xong, Triệu mama quay sang Đại ma vương, “Hai đứa đến bao lâu rồi, đã gọi món ăn chưa?”

“Dạ chưa, để con gọi phục vụ tới.” Đại ma vương cười cười hiểu ý, dù sao vừa ăn vừa trò chuyện vẫn thoải mái hơn. Với anh thì không sao, nhưng Tiểu Kỳ nhà anh thì khẩn trương đến sắp hít thở không thông rồi.

“Ừ, nhớ gọi nhiều một chút, chọn món Tiểu Kỳ thích ăn ấy, con xem thằng bé gầy thế này...” Triệu mama giơ bàn tay của Dịch Kỳ lên, đau lòng nói.

Triệu baba cũng gật đầu, đã quyết định ủng hộ chuyện của hai đứa con, thì Dịch Kỳ cũng xem như là một đứa con khác của mình, bậc làm cha mẹ dù sao cũng chỉ mong con mình cả đời vui vẻ bình an là ông đã yên lòng rồi.

Bữa cơm tiến hành trong bầu không khí vui vẻ hoà thuận, ban đầu Dịch Kỳ còn có chút câu nệ khấn trương, nhưng dần dần với bản tính vô tư và sự hòa ái thân thiện của Triệu baba Triệu mama, càng về sau càng trở nên hòa hợp. Đặc biệt là Triệu mama, so với thằng con suốt ngày nghiêm mặt như ông cụ non nhà mình, bà càng thích đứa trẻ hoạt bát nhu thuận như Dịch Kỳ hơn. Hai người nói nói cười cười vô cùng ăn ý, Đại ma vương còn có ảo giác nhìn thấy biểu tình ‘hận vì gặp nhau quá muộn’ trên mặt Triệu mama.

Đại ma vương và Triệu baba rất ăn ý mà không xen vào câu chuyện của hai vị bà xã đại nhân bên kia, chậm rãi tán gẫu về chút chuyện trong công ty.

Triệu baba chợt khẽ nhíu mày nói, “Tiểu Nguyên, chuyện của con và Tiểu Kỳ, con dự định thế nào với nhà bên kia?”

Nhà bên kia, là ý chỉ nhà Dịch baba Dịch mama.

Vừa nghe nhắc đến nhà mình, Dịch Kỳ cũng nhìn sang, sắc mặt thoáng ảm đạm, đây cũng là điều khiến cậu bất an mấy hôm nay. Triệu mama vỗ nhẹ lên tay cậu, mỉm cười trấn an, Dịch Kỳ miễn cưỡng cười đáp lại, mi mắt hơi rũ xuống, im lặng không nói gì.

Đại ma vương thu hết biểu tình của Dịch Kỳ vào đáy mắt, lại nhìn về phía ba mẹ mình, ánh mắt kiên định, nói như cam đoan, “Con sẽ thu xếp ổn thỏa, không để em ấy phải khó xử. Chuyện tình cảm chuyện gia đình, con nhất định sẽ lường toàn kỳ mỹ.”

“Ừ, được như vậy ba yên tâm. Con đã trưởng thành rồi, mọi chuyện đều phải tự mình cân trọng hành xử. Hai đứa nếu đã thật lòng với nhau, ba mẹ sẽ hết lòng ủng hộ, con cũng phải chăm sóc Tiểu Kỳ thật tốt, không được làm chuyện gì có lỗi với thằng bé.” Triệu baba gật đầu, còn không quên dặn dò con trai mấy câu.

“Đúng rồi đó, Tiểu Kỳ mà chịu chút ủy khuất nào, mẹ sẽ không nhìn mặt con nữa.” Triệu mama thân thiết ôm lấy vai Dịch Kỳ, còn giả vờ hung dữ trừng Đại ma vương một cái.

Đại ma vương dở khóc dở cười, có con dâu thì quên mất con trai, thật là... Nhưng trong lòng lại thỏa mãn vô cùng, ba mẹ đều yêu thương tôn trọng hai người, đối với tương lai sẽ càng ngày càng thuận lợi.

Dịch Kỳ thì đã xúc động đến không nói nên lời, đôi mắt rưng rưng đỏ hoe.

Đang lúc cả nhà bốn người vui vẻ xúc động tiếp tục dùng bữa, cửa phòng đột nhiên bật mở, bên ngoài có hai người bước vào.

Chiếc đĩa trong tay Dịch Kỳ lập tức rơi xuống, vừa vì giật mình, vừa vì hoảng sợ, bởi vì người trước mắt, chính là ông lão mà cậu đã gặp tuần rồi, giờ thì cậu có thể khẳng định thân phận của ông. Ông nội của Đại ma vương, Triệu Thiên Phàm.

Còn người còn lại, chính là một trong hai nhân vật chính trong scandal đính hôn âm ỉ vừa rồi của Đại ma vương, đại mỹ nữ Hạ Tuyết Y.

24. Chương 24: Đại Kết Cục

Triệu Thiên Phàm quét mắt nhìn một lượt bốn người trong phòng, ánh mắt sắc bén dừng lại thật lâu trên người Dịch Kỳ, sau đó cất giọng nói với Triệu baba, “Cả nhà hẹn nhau dùng bữa sao không gọi ba?”

Triệu baba liếc mắt nhìn sang Đại ma vương một cái, sau đó chậm rãi đứng lên, kéo ghế cho Triệu Thiên Phàm, “Dạ, con sợ ba không có thời gian.”

Ba người còn lại cũng lập tức đứng lên, Triệu mama gật đầu lên tiếng chào, “Ba mới tới.”

Đại ma vương im lặng nhìn hai người mới tới, trong mắt lóe lên tia sáng không rõ hàm ý, còn Dịch Kỳ thì lần thứ hai trong ngày lâm vào trạng thái sét đánh.

Triệu Thiên Phàm lúc này hoàn toàn không còn bộ dạng của ông lão nhà quê hôm trước, thay vào đó là một thân tây trang uy nghiêm, nét mặt không tùy tiện nói cười. Sau khi ngồi xuống mới đáp lại, “Ngồi xuống cả đi, đứng làm gì.”

Triệu baba Triệu mama liếc mắt nhìn nhau, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Dịch Kỳ vẫn đứng sững ra đó không phản ứng, Đại ma vương kéo nhẹ tay cậu mới hoàn hồn lại, cuống quýt ngồi xuống, bất an nhìn sang Đại ma vương.

Đại ma vương mỉm cười trấn an Dịch Kỳ, rót một ly trà cho Triệu Thiên Phàm, thản nhiên hỏi, “Sao ông biết chúng con đang dùng bữa ở đây?”

“Không phải con cố ý để cho ông biết sao?” Triệu Thiên Phàm bưng ly trà lên, nhấp một ngụm, sâu kín nhìn Đại ma vương.

Đại ma vương nhún nhún vai, một bộ ‘làm sao con biết’.

Triệu Thiên Phàm nhìn bộ dạng cháu nội, rất muốn nổi giận nhưng cuối cùng nhẫn xuống, lại nhướng mày nhìn Dịch Kỳ, “Nhà hàng này là sản nghiệp của Triệu gia chúng ta, sao con có thể không biết được.”

Dịch Kỳ bị Triệu Thiên Phàm nhìn lần thứ hai cảm thấy sợ run, áp lực thật sự rất lớn, vội vàng cụp mắt xuống né tránh ánh nhìn của ông.

Triệu Thiên Phàm trong lòng âm thầm thở dài, đứa trẻ này, ông thật sự không muốn tổn thương nó, nhưng mà...

Đại ma vương nhíu mày, sau đó cười đáp lại với vẻ bất cần, “Vậy sao? Rất tiếc đây là sản nghiệp của ông nội, không phải của con.” Anh vẫn còn đang tức giận ông nội việc tự chủ trương đăng tin đính hôn thất thiệt giữa anh và Hạ Tuyết Y, khiến Tiểu Kỳ của anh khổ sở một thời gian.

“Con...” Triệu Thiên Phàm nổi giận vỗ bàn.

“Ba, đừng nóng giận, bảo trọng thân thể.” Triệu mama vội vàng khuyên can.

“Con xem con trai của con nói đi.” Triệu Thiên Phàm vẫn chưa hết giận, “Công việc ở bên kia ba giao lại không chịu làm, nói muốn về nước trao đổi thêm kinh nghiệm. Ba cũng đồng ý cho nó về, nó về rồi thì sao? Con xem đi, học theo người ta yêu đương đồng tính, giờ lại còn quay sang nói với ba bằng giọng điệu như vậy!”

Dịch Kỳ nghe Triệu Thiên Phàm nói, sắc mặt càng ngày càng trở nên tái nhợt.

Đại ma vương mày nhíu càng sâu, nhìn thẳng vào mắt Triệu Thiên Phàm, nói rõ từng câu, “Ông nội, con không phải học đòi yêu đương đồng tính, con và Tiểu Kỳ là thật lòng yêu nhau.”

“Ha, thật lòng yêu nhau, nghe thật hay.” Triệu Thiên Phàm trào phúng nói, “Hai người đàn ông, không thể hợp pháp kết hôn, không được xã hội thừa nhận, không có con cái, có cái gì gọi là thật lòng yêu nhau chứ!”

“Ba...” Triệu mama càng nghe càng thấy không ổn, vội vàng lên tiếng muốn ngăn cản ông nói tiếp.

“Ba nói có gì sai?!” Triệu Thiên Phàm lại nhìn sang Dịch Kỳ, “Tôi thấy cậu cũng là người có ăn học, những điều tôi nói hẳn là sẽ hiểu. Đừng vì chút cảm xúc nhất thời mà phá hủy tương lai của mình, rồi liên lụy cả người khác. Cậu không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho gia đình cậu, gia đình chúng tôi. Nếu cậu còn tiếp tục ngoan cố, vậy cũng đừng trách tôi.”

“Ba!” Triệu mama gấp đến nổi nóng nảy, vội vàng gọi một tiếng, “Tiểu Kỳ không có lỗi trong chuyện này.”

“Ba không nói đây là lỗi của nó.” Triệu Thiên Phàm nhìn Triệu mama, sâu kín thở dài một hơi rồi nói tiếp, “Ba chỉ muốn nó rời xa Tiểu Nguyên thôi.”

“Ba, như vậy thật vô lý...” Triệu baba cũng không thể tiếp tục im lặng, nhíu mày nói.

“Vô lý? Vậy để mặc cho chúng nó tiếp tục quen nhau, bị xã hội xem thường, không có con cái nối dòng nối dõi, về già cô đơn một mình là có lý sao?” Triệu Thiên Phàm lại một lần nữa vỗ bàn, tức giận quát lên.

Dịch Kỳ cảm thấy thân thể lạnh run, cậu vẫn luôn hy vọng, được Triệu baba Triệu mama đồng ý rồi, mọi chuyện còn lại đều sẽ có cách giải quyết, chỉ cần cậu và Đại ma vương thật lòng yêu nhau, kiên trì đến cùng. Nhưng những lời Triệu Thiên Phàm vừa nói, tựa như một quả cân thật nặng đập nát ảo tưởng của cậu, khiến tâm cậu thoáng chốc trầm xuống đáy cốc.

“Ông nội.” Đại ma vương cuối cùng cũng lên tiếng, “Những điều ông nội nói, đúng là không sai.”

Triệu baba Triệu mama hoảng sợ trợn tròn mắt nhìn Đại ma vương, Triệu Thiên Phàm cũng có chút không thể tin anh lại nói như vậy. Còn Dịch Kỳ thì đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa.

Đại ma vương nhìn biểu tình của mọi người, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, “Nhưng như vậy thì sao? Hôn nhân hợp pháp thì làm sao, không có tình cảm thì tờ đăng ký kết hôn cũng chẳng qua là một tờ giấy vụn. Cuộc sống là của chúng con, chúng con sống với nhau thì ảnh hưởng gì đến xã hội? Chúng con có phóng hỏa đốt nhà hay trộm cướp gì của ai sao?”

“Còn về chuyện con cái, chúng con có thể nhận nuôi, cũng có thể xem là tạo phúc cho xã hội, dù sao hiện tại trẻ mồ côi cũng nhiều như vậy.” Đại ma vương nói xong câu cuối cùng, chăm chú nhìn Triệu Thiên Phàm.

“Hàm hồ!” Triệu Thiên Phàm lớn tiếng phản bác, “Cậu ta như vậy, chỗ nào so sánh được với Tiểu Y? Ngoại hình học thức gia thế, Tiểu Y đều vượt trội hơn cậu ta. Điều quan trọng là, Tiểu Y là phụ nữ, có thể sinh con dưỡng cái, còn cậu ta không thể.”

“Con không phủ nhận Tiểu Y rất xuất sắc.” Đại ma vương cười khế, liếc mắt nhìn Hạ Tuyết Y một bộ ngồi xem kịch vui bên cạnh, sau đó quay sang nhìn Dịch Kỳ, ý cười tràn đầy trong mắt nói tiếp, “Nhưng có hơn Tiểu Kỳ của con hay không còn phải xem lại.”

“Con...” Triệu Thiên Phàm nghẹn họng, trong đầu chợt nhớ lại bộ dạng tất bật nấu nướng của Dịch Kỳ, cùng với mấy món ăn đậm hương vị gia đình do cậu nấu. Thật ra làm đàn ông, cưới vợ không quan trọng ngoại hình học vị, chỉ cần có được một người vợ biết quan tâm chăm sóc gia đình và thật lòng yêu thương nhau là đủ rồi, Hạ Tuyết Y thì năng lực lẫn ngoại hình đều không thể chê được, nhưng còn việc chăm sóc người khác thì... Còn phải xem lại.

“Hơn nữa...” Đại ma vương nhướng mày nhìn Triệu Thiên Phàm, “Tiểu Y có đồng ý cưới con hay không lại là chuyện khác.”

Những người còn lại đều sửng sốt, chỉ riêng Hạ Tuyết Y thì cười cười, nhưng cũng từ chối cho ý kiến.

“Con nói vậy là ý gì? Hôn sự này ông và Hạ gia đã quyết định rồi.” Triệu Thiên Phàm nhìn Hạ Tuyết Y, trong lòng nảy lên dự cảm bất thường.

“Là ông và Hạ gia quyết định, chứ không phải con và Tiểu Y đồng ý.” Đại ma vương chốt lại một câu.

“Tiểu Y cũng đã đồng ý.” Triệu Thiên Phàm nhú mày, quay sang Hạ Tuyết Y, “Tiểu Y, con nói xem.”

“Triệu gia gia, con...” Hạ Tuyết Y vẻ mặt khó xử nói.

“Tôi phản đối!” Bên ngoài chợt có một người chạy xộc vào, lớn tiếng nói.

Dịch Kỳ bị tiếng nói đột ngột vang lên khiến cho hoàn hồn, sau đó trợn tròn mắt nhìn người vừa xuất hiện. Chỉ thấy Tống Kiệt một thân chật vật đứng ngay tại cửa, thở hồng hộc như vừa chạy việt dã 10km, thanh âm đứt quãng nói, “Tôi, không, đồng, ý!”

Triệu Thiên Phàm nhú mày, “Cậu là ai?”

Tống Kiệt thẳng thẳng lưng, cố gắng thuận khí rồi nghiêm trang nói, “Tôi là bạn trai của Tiểu Y, cho nên cuộc hôn nhân này, tôi phản đối, kịch liệt phản đối!”

Hạ Tuyết Y nén cười nhìn Tống Kiệt, anh cũng nháy nháy mắt với cô, sau đó nhìn sang Đại ma vương, khẩu hình miệng chính là Xem tôi diễn đây!

“Cậu nói gì?” Triệu Thiên Phàm không thể tin được nhìn Tống Kiệt.

“Tôi nói, tôi và Tiểu Y yêu nhau, chúng tôi cũng đã... có em bé rồi, không thể nào kết hôn với cháu nội của ông được.” Tống Kiệt quả quyết nói.

Ngoại trừ Đại ma vương thực trấn định, Hạ Tuyết Y trợn mắt trừng Tống Kiệt về ‘anh nói cái quỷ gì vậy’, còn lại những người trong phòng đều đồng loạt rớt cằm xuống đất.

Dịch Kỳ trợn tròn mắt nhìn Tống Kiệt, cũng vừa lúc anh nhìn về phía cậu, hơi hơi vênh mặt lên cười đắc ý. Cậu lại nhìn sang Đại ma vương, anh cũng gật gật đầu ra hiệu. Mọi chuyện để cậu ta giải quyết.

“Cậu, cậu đừng ăn nói lung tung.” Triệu Thiên Phàm sau khi kinh ngạc liền lập tức phủ định, ông không tin Hạ Tuyết Y lại dám làm chuyện như vậy, sau đó quay sang Hạ Tuyết Y hỏi, “Cậu ta nói, là thật hay giả?!” Giọng nói đã ẩn hàm kích động lẫn tức giận.

Hạ Tuyết Y hít sâu một hơi, âm thầm hung hăng trừng Đại ma vương lẫn Tống Kiệt một cái, trong lòng lại nói nón nợ này sẽ tính đủ với hai người, rồi mới cúi đầu về hời hời nói với Triệu Thiên Phàm, “Triệu gia gia, con... Xin lỗi ông, con thật lòng yêu anh ấy.” Nói xong lại ‘thâm tình’ nhìn Tống Kiệt, ánh mắt tràn đầy tình cảm đến ‘tóa ra lửa’.

“Là thật sao?” Sắc mặt Triệu Thiên Phàm nháy mắt trầm xuống, “Hạ gia sao có thể giấu diếm chuyện này?”

“Con không cố ý, việc này cũng là ba mẹ con tự ý quyết định, chưa từng hỏi qua ý kiến của con...” Hạ Tuyết Y vừa ‘bối rối’ vừa ‘khổ sở’ nói.

Triệu Thiên Phàm nghe xong, đầu đầu nhắm mắt lại, im lặng thật lâu không nói gì.

Hạ Tuyết Y và Tống Kiệt chào một tiếng rồi rời đi, để lại không gian cho Triệu gia tự giải quyết với nhau, trước khi đi còn nhìn Đại ma vương và Dịch Kỳ một cái. Hai người nợ chúng tôi lần này đó!

Đại ma vương mỉm cười gật đầu, Dịch Kỳ thì vẫn còn bị cú sốc vừa rồi làm cho mê man, ngơ ngác nhìn anh. Đại ma vương nắm chặt tay cậu, chậm rãi nói, “Ông nội, con biết ông nội thương con, nên con hy vọng ông nội ủng hộ quyết định của con, cũng chúc phúc cho cả hai chúng con. Còn những việc khác, ông nội không cần lo lắng, tự con sẽ có cách giải quyết.”

Triệu Thiên Phàm lẳng lặng nhìn hai người, cuối cùng thở dài thật sâu, “Được rồi, con muốn thế nào thì cứ làm thế ấy. Sau này có đau khổ gì cũng đừng trách ông nội đã không cảnh báo trước.” Nói xong, đứng dậy định rời đi.

Dịch Kỳ vừa nghe Triệu Thiên Phàm nói, đầu tiên là ngẩn ra, sau khi kịp tiêu hóa những lời ông nói xem như là chấp nhận hai người, cậu cảm thấy hạnh phúc như muốn nổ tung, vội vã đứng lên nói một tràng, “Ông nội, chúng con cảm ơn ông, ông yên tâm giao Đại ma, à không Phúc Nguyên cho con, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.” Sau đó cúi người xuống thật sâu.

Đáng tiếc vì cậu đang đứng trong bàn ăn, cho nên vừa cúi người xuống thì trán lập tức đập lên cạnh bàn, một tiếng ‘đông’ vang dội vang lên, đau đến mức nước mắt sắp trào ra.

Cả bốn người đều bị động tác của cậu là cho giật mình, Triệu mama và Đại ma vương là hai người kịp phản ứng đầu tiên, vội vã đỡ cậu dậy kiểm tra, liền thấy trên trán cậu đỏ thành một mảnh.

Đại ma vương nhìn cậu mắt long lanh ướt nước, bộ dạng meo máo chực khóc thật sự là dễ khóc dễ cười lại vừa đau lòng, xoa xoa lên vết đỏ trên trán cậu. Biết tính Dịch Kỳ vốn ngay thẳng trong sáng, lại không nghĩ tới cũng có lúc bộp chộp thành như thế này, thật là khiến người ta không khỏi lo lắng.

Triệu Thiên Phàm nhìn cậu, trong lòng bỗng nhiên nghĩ, là thằng bé này có khi cũng được đấy chứ. Thôi thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, ông cũng già rồi, không lo được nhiều chuyện như vậy.

Vì vậy trước ánh mắt nhìn chăm chú mang theo vẻ khẩn cầu lẫn cảm kích của cậu, Triệu Thiên Phàm phẩy phẩy tay, “Tôi không tin lời nói suông, tôi sẽ chờ xem hành động thiết thực của cậu. Còn nữa, hai tiếng ‘ông nội’ này cậu gọi hơi sớm rồi đó...”

Về mặt Dịch Kỳ thoáng chút cương lại, về mặt hơi ảm đạm xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn ông kiên định nói, “Con sẽ chứng minh cho ông thấy.”

Triệu Thiên Phàm không đáp, liếc mắt nhìn Đại ma vương đứng bên cạnh Dịch Kỳ một cái, sau đó rời đi.

Đại ma vương mỉm cười đắc thắng, Boss đầu tiên Hạ gục!

...

Mấy ngày sau, Đại ma vương nhìn thấy có khi Dịch Kỳ ngồi đó ngẩn người, cũng có lúc lại ỉu xìu gục xuống bàn, thỉnh thoảng lại siết chặt nắm tay tựa như hạ quyết tâm điều gì đó, biểu tình thay đổi liên tục khiến anh nhin không được muốn cười.

Biết rõ lo lắng trong lòng cậu, chuyện phía nhà anh đã xong hết rồi, cho nên phiền não của cậu khẳng định là việc công khai với Dịch baba Dịch mama. Chuyện này anh cũng đã có chuẩn bị, chỉ là chưa nói cho Tiểu Kỳ biết mà thôi.

Tối thứ sáu, khi hai người ôm nhau ngồi trên sofa xem tivi, Dịch Kỳ một bộ muốn nói lại thôi nhìn Đại ma vương hồi lâu, anh đều nhìn thấy nhưng lại giả vờ không biết, để xem Tiểu Kỳ có thể nhin đến lúc nào.

Cuối cùng, Dịch Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Đại ma vương, đắn đo hồi lâu rồi nói, “Anh, ngày mai em muốn về thăm nhà.”

“Sao vậy? Nhớ nhà sao?” Đại ma vương ý cười đầy mắt nhìn cậu.

“Ừm, tuần rồi mẹ gọi, bảo về nhà ăn cơm một lần, cũng lâu rồi em chưa về.” Dịch Kỳ cầm bàn tay anh, chơi đùa với mấy ngón tay thon dài hữu lực của anh.

“Anh về cùng em nhé.” Đại ma vương một bộ thản nhiên nói.

“Không cần!” Dịch Kỳ lập tức từ chối, sau đó cảm thấy thái độ của mình hơi quá, nên vội vã giải thích, “Ý em là, để, để lần sau đi. Lần này không tiện... lắm.”

Cậu muốn về nhà, mạnh dạn thú nhận với ba mẹ trước, cam đảm đương đầu với người nhà như Đại ma vương đã làm. Anh đã làm hết sức vì tình cảm của họ, thì cậu cũng phải có đủ dũng cảm sánh bước cùng anh, để hai người quang minh chính đại nhận chúc phúc từ người thân.

Đại ma vương nhìn bộ dạng gấp muốn chết rồi bối rối giải thích của cậu, nhin không được mà hôn xuống một hơi. Anh sao có thể không đoán được suy nghĩ của cậu, cho nên anh càng cảm thấy yêu thương và trân trọng cậu hơn.

Khụ, kết quả của việc được yêu thương trân trọng nhiều hơn chính Đại ma vương nào đó lặn qua lộn lại người nào đó cả đêm, khiến cho kế hoạch sáng về sớm của cậu lập tức bị ngấm nước nóng, đành phải dời lại buổi chiều.

...

Tại Dịch gia.

Dịch baba đang ngồi ở phòng khách chơi cờ với Dịch Hiểu Phong, tiểu Dịch Hy thì ngồi nghịch Transformer ở bên cạnh, Dịch mama đang cùng chị dâu Thẩm Giai Nguyệt loay hoay trong bếp chuẩn bị bữa tối.

Dịch Kỳ chào hỏi người nhà xong thì xắn tay áo đi vào bếp phụ mẹ và chị dâu, không hiểu sao cậu cứ cảm thấy hôm nay mọi người nhìn cậu hơi là lạ. Đặc biệt là chị dâu, cứ nhìn cậu cười tủm tỉm nhưng lại không nói gì, làm cho cậu có cảm giác bị người ta bắt được cái đuôi, bứt rứt bất an.

Xong cơm tối, cả nhà ngồi xem tivi và cùng nhau trò chuyện, Dịch mama liên tục hỏi về tình hình gần đây của cậu, khiến Dịch Kỳ đôi lúc muốn thú nhận ngay lập tức chuyện của mình và Đại ma vương, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống, dù sao hôm nay mới về nhà, vẫn là để ngày mai nói tốt hơn.

Thẩm Giai Duyệt ngồi bên cạnh chồng, mắt sáng rực nhìn Dịch Kỳ, bộ dạng như thể phát hiện được tân thể giới, khiến cảm giác kỳ quái của cậu càng lúc càng tăng, rốt cục chịu không nổi đành phải dùng lí do hơi mệt mà chuồn về phòng sớm. Cậu dám thề, lúc cậu vừa đi rõ ràng nhìn thấy ánh mắt lóe lên đầy phần khích của chị dâu nhà mình.

Buổi tối nằm nói chuyện điện thoại với Đại ma vương, Dịch Kỳ kể về chút chuyện trong nhà, cũng nói luôn thái độ kỳ lạ của mọi người, Đại ma vương chỉ cười cười trấn an nói có lẽ lâu lắm không về nên có chút chưa quen. Dịch Kỳ bán tín bán nghi, nhưng cũng không nghĩ ra được lí do nào khác, đành phải tạm chấp nhận.

Sáng hôm sau, cả nhà ngồi quây quần trên bàn cơm ăn điểm tâm. Dịch mama mấy lần nhìn Dịch Kỳ, nhưng khi tình cờ chạm vào mắt cậu thì lại lảng tránh, Dịch Kỳ cảm giác bầu không khí kì quặc ngày hôm qua lại trở về nữa rồi.

Xong bữa sáng, Dịch mama đột nhiên kéo tay Dịch Kỳ về phía sôpha trong phòng khách, Dịch baba và Dịch Hiểu Phong, Thẩm Giai Nguyệt cũng đi theo ngồi xuống bên cạnh, tiểu Dịch Hy cũng trèo lên đùi ba, nghênh cổ nhìn người lớn trong nhà nói chuyện.

Tim Dịch Kỳ không hiểu sao cảm thấy thất lại, lo lắng trong lòng càng lúc càng rõ ràng.

“Tiểu Kỳ, con...” Dịch mama cầm tay cậu, ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi hỏi, “Con... có người yêu rồi đúng không?”

Dịch Kỳ ngẩng ra, nhìn sắc mặt hơi khấn trương của mẹ, vẻ cố nén tiếng thở dài của ba, biểu tình bất đắc dĩ của anh trai, cùng với vẻ... hưng phấn (?) của chị dâu, nuốt một ngụm nước bọt, hạ quyết tâm rồi quỳ xuống dưới chân Dịch mama.

“Con...” Dịch mama kinh ngạc, cuống quýt đỡ lấy cậu, “Đứng lên trước đi, sao đột nhiên lại quỳ.”

“Ba, mẹ.” Dịch Kỳ khấn thiết nhìn Dịch baba, Dịch mama, giọng nói hơi pha chút run rẩy, nhưng ánh mắt đầy kiên định, “Con quả thật có người yêu, anh ấy, anh ấy là nam. Nhưng con rất yêu rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu con, chúng con là thật lòng...”

Dịch baba, Dịch mama ngược lại không chút bất ngờ, chỉ là cam chịu thở dài một hơi. Dịch mama hai mắt ướt át nắm chặt tay con trai, đứa nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời, bà hoàn toàn không ngờ có một ngày lại biết được con trai mình yêu đàn ông, hơn nữa còn là do người kia...

Aizz, thôi được rồi, dù sao bà cũng không phải người bảo thủ, chấp nhận thì chấp nhận, chỉ là vẫn có chút không yên lòng, con trai mình nhìn thế nào cũng không phải dạng có thể ‘áp’ con nhà người ta, không biết có bị ức hiếp hay không.

“Con a, sao lại thế này...” Dịch mama yêu thương vuốt tóc con trai, nhìn Dịch Kỳ bất an mà hốc mắt cũng đỏ bừng, trong lòng vừa thương vừa bất đắc dĩ, “Ba mẹ không cấm cản gì con, hạnh phúc là con tự mình lựa chọn, chỉ là đừng để ủy khuất bản thân, có chuyện gì cũng phải nhớ, còn cả nhà ở phía sau.”

Dịch baba không nói gì, nhưng cũng gật đầu đồng ý với vợ.

Dịch Kỳ nghe xong thì nhịn không được mà ghen ngào, “Con cảm ơn ba mẹ, cảm ơn ba mẹ.” Cậu không nghĩ mọi việc lại thuận lợi như thế này, ba mẹ chẳng những không la mắng ngăn cản, ngược lại còn thương yêu dăn dò cậu như thế. Trong lòng Dịch Kỳ như được một dòng nước ấm chảy tràn qua, chỉ muốn lập tức gặp Đại ma vương, kể lại chuyện này cho anh. Hai người bọn họ, rốt cục đều được gia đình hai bên chấp nhận cả rồi!

Dịch mama lau nước mắt, cười gượng nói, “Đứng lên đi, chuẩn bị một chút nữa đón nhà bên kia đến.”

“A?” Dịch Kỳ nghe vậy thì ngơ ngác, “Nhà nào ạ?”

“Con cái đứa gốc này...” Dịch mama lại nhịn không được thở dài, con mình cứ ngây ngốc thế này, hỏi sao không bị con nhà người ta lừa đi mất, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, mà đứa gốc nhà mình lại hoàn toàn không biết gì cả, không biết là phúc hay là họa đây.

Thẩm Giai Nguyệt lúc này mới cười ha ha, đứng lên túm lấy Dịch Kỳ, “Em đi theo chị!”

Dịch Kỳ ngơ ngác bị Thẩm Giai Nguyệt lôi đi.

Dịch baba nhìn sang vợ, cảm thán nói, “Bỗng dưng anh có cảm giác như trong nhà có con gái phải gả đi.”

“Aizz, em cũng thấy vậy, em nhớ mình đâu có sinh con gái đâu chứ.” Dịch mama cũng cảm thán.

Dịch Hiểu Phong ngồi bên cạnh chột lại một câu, “Vốn nghĩ sẽ có em dâu, không ngờ lại lòi ra một người em rể, hơn nữa còn là tên nhóc hàng xóm nhà bên, không thể tưởng tượng nổi.”

Ba người lại đồng loạt thở dài một hơi.

Trong phòng, Dịch Kỳ nhìn Thẩm Giai Nguyệt cười tủm tỉm đứng trước mặt, vừa lau nước mắt vừa khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì vậy chị?”

“Em lau mặt trước đi, nhìn mặt em lúc này, vị ấy nhà em lại nói nhà mình ức hiếp em thì khổ.” Thẩm Giai Nguyệt nháy nháy mắt đưa cho cậu hộp khăn giấy.

Dịch Kỳ tựa như ngờ ngợ đoán ra điều gì, cuối cùng mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Giai Nguyệt, lắp bắp nói, “Chị nói, anh ấy...”

“Em á, nói ngốc chẳng sai mà. Bị người ta lừa bán đi còn giúp người ta đếm tiền.” Thẩm Giai Nguyệt buồn cười chỉ lên trán cậu, “Hôm qua đến giờ còn thấp thỏm không yên, không biết vị kia nhà em đã sớm ra tay giải quyết hết rồi sao?”

“Hả?” Dịch Kỳ há hốc mồm hỏi, “Chị nói vậy là sao?”

Thẩm Giai Nguyệt mới kể lại hết mọi chuyện.

Tuần rồi, lúc Đại ma vương vội vội vàng vàng từ nước ngoài trở về, sau khi tìm được Tiểu Kỳ nhà mình giải tỏa hiểu lầm, lập tức tiến hành kế hoạch đã định từ lâu. Vốn cũng không định làm gấp gáp như thế, nhưng Triệu Thiên Phàm đã nhúng tay vào, không nhanh chóng giải quyết chỉ sợ kéo thêm nhiều việc rắc rối.

Cho nên ngay hôm sau, anh đã tìm đến nhà Dịch Hiểu Phong, đầu tiên thành khẩn giải thích mọi chuyện với hai người, cũng đồng thời nhờ Thẩm Giai Nguyệt làm công tác tâm lý với Dịch baba, Dịch mama. Việc tìm đến Thẩm Giai Nguyệt trước là một quyết định vô cùng sáng suốt của Đại ma vương, chỉ không đầy mấy ngày, Dịch baba Dịch mama dù không đến mức nhiệt liệt ủng hộ, nhưng cũng xem như đồng ý chuyện của hai người.

So sánh ra, Dịch gia còn có Dịch Hy con trai Dịch Hiểu Phong kế thừa hương hỏa, mà Triệu gia bên kia xem như chấm dứt ở đời Đại ma vương rồi. Mặc dù nói ra không được phúc hậu, nhưng Dịch baba Dịch mama thật sự cảm thấy có chút an ủi.

Đại ma vương cũng nhân theo đó mà ‘lợi dụng chức quyền’ trốn việc một buổi chiều, cũng tức là chiều thứ năm vừa rồi (lí do là đi gặp đối tác, Tiểu Kỳ hiển nhiên không chút nghi ngờ), đến gặp Dịch baba Dịch mama. Với khả năng ứng đối và lối hành xử hơn người của mình, Đại ma vương đã thành công hạ gục đại Boss cuối cùng!

Và cuối cùng là có buổi gặp mặt chính thức giữa hai nhà hôm nay.

Dịch Kỳ nghe Thẩm Giai Nguyệt nói xong, há hốc mồm nửa ngày không nói được lời nào. Cậu không thể ngờ Đại ma vương ở sau lưng lại thu xếp mọi việc ổn thỏa như thế. Thảo nào khi cậu nói yêu đàn ông ba mẹ lại chẳng chút kinh ngạc, hơn nữa cũng không hỏi xem người kia là ai, hóa ra là đã gặp mặt nhau hết rồi!

“Tiểu Kỳ à, em thật có mắt nhìn người nha.” Thẩm Giai Nguyệt rốt cục tổng kết một câu.

Dịch Kỳ vừa khóc vừa cười hạnh phúc, gật gật đầu kiêu ngạo nói, “Dĩ nhiên!”

Anh luôn nói, tin tưởng anh. Cậu cũng tin tưởng, gặp được Đại ma vương là phúc khí cả đời của cậu.

Lúc Đại ma vương cùng Triệu baba, Triệu mama đến Dịch gia, liền thấy Dịch Kỳ hai mắt cười loạn loạn nhìn mình. Trưởng bối hai nhà ngồi trò chuyện ở phòng khách, hai người nắm tay nhau đi vào phòng cậu.

Đại ma vương đứng ở phía sau, vòng tay ôm lấy thắt lưng Dịch Kỳ, cúi đầu hôn lên vành tai cậu.

“Không có gì muốn nói với anh sao?” Đại ma vương cười khẽ nói.

“Cám ơn anh.” Dịch Kỳ quay đầu lại, ánh mắt đen láy trong suốt nhìn anh.

“Chỉ vậy thôi?”

Dịch Kỳ chủ động hôn lên môi anh, nhỏ giọng thì thầm, “Em yêu anh.”

“Anh biết.” Đại ma vương cúi đầu làm sâu sắc nụ hôn của hai người, “Anh cũng yêu em.”

Tiếng nhạc nhà ai chợt vang vọng đến, giọng hát đầy cảm xúc của Shayne Ward tựa như chấp cánh thêm cho tình yêu của họ.

‘It feels like nobody ever knew me until you knew me.

Feels like nobody ever loved me until you loved me.

Feels like nobody ever touched me until you touched me.

Baby, nobody, nobody, until you...’

Tương lai còn rất dài, sẽ phát sinh rất nhiều chuyện mà không ai đoán trước được. Nhưng chỉ cần có tình yêu, chúng ta đều sẽ vững vàng vượt qua, cùng nhau đi hết cuộc đời.

[HOÀN CHÍNH VĂN]

25. Chương 25: Phiên Ngoại 1 Đại Phong Tiểu Vũ (chuyện Của Đồng Nghiệp A Và B)

Tạ Phong chưa bao giờ nghĩ, bản thân lại thích cậu bạn trúc mã Giang Vũ của mình.

Anh cũng không biết mình nên thấy may mắn hay xui xẻo khi yêu phải một người có thần kinh thô, tính tình không được tự nhiên như Giang Vũ.

Ở bên cạnh Giang Vũ, được Giang Vũ xem như bạn thân chia sẻ mọi vui buồn khiến Tạ Phong vừa vui vẻ vừa khó chịu. Vui vẻ vì trong lòng cậu, bản thân cũng có một vị trí quan trọng; nhưng mỗi khi nghe cậu tâm sự về việc mình để ý cô bạn gái xinh đẹp đáng yêu nào đó, Tạ Phong quả thật chỉ muốn nổi điên lên, đề cậu ra và nói rõ tình cảm trong lòng mình cho cậu biết.

Nhưng Tạ Phong vẫn không làm vậy, không phải anh không đủ can đảm, mà bởi vì anh biết, tình cảm Giang Vũ dành cho mình không giống thứ tình cảm mà anh dành cho cậu. Cậu là thẳng, đối với anh cậu chưa bao giờ nghĩ đến phương diện kia. Anh là bạn thân của cậu, và chỉ là bạn, không hơn không kém.

Nên anh không dám đánh cược, anh sợ.

Nếu nói ra, ngay cả tư cách ở lại bên cạnh cậu anh cũng chẳng còn.

Cho nên, Tạ Phong lựa chọn im lặng, đem tình cảm đó giấu thật sâu vào trong đáy lòng, làm tròn vai trò bạn thân bên cạnh Giang Vũ, lẳng lặng mà quan tâm chăm sóc cậu.

Tốt nghiệp đại học, đi làm cùng một công ty, Tạ Phong vẫn luôn đồng hành cùng Giang Vũ. Những khi nhìn Giang Vũ vui vẻ cùng cô gái khác, hoặc buồn rầu khi tình cảm không suôn sẻ, Tạ Phong có cảm giác tim mình tựa như bị ai đó hung hăng siết chặt, đau đến hít thở không thông, nhưng anh vẫn luôn mỉm cười, chỉ bởi vì anh vẫn còn được ở bên cạnh cậu.

Có lẽ trời còn thương Tạ Phong, Giang Vũ cũng kết giao với vài người bạn gái, nhưng cuối cùng đều vì một vài lí do mà chia tay, đến tận bây giờ cậu xem như vẫn còn độc thân, đến khoảng một năm gần đây, Giang Vũ gần như không kết giao với cô gái nào nữa, trong lòng Tạ Phong cũng âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tạ Phong cũng không biết, bản thân sẽ như thế nào nếu một ngày Giang Vũ báo với anh cậu muốn kết hôn, người kia lại là một cô gái xa lạ nào đó mà anh không biết. Có lẽ, anh sẽ nổi điên, cũng có lẽ anh sẽ có động lực để từ bỏ đoạn tình cảm vô vọng này, thành tâm chúc phúc cậu...

Lần này công ty tổ chức du lịch xem như chúc mừng thành công dự án mới, cũng là thưởng cho nhân viên đã cực khổ trong suốt một năm qua. Như trong dự kiến, Tạ Phong và Giang Vũ được sắp xếp ở chung một gian phòng. (Đừng hỏi dự kiến này của ai mà chính xác vậy, tác giả bày tỏ, bản thân cũng không biết (”))

Tạ Phong kéo vali hành lý của cả hai vào phòng, theo thói quen lấy quần áo trong vali ra treo vào trong tủ để tránh bị nhấm. Giang Vũ nhảy nhót chạy đi kéo cửa kính sát đất, chạy ra nhòai người trên ban công ngắm cảnh biển bên ngoài, kích động kêu ầm ĩ: “Biển, biển kia, A Phong cậu mau đến đây xem!”

“Rồi, chờ một chút, cất xong đồ tớ sẽ qua ngay.” Tạ Phong không quay đầu lại nhìn, mà tiếp tục thu dọn đồ trong tay, vừa mỉm cười bất đắc dĩ trả lời. Tính tình của Giang Vũ dù đến bao nhiêu tuổi nào vẫn không thay đổi, có phải chưa nhìn thấy biển bao giờ đâu, lại vẫn có thể kích động như trẻ con như thế.

“Có hải âu nữa kìa, wow, một đàn luôn... Cậu mau mau đến xem, kẻo chúng bay đi mất!” Giang Vũ hào hứng nhìn những cánh chim chập chới ngoài khơi xa, cao giọng thúc giục Tạ Phong.

Tạ Phong treo chiếc áo cuối cùng vào trong tủ, cất hai chiếc vali vào một góc rồi mới quay người lại, liền nhìn thấy Giang Vũ cả người gần như vất vẻo trên thành ban công. Trong lòng thót lên một cái, đây là tầng 3 đó, cho dù ngã xuống không chết thì cũng bị thương, vậy mà tên ngốc này chẳng chút sợ hãi làm ra hành động nguy hiểm như vậy. Vội vã chạy qua, một tay đỡ lấy eo Giang Vũ, một tay đỡ lấy thành ban công, sợ cậu bất cẩn một chút liền ngã xuống.

“Cậu nhìn kìa, con hải âu kia đang bắt cá kìa...” Giang Vũ hớn hở quay người lại.

Σ(° °|||)!!!!

Cái thứ mềm mềm âm ẩm vừa lướt qua môi mình là... Cả Giang Vũ lẫn Tạ Phong đều ngẩn ra.

Vừa rồi, khi Giang Vũ chồm người ra ngoài, Tạ Phong ở phía sau đỡ lấy eo cậu cho nên hai người đứng rất gần nhau. Cho nên khi Giang Vũ đột nhiên xoay người lại, Tạ Phong không kịp phản ứng, vô tình thế nào mà môi hai người lại chạm nhau.

Sững sờ khoảng 5 giây, Tạ Phong khựng một tiếng rồi ra vẻ bình tĩnh nói: “Đám chim này không phải hải âu, mà là mòng biển, tuy rằng cùng họ nhưng lại khác loài, mòng biển to hơn hải âu một chút, màu trắng cũng nhiều hơn...”

“Ồ, vậy hả...” Giang Vũ cũng bình tĩnh đáp, sau đó lại xoay người nhìn ra biển như không có chuyện gì, tiếp tục ngắm đám chim kia, nhưng lần này không chồm người lên nữa, mà đứng ngay ngắn lại, hai tay đặt lên thành ban công.

Tạ Phong nhìn Giang Vũ, trong lòng nặng nề thở dài một hơi, bàn tay đang giữ bên hông cậu hạ xuống, bỏ lại một câu “Cậu xem tiếp đi, tớ đi tắm rửa trước đây” rồi xoay người đi vào phòng.

“Ừ.” Giang Vũ đáp gọn một tiếng, vẫn không quay đầu lại.

Nghe tiếng cửa phòng tắm được mở ra rồi đóng lại, Giang Vũ ở ngoài này mới thở phào một hơi. Hai bàn tay đặt trên thành ban công dần siết chặt, hai bên tai cũng càng lúc càng đỏ ửng. Tiếng tim đập như trống dồn vang ra từ lồng ngực, Giang Vũ giơ tay lên chạm nhẹ lên môi, xúc cảm mềm mại kia dường như vẫn còn vương vấn.

Có chút ngọt...

()

Đậu xanh rau má! Ngọt cái gì chứ? Giang Vũ mày bị khủng rồi!

Kịp phản ứng với hành động kỳ lạ của mình, mặt Giang Vũ lại càng đỏ hơn, cảm giác nóng bừng bừng, dùng mu bàn tay chùi thật mạnh lên môi như muốn tẩy đi loại cảm xúc đầy lạ lẫm này, sau đó chạy vào phòng mở tủ lạnh ra, ừng ực uống cạn cả một chai nước lạnh, xua đi cái nóng đang không ngừng bốc lên trên mặt.

Đến lúc Tạ Phong tắm xong, từ phòng tắm bước ra thì nhìn thấy Giang Vũ đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, tay cầm tạp chí mà khách sạn chuẩn bị say sưa đọc.

Tạ Phong hơi nhú mày, thấy có gì đó là lạ nhưng lại không biết chính xác là cái gì, nên cũng không nói chuyện, ngồi xuống giường cầm khăn mặt lau khô mái tóc ướt đầm. Anh chỉ mặc quần dài, nửa thân trên để trần, nước theo mái tóc chảy dọc xuống cổ, trượt xuống lồng ngực màu mật khỏe mạnh, lẫn xuống vùng bụng với những thớ cơ săn chắc xinh đẹp.

Giang Vũ đột nhiên đứng bật lên, quăng tạp chí trên tay sang một bên rồi hai ba bước chạy vọt vào phòng tắm.

“Mắc như vậy sao...” Tạ Phong nhìn theo cánh cửa phòng tắm đóng kín, cười bất đắc dĩ rồi tiếp tục lau tóc.

Giang Vũ trong phòng tắm hai tay chống tường, nước từ vòi sen ào ào đổ xuống xối thẳng lên người cậu, quần áo trên người còn chưa kịp cởi ra, giờ đã ướt đầm dính bết vào người.

Tiếng tim đập cùng nhiệt độ trên người vốn dĩ đã có chút bình ổn, hiện giờ lại bắt đầu dâng trào, trong không gian nhỏ hẹp của phòng tắm, ‘thình thịch thình thịch’ vang lên, lớn đến mức chấn động cả màn tai, át luôn cả tiếng nước.

Gặp quỷ rồi! Sao lại thấy bộ dáng vừa tắm xong của tên Tạ Phong kia quyến rũ đến mức khiến người ta muốn phun máu mũi chứ... Tên kia nhất định có ý mà! Hừ!

Giang Vũ nghiêng răng, cởi quần áo ra qua loa tắm rửa, lại đau khổ phát hiện lúc này mình vào nhanh quá, vội vã quên mang quần áo theo thay rồi.

Thật ra bình thường trong những trường hợp này, Giang Vũ sẽ dùng khăn tắm quấn ngang hông để che tạm, ra ngoài lấy quần áo vào thay. Nhưng lúc này, nhìn xuống vùng ngực trắng trẻo lại chẳng được bao nhiêu cơ bắp của mình, Giang Vũ thật chẳng muốn bước ra ngoài chút nào.

Nhưng nếu không làm vậy, chỉ có thể nhờ Tạ Phong đưa quần áo vào giúp, mà như vậy lại có vẻ kỳ quặc, cũng có phải đàn bà con gái đâu mà che che giấu giấu, ngại ngùng mắc cỡ...

Giang Vũ vò vò mái tóc ướt, cuối cùng cắn môi hạ quyết tâm, kéo cái khăn tắm xuống quấn ngang hông, đẩy cửa hùng dũng bước ra ngoài, tư thế hiêng ngang như chiến sĩ chuẩn bị ra chiến trường.

Bên ngoài vắng lặng, không một bóng người...

Tạ Phong không biết đã đi đâu.

Giang Vũ dơ ra trước cửa phòng tắm gần nửa phút, sau đó hung hăng phun ra một câu ‘Đậu xanh rau má’, rồi chạy đi lấy đồ thay.

Sớm biết cậu ta không còn ở trong phòng, mình cần gì xoắn xít lâu như vậy chứ!

Tạ Phong là đồ chết tiệt!!!! ()

Cơ mà, cảm giác thoáng chút thất vọng ở trong lòng là chuyện gì xảy ra đây...

Bạn trẻ Giang Vũ vừa thay đồ, vừa ảo não vò vò đầu, không biết bản thân hôm nay bị cái gì nữa.

Buổi tối, sau khi ăn tối tập thể xong là thời gian vui chơi tự do. Giang Vũ thấy đại Boss nhà mình lôi kéo cậu đồng nghiệp tên Dịch Kỳ đi vào khu chợ bán đồ lưu niệm dọc bờ biển, liền quay người lại định tìm Tạ Phong rủ anh cùng đi.

Nhưng vừa nhìn sang, liền thấy Tạ Phong đang nói cười vui vẻ với hai, ba đồng nghiệp nữ khác trong công ty, không biết anh nói gì mà mấy cô gái kia cười thật tươi, mà Tạ Phong cũng sáng khoái bật cười.

Bộ dạng của Tạ Phong tuy không quá xuất sắc, nhưng cũng đường hoàng đỉnh đạt, mày rậm mắt sáng, đường nét gương mặt nam tính rõ ràng, thân người cao lớn, thoát nhìn rất đáng tin, lại tương đối thành thực hơn đàn ông cùng tuổi, khi cười lộ lên sáng sửa phóng khoáng, khiến người ta rất có hảo cảm.

Cho nên, nhân duyên của Tạ Phong đối với phụ nữ nói chung và phụ nữ trong công ty nói riêng trước nay vẫn luôn rất tốt, hơn nữa còn có khá nhiều cô gái âm thầm lẫn công khai ái mộ anh. Mọi người cũng hay thắc mắc tại sao một người đàn ông tốt như Tạ Phong vậy mà đến nay vẫn phòng không gối chiếu, còn hay trêu chọc anh quá kén chọn. Đối với việc này, Tạ Phong chỉ cười có lệ cho qua.

Giang Vũ cũng từng cảm thấy kỳ quái, tại sao Tạ Phong vẫn mãi không có bạn gái chứ? Trong khi mình thì đối bạn gái cũng đã ba lần, mặc dù không lần nào suôn sẻ, cho nên thỉnh thoảng Giang Vũ cũng sẽ tự cho là tốt bụng dùng mớ ‘kinh nghiệm tình trường’ của mình để truyền thụ lại cho Tạ Phong bí quyết lấy lòng phụ nữ, đối lại chính là Tạ Phong bơ cậu luôn mấy ngày không thèm nói chuyện. Giang Vũ cũng vì vậy mà hay âm thầm suy đoán Tạ Phong có phải bị ‘lãnh cảm’ đối với phụ nữ hay không.

Hiện tại, nhìn Tạ Phong nói nói cười cười với mấy cô bạn đồng nghiệp trong công ty, bộ dạng còn thân mật đến như vậy, Giang Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, tựa như thứ đồ cực kỳ quý giá của mình, cất giấu thật lâu đột nhiên bị người ta phát hiện, trầm trồ khen ngợi còn muốn cướp nó khỏi mình.

Giang Vũ trợn mắt đứng nhìn Tạ Phong, trong lòng không ngừng nói — Tạ Phong chết tiệt, mau lại đây với tớ, còn ở đó liếc mắt đưa tình với mấy người kia nữa, cẩn thận tớ cạy mặt cậu luôn!

Thế nhưng Tạ Phong tựa như không hề cảm nhận được tầm mắt ‘nóng bỏng’ này của Giang Vũ, vẫn vô tư nói cười vui vẻ với mấy cô gái kia. Bên này Giang Vũ tức giận đến mức sắp đấm ngực giậm chân, khí đen tỏa ra khắp nơi, bên kia lại là một mảnh hòa hợp khoái lạc.

Cảm giác tức giận dần chuyển thành một loại huyệt hăng cùng ghen cứng nơi lồng ngực, Giang Vũ siết chặt nắm tay, xoay người trở về phòng trước — Hừ, ai mà thêm!

Giang Vũ vừa quay lưng đi, không nhìn thấy Tạ Phong vốn đang nói chuyện vui vẻ với mấy cô bạn đồng nghiệp nữ kia cũng ngoái nhìn theo bóng cậu, trong mắt thoáng một chút phức tạp.

Trở về phòng, Giang Vũ bắt đầu quá trình hành hạ đám gối mềm vô tội, đến khi mệt rồi thì nằm vật ra giường, nhìn cảnh biển đêm lấp lánh bên ngoài cửa sổ, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường ở góc phòng. Không gian yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng hít thở của cậu hòa cùng tiếng kim đồng hồ nặng nề di chuyển.

Tạ Phong chết tiệt, đến giờ còn chưa chịu về phòng! ()

Khi kim ngắn đồng hồ chuyển đến con số 10, Tạ Phong mới trở lại. Vừa nghe tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, Giang Vũ lập tức nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Tạ Phong vào phòng, vừa liếc mắt nhìn anh đã thấy Giang Vũ ôm chặt gối nằm, một bộ dạng ngủ say sưa. Anh cười nhẹ, vào phòng tắm tẩy rửa sơ và thay đồ ngủ, khi bước ra liền nhẹ chân đi đến bên giường của cậu, cúi người kề sát vào tai cậu nói nhỏ: “Ngủ ngon, Tiểu Vũ.” Sau đó xoay người lên giường mình nằm xuống.

Tạ Phong không biết, dưới lớp chăn, cả người Giang Vũ vì một câu chúc ngủ ngon thật khê của anh mà run rẩy. Thanh âm của anh khá trầm, vì hạ giọng nên có chút khàn khàn quyết rũ, trong bóng đêm an tĩnh, truyền vào tai kích thích từng đợt khiến lỗ chân lông cũng như giãn ra.

Liệu có phải anh cũng dùng loại thanh âm này để nói chuyện với những cô gái kia hay không?

Trong lòng Giang Vũ đột nhiên có một ngọn lửa vô danh bùng lên, khiến cậu bứt rứt, bực bội, lại có chút mất mát không hiểu vì sao...

Tạ Phong chết tiệt, chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt!!!

Giang Vũ cũng không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, chỉ biết trong lòng rất không thoải mái. Trong giấc ngủ chập chờn, cậu cảm giác có người lay mình dậy.

Cậu nhập nhèm mở mắt, nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Tạ Phong, ánh mắt anh đen thẳm nhìn cậu, trong đôi mắt như có lửa, một ngọn lửa rực rỡ khiến tim cậu đột nhiên đập dồn dập từng hồi.

Hai tay Tạ Phong chống hai bên má cậu, cả người gần như phủ trên người Giang Vũ, mặc dù không hề đè nặng cậu nhưng Giang Vũ vẫn cảm thấy một sức nặng vô hình đè ép lên tim mình.

Giang Vũ khó hiểu đột nhiên khẩn trương, lắp bắp nói: “A Phong, cậu, cậu sang giường tớ làm gì?”

“Cậu nói xem?” Tạ Phong hơi nheo mắt, ngọn lửa trong mắt càng trở nên rõ rệt: “Tiểu Vũ, cậu biết tớ chờ ngày này đã bao lâu không?”

“Chờ cái gì?” Giang Vũ theo bản năng hỏi lại.

“Chờ cái này...” Tạ Phong đáp, sau đó nâng cằm Giang Vũ lên, hôn xuống.

Giang Vũ trợn tròn hai mắt, cảm giác có thứ gì đó ẩm ướt ẩm nóng áp lên môi mình, chưa đợi cậu kịp phản ứng, đầu lưỡi liền theo khớp hàm còn đang há ra vì kinh ngạc của cậu lén vào trong khoang miệng, tiếp theo là từng đợt khuấy đảo như mưa rền gió cuốn.

Đến khi cả hai người đều vì thiếu dưỡng khí mà thở hồng hộc, Tạ Phong mới buông tha cho đôi môi của Giang Vũ, khi hai đôi môi tách ra, một sợi tơ bạc ái muội vương giữa môi hai người.

Một tay Tạ Phong áp vào má cậu vuốt ve, giọng nói càng trở nên trầm thấp, lúc này đây quyền rũ đến chết người: “Tiểu Vũ, tớ muốn cậu...”

Sau đó, bàn tay chuyển từ trên má vuốt ve xuống môi, cổ, cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh của cậu. Động tác của Tạ Phong vô cùng chậm rãi, từng chút từng chút một cởi chiếc áo ngủ vốn lỏng lẻo trên người cậu, lộ ra từng mảng da thịt. Không khí se lạnh về đêm khiến da cậu bất giác khẽ rùng mình.

Đầu óc Giang Vũ trống rỗng, nhưng cơ thể lại nóng đến lợi hại.

Cậu biết chuyện này là không đúng, cậu biết mình lúc này hẳn nên đẩy Tạ Phong ra, giữa hai người tuyệt đối không phải loại quan hệ này. Nhưng hai tay đặt trên vai anh lại dường như mất sức, cậu nhắm chặt hai mắt, cơ thể không ngừng run rẩy, toàn bộ cảm quan và nhiệt độ đều dồn xuống nửa thân dưới.

Trong đầu Giang Vũ có một giọng nói không ngừng vang lên – Ôm lấy Tạ Phong, ôm chặt lấy cậu ấy khát cầu nhiều hơn.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Tạ Phong, anh nói: “Cậu thật có tinh thần.”

Sau đó là cảm giác hạ thân được bao bọc trong một không gian vừa ẩm áp lại ẩm ướt, môi Tạ Phong ngậm lấy vật nhỏ bồng bồng phần chân giữa hai chân cậu. Giang Vũ ngửa cổ thành một độ cong xinh đẹp, khoái cảm dồn dập đánh tới, thoải mái đến mức ngón chân cũng muốn co lại, sau đó là một đạo bạch quang loé lên trong đầu, cậu đạt đến cao trào.

Giang Vũ bật người tỉnh dậy, cảm giác sáng khoái và hoảng hốt sau cao trào vẫn còn nồng đậm.

Dưới thân một mảnh ẩm ướt.

Cậu run rẩy nhìn sang bên cạnh, Tạ Phong vẫn đang đắp chăn, an tĩnh ngủ, tiếng hít thở theo quy luật khe khẽ truyền đến.

Là mộng!

Trong mắt Giang Vũ lướt qua một tia kinh hoàng. Sao cậu lại nằm mơ thấy mình và Tạ Phong làm chuyện đó, lại còn đạt cao trào...

Giang Vũ hoảng loạn chạy vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt, đầu óc một mảnh mịt mờ, cậu thật sự không hiểu bản thân mình bị cái gì nữa rồi.

Sau khi trở về giường, trong đầu vẫn không ngừng hiện lên khuôn mặt Tạ Phong với ánh mắt rực lửa nhìn chăm chăm vào mình, và cảm giác anh chạm vào người cậu, chân thật đến khó tin. Đến tận rạng sáng, Giang Vũ mới chập chờn chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng khi Tạ Phong thức dậy, thấy Giang Vũ vẫn còn đang ngủ, anh đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, thay đồ xong đi ra vẫn chưa thấy cậu thức dậy.

Anh bước qua lay cậu, Giang Vũ mở choàng mắt ra, anh nhìn thấy một tia hoảng hốt lướt qua mắt cậu khiến anh cũng có chút giật mình. Dưới mắt Giang Vũ là một quãng thâm rộng, cả người thoát nhìn rất mệt mỏi. Cậu cứ ngây ngốc nhìn anh, môi mím lại không nói gì, cảm giác như chưa tỉnh ngủ hoàn toàn.

“Dậy đi, đã khá trễ rồi. Chuẩn bị đi ăn sáng, hôm nay còn phải tham gia hoạt động tập thể với mọi người.” Tạ Phong nhìn cậu, hơi nhíu mày: “Hôm qua không ngủ được sao, mắt toàn tơ máu vậy?”

Nói xong anh hơi cúi người xuống, vươn tay định sờ vào mặt cậu.

Giang Vũ vội vàng lách người né tránh, lăm bầm một tiếng “Tớ biết rồi”, sau đó loạng choạng đi vào toilet.

Bàn tay vươn ra của Tạ Phong đơ lại trong không khí, nhìn theo dáng Giang Vũ và cánh cửa phòng tắm vội vàng đóng lại, lại nhìn về phía giường ngủ chần nệm lộn xộn, trên mặt drap giường trắng tinh có một vệt ướt rõ rệt, chói lọi đâm vào mắt anh.

Bàn tay anh chậm rãi thả xuống, ngón tay từ từ siết lại thành nắm đấm.

Giang Vũ, cả đêm qua cậu nghĩ đến ai...

26. Chương 26: Phiên Ngoại 4: Phu Phu Cùng Đáp 100 Câu Hỏi – Part 1

Xin hỏi tên của bạn là?

Đại ma vương: Việc này còn phải hỏi sao? *liếc mắt xem thường*

Cổ: Đây là kịch bản chương trình!!!!

Tiểu Kỳ: Ừm, tôi là Dịch Kỳ, anh ấy là Triệu Phúc Nguyên.

Đại ma vương: Thật ngoan, lại anh hôn một cái.

Tiểu Kỳ: >///

Cổ: = =!

Quần chúng vây xem: *gào thét* A a a cầu H tại hiện trường.

Cổ: Các cô, thực nữ a thực nữ!!!!!! Khụ, thật ra tôi cũng muốn xem *chảy nước bọt* Tuổi là?

Đại ma vương: Trưởng thành.

Cổ: Cụ thể chút đi, !

Đại ma vương: Tiểu Kỳ cũng trưởng thành.

Cổ: Phắc!!!

Đại ma vương: Cô chứ ai đó? *cười tươi rói*

Cổ: *lạnh sống lưng* Đâu, đâu có...

Tiểu Kỳ: Mà cô không phải là người viết sao, còn hỏi mấy chuyện này?

Cổ: ...Giới tính là?

Đại ma vương: Có thể dừng hỏi những câu thiếu muối như vậy không? Nếu là nữ chúng tôi sẽ xuất hiện ở đây sao?

Cổ: *lệ tuôn* Đã nói cái này là kịch bản chương trình mà...

Tiểu Kỳ: *vỗ vai* Ngoan, đừng khóc. Chúng tôi đều là nam.

Cổ: *ôm chằm Tiểu Kỳ* Cậu thật tốt

Tôi yêu cậu!!!!!!!!!!!! >

Đại ma vương: Hửm?

Cổ: Sao tự dưng thấy lạnh quá...Xin hỏi tính cách của bạn như thế nào?

Đại ma vương: Anh tuấn, tài giỏi, thông minh, ôn nhu, phúc hắc, chung thủy, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở... (tính lược 1000 chữ).

Cổ: Tôi đang hỏi về tính cách, không phải ngoại hình!!! Cơ mà anh cũng làm ơn bớt tự kỷ lại đi. (_)

Tiểu Kỳ: Mọi người hay nói tôi đáng yêu, đáng yêu là thế quái nào chứ? Tôi là đàn ông, là đàn ông đó, phải nói là dương quang khí suất!!!

Cỏ: ... Ồ, họ nói thiếu rồi, còn thêm thuộc tính không được tự nhiên nữa. Tính cách của đối phương?

Đại ma vương: Đáng yêu, khiến tôi nhịn không được muốn bắt nạt.

Tiểu Kỳ: Phúc hắc bá đạo, từ nhỏ đã thích bắt nạt tôi.

Cỏ: Thiết hợp nhau. Hai người gặp nhau là khi nào? Ở đâu?

Đại ma vương: một ngày đầu năm học lớp 1, ở trong lớp học.

Tiểu Kỳ: Đúng vậy.

Cỏ: Thiết... xa xôi, thiết... hoài niệm. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là gì?

Đại ma vương: Nhóc con vừa ngu ngốc vừa nhiều chuyện.

Tiểu Kỳ: Rất hung dữ, rất khó gần, nhưng cũng có vẻ rất cô đơn.

Cỏ: Ách, ấn tượng có vẻ... không được tốt đẹp lắm nhỉ =.=! Thích nhất đối phương ở điểm nào?

Đại ma vương: *nhìn chăm chú Tiểu Kỳ*

Cỏ: Sao vậy?

Đại ma vương: Tôi đang nhìn xem có chỗ nào của em ấy mà tôi không thích.

Cỏ: ...

Tiểu Kỳ: Trừ cái tính hơi bá đạo ra thì chỗ nào tôi cũng thích >////

Cỏ: Tú ân ái đáng xấu hổ!!!!!!!!Ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Đại ma vương: Một đoạn thời gian dài không ở bên cạnh tôi, khi gặp lại không nhận ra tôi, lúc xảy ra chuyện không tin tưởng tôi...

Tiểu Kỳ: ... Xin lỗi. Sau này sẽ không như vậy nữa.

Đại ma vương: Ừ, ngoan lắm *hôn lên trán Tiểu Kỳ*

Cỏ: ... Còn Tiểu Kỳ?

Tiểu Kỳ: Thích dùng sức mạnh để khiến tôi phải nghe lời.

Cỏ: Anh ta dám đánh cậu?!!! $\Sigma(^\circ \quad ^\circ |||)$

Tiểu Kỳ: Ách... Không có.

Cỏ: Vậy câu trên kia là sao? Không đánh cậu vậy dùng sức mạnh làm gì?

Quần chúng vây xem: Cô đừng giả vờ ngây thơ! Dĩ nhiên là dùng ở trên giường, ở trên giường thì để làm gì còn phải hỏi sao?

Tiểu Kỳ: >////

Cỏ: A!!!!!! Cầu chi tiết!

Quần chúng vây xem: Cầu chi tiết +1080

Đại ma vương: Câu tiếp theo. Cảm thấy mình và đối phương tốt chứ?

Đại ma vương: Rất tốt.

Tiểu Kỳ: Ồ, có thể xem là tốt.

Đại ma vương: 'Có thể'?

Tiểu Kỳ: Không, là rất, rất tốt.

Đại ma vương: Ủ.

Cổ: Nghe trong gió có mùi cầu huyết. Gọi đối phương như thế nào?

Đại ma vương: Tiểu Kỳ, sau này có lẽ sẽ đổi cách xưng hô.

Cổ: Đổi thế nào?

Đại ma vương: Bà xã, vợ yêu, phu nhân... chẳng hạn.

Cổ: ... Còn Tiểu Kỳ?

Tiểu Kỳ: Đại ma vương, Triệu tổng, Phúc Nguyên.

Cổ: Cậu dám gọi là Đại ma vương ngay trước mặt anh ta sao?

Tiểu Kỳ: Ách, dĩ nhiên là không dám rồi, anh ấy không biết tôi gọi anh như thế.

Cổ: Giờ thì biết rồi, chúc mừng cậu.

Tiểu Kỳ: ... = =Hi vọng đối phương gọi mình như thế nào?

Đại ma vương: Em ấy thích là được rồi, nhưng nếu gọi là ông xã hay chồng thì càng tốt.

Tiểu Kỳ: Sao cũng được, tốt nhất là gọi Tiểu Kỳ đi. Mấy cái ông xã bà xã gì đó... xấu hổ lắm.

Cổ: Thuộc tính không tự nhiên lại phát tác rồi. Nếu lấy một loài động vật ra so sánh, cảm thấy đối phương là?

Đại ma vương: Thỏ.

Tiểu Kỳ: ... Đại ma vương =. =!

Cổ: ... Con 'Đại ma vương' là con gì?

Tiểu Kỳ: Ách... Nếu muốn tặng đối phương món quà, sẽ tặng?

Đại ma vương: Chỉ cần em ấy muốn, cái gì cũng đều có thể.

Tiểu Kỳ: Tôi sẽ nấu một bữa ăn thật ngon cho anh ấy.

Cổ: Thật ra nếu cậu tự tắm rửa sạch sẽ cho anh ta 'ăn', anh ta sẽ càng vui hơn đó.

Tiểu Kỳ: ~o(>////<)o~~vậy bản=" " thân=" " muốn=" " được=" " tặng=" " quà=" ">

Tiểu Kỳ: Nếu là của anh ấy tặng thì cái gì cũng được.

Đại ma vương: Gì cũng được, là bản thân em ấy thì càng tốt.

Cổ: Tôi đã nói rồi mà. >

Tiểu Kỳ: ~o(>////<)o~~đối với=" " đối=" " phương=" " có=" " gì=" " bắt=" " mãi=" " không?=" " nếu=" " có=" " là=" " chuyện=" ">

Đại ma vương: Thịnh thoả hơi tự ti, không chịu tin tưởng tôi.

Tiểu Kỳ: Ách... Cái kia, cái kia... quá nhiều.

Cổ: *ngoáy ngoáy lỗ tai* Cậu rốt cục muốn nói gì?

Quần chúng vây xem: Ý là ai đó huyết khí quá thịnh khiến cho ai đó chịu không nổi, lâu dài biến thành bất mãn (_)

Cổ: À à...

Quần chúng: À cái rầm! Cô đừng có mà giả vờ thông minh! Cơ mà Tiểu Kỳ à, cậu không nên bắt mãi nha, Đại ma vương có mệnh mẽ uy phong như vậy thì nửa đời sau của cậu mới có 'tính phúc' (bọn này mới có H mà xem *cười xấu xa*)

Tiểu Kỳ: ~o(>////<>

~~Đại ma vương: Ngoan, anh thương.Tật xấu của bản thân là?

Đại ma vương: Không thể cứng rắn với em ấy, chỉ cần nhìn vẻ muốn khóc của em ấy là lại mềm lòng, không thể tức giận được nữa.

Tiểu Kỳ: Thỉnh thoảng hay nghĩ lung tung, mà hay nghĩ theo chiều hướng xấu.Tật xấu của đối phương là?

Đại ma vương: Không tính là thói xấu gì, mọi thứ tôi đều có thể bao dung em ấy.

Tiểu Kỳ: Ngoại trừ thỉnh thoảng bá đạo phúc hắc một chút, còn lại đều tốt lắm.Đối phương làm gì khiến bản thân cảm thấy không hài lòng?

Đại ma vương: Không biết tự chăm sóc bản thân, có chuyện buồn thì luôn giữ trong lòng tự buồn bã một mình.

Tiểu Kỳ: ‘Làm’ nhiều quá! ~o(>////<>

~~Cỏ: Phụt!!!!!!!!!!!!

Quần chúng vây xem: Đại ma vương, ‘làm’ tốt lắm! >

Tiểu Kỳ: Bởi vì tôi không chịu ‘làm’ gì anh ấy mới thấy không hài lòng!!!! (_)

Đại ma vương: *Cười nguy hiểm* Hành động đó của em anh có nên nghĩ là em đang ám chỉ điều gì đó hay không, Tiểu Kỳ?

Tiểu Kỳ: ... Em sai rồi QAQ

Cỏ: Cái này gọi là ‘dâm uy’ trong truyền thuyết sao? (|||)Quan hệ giữa hai người đã đạt đến loại trình độ nào?

Đại ma vương: Đến mức độ đám các người mong đợi.

Tiểu Kỳ: ~o(>////<>

~~Cỏ: Khụ, ờ, tôi đã biết rồi. >

Đại ma vương: Công viên nhỏ ở thành phố T.

Tiểu Kỳ: A? Khi nào chứ?

Đại ma vương: Lần chơi trò gia đình.

Tiểu Kỳ: ...

Cỏ: Khi đó hai người mấy tuổi?

Đại ma vương: 6 tuổi.

Cỏ: Đại ma vương, anh tưởng thành thiệt sớm! Không khí giữa hai người lúc đó như thế nào?

Đại ma vương: Em ấy còn dám có suy nghĩ làm vợ chồng với người khác, cũng may tôi nhanh tay ngăn chặn kịp, nhưng không khí xem như hòa hợp đi.

Tiểu Kỳ: (|||)

Cỏ: *Vô lực thở dài* Tôi cảm giác hình như chủ đề càng ngày càng ngày thơ rồi! Khi đó tiến triển đến trình độ nào rồi?

Đại ma vương: Tôi trở thành chồng em ấy.

Tiểu Kỳ:

Cỏ: Đại ma vương... Anh thật lực!Địa điểm thường xuyên hẹn hò?

Đại ma vương: Tối nay anh muốn ăn thịt xào ớt xanh và đậu hũ cay Tứ Xuyên.

Tiểu Kỳ: Ừm, tí nữa về nấu cho anh.

Cổ: ... Hai người làm ơn trả lời vấn đề đi có được hay không?

Đại ma vương: Tại sao phải trả lời, để cô đi rình chúng tôi à?

Cổ: Ách, làm gì có, tôi chỉ hỏi theo kịch bản thôi! *lắm bầm* Mặc dù tôi rất muốn...

Đại ma vương: *hừ lạnh* Tiếp tục nằm mơ đi. Sẽ chuẩn bị quà gì cho ngày sinh nhật của đối phương?

Đại ma vương: Có lẽ là một chuyến du lịch lãng mạn, em ấy thích đi du lịch.

Tiểu Kỳ: Anh ấy cái gì cũng không thiếu, mỗi lần chọn quà đều khiến tôi đau đầu.

Đại ma vương: Em tặng cái gì anh cũng thích.

Cổ: Tôi đã nói nếu cậu tặng bản thân cho anh ta, anh ta phỏng chừng sẽ càng thích.

Tiểu Kỳ: ... *thanh âm như muỗi kêu* Ừm.

Cổ: Hử, cậu nói gì? Nói lớn lên một chút đi.

Tiểu Kỳ: ~o(>///<>

Đại ma vương: Ngoan, anh hiểu là được rồi. Ai là người tỏ tình với đối phương trước?

Đại ma vương: Tôi.

Tiểu Kỳ: Là anh ấy.

Cổ: Ừ, chuyện này tôi cũng biết. Còn vì một lúc mơ màng không nghe rõ mà dẫn thành cầu huyết.

Tiểu Kỳ: (|||) Thích đối phương bao nhiêu?

Đại ma vương: Rất yêu.

Tiểu Kỳ: Ừm, tôi cũng rất yêu anh ấy.

Cổ: Hai người thiệt thặng thẩn. ~O(_)O~ Như vậy, có yêu đối phương không?

Đại ma vương: Đọc đáp án câu trên, next.

Cổ: ... Câu tiếp theo. Đối phương làm gì khiến bản thân cảm thấy hết cách?

Đại ma vương: Lúc làm sai điều gì sẽ giương đôi mắt đỏ hoe nhìn tôi.

Tiểu Kỳ: Anh ấy làm gì tôi cũng cảm thấy hết cách. Nếu cảm thấy nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ, sẽ làm như thế nào?

Đại ma vương: Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Cổ: Anh tự tin vậy sao?

Đại ma vương: Cô nói xem.

Cổ: Ách...

Tiểu Kỳ: Sẽ đau khổ, nhưng nếu anh ấy hạnh phúc, tôi sẽ thật lòng chúc phúc cho anh ấy.

Đại ma vương: Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra, đến giờ em vẫn không tin anh?

Tiểu Kỳ: Không có, đang trả lời câu hỏi 'Nếu' mà...

Đại ma vương: *ánh mắt kiên định* Cho dù là 'Nếu' cũng sẽ không bao giờ xảy ra.

Tiểu Kỳ: *Đỏ mặt* Ừm, em tin anh.

Cổ: Tú ân ái lui tán, tú ân ái lui tán! () Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Đại ma vương: Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Tiểu Kỳ: Sẽ tha thứ, vì tôi yêu anh ấy.

Đại ma vương: Anh đã nói là không bao giờ có chuyện đó.

Tiểu Kỳ: Ủ, em biết.Nếu hẹn hò mà đối phương đến muộn một giờ, sẽ làm gì?

Tiểu Kỳ: Đợi anh ấy đến.

Đại ma vương: Tranh thủ giải quyết việc công ty, để có nhiều thời gian với em ấy hơn.

Cổ: Thiệt lý trí... (_) Thích nhất bộ phận nào trên người đối phương?

Đại ma vương: Chỗ nào cũng thích, chỉ cần là trên người em ấy đều thích.

Tiểu Kỳ: Đôi mắt.

Cổ: Không phải môi sao?

Tiểu Kỳ: Ách, cái đó cũng thích... >///

Cổ: Còn ‘cái đó’?

Đại ma vương: Dĩ nhiên, còn phải hỏi sao?

Cổ: Anh thiệt tự kỷ.

Tiểu Kỳ: ~o(>///<>

Biểu tình khêu gợi của đối phương là gì?

Tiểu Kỳ: Mím cười thâm tình.

Đại ma vương: Vô lực rên rỉ lại cố gắng kiềm nén.

Cổ: Hai người khác biệt thật xa, với lại, Tiểu Kỳ cậu dễ bị dụ dỗ quá vậy, thảo nào đã định trước kiếp bị áp (") Lúc hai người cùng một chỗ, có cảm thấy tim đập gia tốc không?

Tiểu Kỳ: Có.

Đại ma vương: Không.

Cổ: Ể? Sao vậy?

Đại ma vương: Trong hai người phải có một người duy trì bình tĩnh, nếu cả hai đều tim đập gia tốc thì còn làm ăn gì được nữa?

Cổ: Chí lý! Triệu tổng ngài thật uy vũ!Có bao giờ nói dối đối phương không? Có giỏi nói dối không?

Đại ma vương: Không tính là nói dối, chỉ là có những chuyện không cần thiết nói ra, khiến em ấy lo lắng vô ích.

Tiểu Kỳ: Chưa bao giờ, cũng không giỏi nói dối.

Cổ: Ủ, cậu là cái tên ruột để ngoài da mà, chẳng trách bị ai kia ăn sạch.

Tiểu Kỳ: Việc này với việc không nói dối liên quan gì đến nhau?

Cổ: Mọi việc đều có liên quan, muốn biết thì tự đi mà hỏi anh ta.

Tiểu Kỳ: = =Lúc làm chuyện gì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Đại ma vương: Lúc ôm em ấy.

Tiểu Kỳ: Lúc được anh ấy ôm, chẳng qua...

Cổ: Chẳng qua thế nào?

Tiểu Kỳ: Chẳng qua anh ấy ít động tay động chân thì tốt hơn rồi.

Cổ: Xem ra Đại ma vương gây sức ép cho cậu không ít, trở thành ám ảnh rồi (") Từng cãi nhau sao?

Đại ma vương: Không tính là cãi nhau, chỉ là em ấy đơn phương hiểu lầm thôi.

Tiểu Kỳ: ...Vì sao lại cãi nhau?

Đại ma vương: Đọc lại câu trên.

Cổ: ...Sau đó hòa hảo như thế nào?

Đại ma vương: Giải thích rõ ràng với em ấy.

Tiểu Kỳ: Nghe anh ấy giải thích, gỡ bỏ hiểu lầm.

Cổ: Chỉ giải thích thôi sao? Không có gì khác nữa?

Tiểu Kỳ: ...

Quần chúng vây xem: Cô còn dám nhắc lại, đoạn H bị ăn bớt ăn xén của chúng tôi!!!!!!!!!!!! ()

Cổ: ...Kiếp sau vẫn hy vọng làm người yêu chứ?

Đại ma vương: Tôi không tin kiếp sau, kiếp này sống thật hạnh phúc với em ấy là được rồi.

Tiểu Kỳ: Ừm, chúng tôi theo thuyết vô thần. Nhưng nếu có được kiếp sau, tôi hy vọng vẫn yêu và được anh ấy yêu.

Cổ: Tiểu Kỳ a, cậu có cảm thấy câu trước và câu sau của mình nó oánh nhau chan chất không vậy?

Tiểu Kỳ: Ách...Khi nào thì cảm giác bản thân được yêu?

Đại ma vương: Lúc nào cũng cảm thấy.

Tiểu Kỳ: Được anh ấy ôn nhu chăm sóc, ôm nhau cùng đi ngủ.

Cổ: Triệu tổng, hình như anh phải xem lại cách ‘yêu’ của mình rồi.

Đại ma vương: *Sờ cằm cười như không cười* Ừm, xem ra tôi phải cẩn thận kiểm điểm lại mới được, để em ấy thấy được tôi luôn luôn ‘yêu’ em ấy,

Tiểu Kỳ: ...Phương thức biểu hiện tình yêu của bản thân là?

Đại ma vương: Tận lực làm hết mọi thứ để em ấy vui, thấy hạnh phúc.

Tiểu Kỳ: Tôi cũng vậy.Khi nào thì cảm thấy “Đối phương đã không còn thương mình”?

Đại ma vương: Không có.

Tiểu Kỳ: Hiện tại tôi cũng không có.

Cổ: Tức là trước đây có? Hoặc là sau này sẽ có?

Tiểu Kỳ: ...

Đại ma vương: Anh sẽ tận lực khiến cho em không bao giờ cảm thấy anh không còn ‘yêu’ em nữa.

Cổ: Triệu tổng uy vũ, Triệu tổng tiến lên!!

Tiểu Kỳ: Cô đừng có mà châm dầu vào lửa! () Cảm thấy đối phương mặc gì thì nhìn đẹp nhất?

Tiểu Kỳ: Mặc dù không muốn công nhận nhưng anh ấy mặc gì cũng đẹp, thật bất công.

Đại ma vương: Trong mắt tôi, em ấy mặc gì cũng đẹp, nếu không mặc càng đẹp hơn.

Tiểu Kỳ: = =Sẽ nấu cơm chứ?

Đại ma vương: Thỉnh thoảng, nhưng tôi thích ăn món em ấy nấu hơn, rất có hương vị gia đình.

Tiểu Kỳ: Sẽ nấu, anh ấy thích ăn cơm tôi nấu.

Cổ: Thiệt hợp nhau. >

Đại ma vương: Đó là cái gì?

Cổ: Tôi quên, đã hỏi nhầm người. () Cậu nói đi Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ: Bản thân không bằng anh ấy về mọi mặt.

Đại ma vương: Đừng lo lắng, em tốt hơn bản thân em nghĩ rất nhiều.

Tiểu Kỳ: Ừm, cảm ơn anh.

Cổ: Lại tú ân ái. (_) Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Đại ma vương: Cả công ty đều gọi em ấy là ‘phu nhân tổng giám đốc’, ông nội và ba mẹ tôi đã nhận chén trà ‘con dâu’ của em ấy, cô nói xem?

Tiểu Kỳ: ~o(>///<>

Cổ: Vậy là công khai rồi hả?

Quần chúng vây xem: Cô có thể ít hỏi mấy lời ngu ngốc này lại đi có được không? Cảm thấy có thể duy trì vĩnh cửu tình yêu với đối phương hay không?

Đại ma vương: Vĩnh cửu là bao lâu? Chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi vẫn sẽ yêu em ấy.

Tiểu Kỳ: Có thể ~o(>///<>

27. Chương 27: Phiên Ngoại 4: Phu Phu Cùng Đáp 100 Câu Hỏi – Part 2

Xin hỏi, bạn là bên công hay bên thụ?

Đại ma vương: Tôi là Top.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: Triệu tổng, sao tự xưng anh lại dùng tiếng Anh?

Đại ma vương: Nếu gọi em ấy là thụ, Tiểu Kỳ sẽ không vui.

Cổ: Thiệt thương vợ Vì sao lại quyết định như thế?

Đại ma vương: Ngay từ đầu tôi đã là ‘chồng’.

Tiểu Kỳ: ... Tôi cũng muốn phản kháng lắm, nhưng lực lượng không cường đại bằng quân địch QAQ

Cổ: Đã hiểu. Đối với hiện tại có hài lòng không?

Đại ma vương: Hài lòng.

Tiểu Kỳ: ... Tạm tạm.

Đại ma vương: *Cười nguy hiểm* Sao, em chưa thấy đủ?

Tiểu Kỳ: Ách, không có, hài lòng, hài lòng lắm.

Cổ: Tiểu Kỳ, cậu thật là, thế này sao mà phản công nổi (”) Lần H đầu tiên là?

Đại ma vương: Lần du lịch cùng với công ty.

Tiểu Kỳ: ... Ừm. Cảm giác lúc đó?

Đại ma vương: Em ấy rất khản trương, còn lại thì rất tuyệt.

Tiểu Kỳ: ~o(>///<>

~Cổ: Biểu tình như vậy là thế nào?

Đại ma vương: Em ấy đang muốn nói rất tuyệt.

Tiểu Kỳ: (|||)Bộ dạng của đối phương lúc đó?

Tiểu Kỳ: Không biết ~~o(>///<>

~~Đại ma vương: Rất ngây ngô, rất đáng yêu, rất gợi cảm, khiến tôi chỉ muốn một ngậm ăn sạch em ấy.

Cổ: Thì anh cũng đã ăn sạch cậu ấy rồi còn gì! >

Đại ma vương: ‘Dậy rồi?’

Tiểu Kỳ: ‘Anh, anh... Sắc lang!’

Cổ: Thiệt thú vị. Mỗi tuần H mấy lần?

Đại ma vương: Không nhiều lắm, mỗi tuần vài lần, mỗi lần vài hiệp.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: Đã hiểu vì sao Tiểu Kỳ bị ám ảnh như vậy (”) Cảm thấy tình huống lý tưởng nhất thì mỗi tuần mấy lần?

Đại ma vương: Tôi cũng muốn mỗi tuần 7 lần, mỗi lần 7 hiệp, nhưng thân thể em ấy không cho phép, nên đành vậy.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: ...Như vậy, H như thế nào?

Đại ma vương: Cái này phụ thuộc vào cô chứ.

Cổ: Cũng phải ha. *Cười ngu*

Đại ma vương: Cho nên mọi việc đều trong cậy vào cô *Cười hòa ái*

Cổ: *Mê trai-mod: On* Vâng vâng, Triệu tổng cứ giao cho tôi, hắc hắc.

Tiểu Kỳ: ...Chỗ mẫn cảm nhất của bản thân?

Đại ma vương: Môi, cổ.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: Sao cậu không trả lời?

Đại ma vương: Toàn thân em ấy đều là điểm mẫn cảm.

Cổ: Hóa ra là vậy. Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Đại ma vương: Xem lại câu trên.

Cổ: ... Câu tiếp theo. Dùng một câu nói để hình dung H thì đối phương sẽ là?

Tiểu Kỳ: Bá đạo cường thế tinh trùng thượng nào!

Đại ma vương: Nhu thuận ngon lành, ăn hoài vẫn không đủ.

Cổ: Hình dung thật sắc bén. Thăng thần mà nói, có thấy vui vẻ khi H không?

Đại ma vương: Rất vui vẻ.

Tiểu Kỳ: Nếu không nhiều quá thì cũng được xem là rất vui vẻ.

Cổ: Triệu tổng, hình như nổi ám ảnh của cậu ấy về năng lực của anh hơi bị sâu đó.

Đại ma vương: Tôi sẽ cố gắng hơn.

Tiểu Kỳ: = =Bình thường hay H ở đâu?

Đại ma vương: Cô hỏi làm gì?

Cổ: Khụ, để rình, ấy không, để tìm cảm hứng cho hai người thôi.

Tiểu Kỳ: ...

Đại ma vương: Bên ngoài thì chưa, trong nhà thì chỗ nào cũng có.

Cổ: Thật kích thích, hôm nào thử đã chiến với xe chẵn đi *mắt sáng rực*

Đại ma vương: Ừ, không tệ, có dịp sẽ thử.

Tiểu Kỳ: @#%&...Muốn H như thế nào?

Đại ma vương: Hiện tại đã tốt lắm rồi.

Tiểu Kỳ: Có thể đừng hỏi vấn đề này nữa không? QAQ

Cổ: Không được, hiện tại chủ đề đang là H.

Tiểu Kỳ: @#%&...Tầm trước hay sau khi H?

Đại ma vương: Cả hai đều có.

Tiểu Kỳ: ...Khi H có ước định gì không?

Đại ma vương: Không cần phải ước định gì cả, hết lòng với em ấy là được rồi.

Tiểu Kỳ: Nếu anh ấy chịu ước định mỗi tuần 1 lần, không, mỗi tháng một lần là tốt rồi.

Đại ma vương: Không bao giờ!Ngoài người yêu, bên ngoài có phát sinh quan hệ với người khác không?

Đại ma vương: Không.

Tiểu Kỳ: Không.

Cổ: Thật tốt. >

Tiểu Kỳ: Không đồng ý, đã không chiếm được tâm thì chiếm được thân thể còn gì ý nghĩa.

Đại ma vương: Không phản đối, nhưng tôi sẽ khiến cho cả tâm và thân em ấy đều thuộc về tôi.

Cổ: Ừ, gì chứ điều này tôi tuyệt đối tin tưởng.

Quần chúng vây xem: Cô tin tưởng thì được cái rắm gì, Tiểu Kỳ tin mới quan trọng!Nếu đối phương bị cưỡng gian, sẽ làm thế nào?

Đại ma vương: Tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra.

Tiểu Kỳ: Có người có thể cưỡng gian anh ấy sao?

Cổ: Ách, đúng là không thể thật. Sẽ cảm thấy ngượng ngùng trước khi H chứ? Hay sau khi?

Cổ: Triệu tổng anh không cần trả lời, tôi biết trong từ điển của anh không có hai chữ này.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: Ồ, cậu cũng không cần trả lời, tôi biết cậu đều luôn ngại ngùng.

Đại ma vương: Vậy cô hỏi làm gì? Rảnh lắm sao? Ngu ngốc!

Cổ: QAQ Tôi bị kỳ thị *chui vô góc vẽ vòng tròn*Nếu bạn tốt nói với bạn “Tôi rất cô đơn, cho nên chỉ có buổi tối hôm nay thôi, xin...” rồi yêu cầu H, bạn sẽ?

Đại ma vương: Tôi không có bạn bè biến thái như vậy

Tiểu Kỳ: Tôi cũng vậy.

Cổ: Tổng Kiệt thì sao?

Tổng Kiệt: Lôi tôi vào làm quỷ gì, tôi không có hứng thú với tên ma vương đó. Nếu là Tiểu Kỳ thì còn được.

Đại ma vương: Cậu nói gì? *Sát khí*

Tổng Kiệt: Ha ha, hôm nay trời đẹp thật... Tôi có chút việc, đi trước đây.

Cỏ: Trốn thật nhanh. (") Bạn có cảm thấy mình H tốt không?

Đại ma vương: Vẫn còn đang cố gắng phấn đấu nhiều hơn.

Tiểu Kỳ: ...Vậy đối phương thì sao?

Đại ma vương: Cần trao dồi nhiều hơn.

Tiểu Kỳ: ...Lúc H, bạn hy vọng đối phương nói gì?

Đại ma vương: 'Em còn muốn'.

Tiểu Kỳ: 'Hôm nay thế này là đủ rồi'.

Cỏ: Khụ, mong muốn này của cả hai người hình như đều rất khó thực hiện ha (")

Đại ma vương: Không sao, tôi sẽ làm được. Bạn thích nhất biểu tình như thế nào của đối phương khi H?

Đại ma vương: Có cũng sẽ không nói cho cô biết.

Cỏ: ...

Tiểu Kỳ: Thật sự là tôi không nhìn ra biểu tình nào của anh ấy hết QAQ

Cỏ: ... Tôi có thể hiểu (") Bạn cảm thấy ngoài người yêu cũng có thể H với người khác chứ?

Đại ma vương: Không thể.

Tiểu Kỳ: Không thể.

Cỏ: Ừ, không thể.

Quần chúng vây xem: Liên quan quái gì đến cô?

Cỏ: Tôi là tác giả!!!!!!!!!!!!!!

Quần chúng vây xem: ...Bạn đối với S.M có hứng thú không?

Đại ma vương: Không muốn làm đau em ấy, nên không thấy hứng thú.

Tiểu Kỳ: Nếu có S.M thì người bị M chắc chắn sẽ là tôi, tôi có ngu mới thích.

Cỏ: Cậu đúng là rất biết tự lượng sức mình ha. Nếu đối phương bỗng nhiên không tác cầu thân thể bạn nữa, bạn sẽ?

Đại ma vương: Sắc dụ em ấy.

Cỏ: Anh tự tin dữ.

Đại ma vương: Dĩ nhiên.

Tiểu Kỳ: Nếu chuyện đó xảy ra, tôi có nên thấy mừng không?

Cỏ: Tiểu Kỳ đáng thương. >

Đại ma vương: Biến thái.

Cỏ: Không phải mọi người đều gọi hành vi đó là 'cầm thú' sao?

Đại ma vương: Nếu nói cưỡng gian là cầm thú, vậy những người chưa từng cưỡng gian là còn thua cả cầm thú sao?

Cỏ: Ách, nói cũng phải...

Tiểu Kỳ: Anh ấy nói đúng đó. Chuyện thống khổ nhất khi H là gì?

Đại ma vương: Mới có một lần em ấy đã ngắt đi hoặc ngủ mất, nhưng tôi không nỡ đánh thức em ấy dậy 'làm' tiếp.

Cỏ: Đúng là thống khổ thật.

Tiểu Kỳ: Tôi muốn ngừng mà anh ấy cứ...

Cổ: Cậu cũng thông khổ không kém.

Quần chúng vây xem: Thế rốt cục theo ý cô là ai khổ?

Cổ: Ách... Cả hai, phải không? (")

Đại ma vương: Thật ra cũng không tính là thống khổ gì, bao dung cho nhau là được rồi.

Tiểu Kỳ: Đúng vậy. Địa điểm H khiến bạn hưng phấn nhất từ trước đến nay là?

Đại ma vương: Với Tiểu Kỳ thì chỗ nào cũng là hưng phấn nhất, nhưng cũng muốn thử dã chiến hoặc xe chần một lần.

Cổ: Haha, xem ra tương lai của Tiểu Kỳ càng thêm kích thích rồi (")

Tiểu Kỳ: ...Bên thụ có bao giờ chủ động câu dẫn không?

Đại ma vương: Một lần, chẳng qua là vì muốn phản công.

Cổ: Wow

~Tiểu Kỳ: ...Khi đó biểu tình bên công?

Đại ma vương: Hẳn là kinh hãi.

Cổ: Nghe có vẻ miễn cưỡng.

Đại ma vương: Động cơ không tốt, nhưng kết quả mỹ mãn.

Tiểu Kỳ: ...Bên công đã từng có hành vi bạo lực không?

Tiểu Kỳ: Không có.

Cổ: Anh ta dám? Nếu dám tôi sẽ lập tức đổi công.

Đại ma vương: Cô dám?!

Cổ: Ách, không dám... Khi đó phản ứng của bên thụ là?

Cổ: ... Cậu tiếp theo. Đối với bạn, 'đối tượng H' lý tưởng là?

Đại ma vương: Em ấy.

Tiểu Kỳ: Anh ấy.

Cổ: Bọn họ.

Quần chúng: Cô nói cái gì?! (o)

Cổ: Ý tôi là, đối tượng lý tưởng của bọn họ chính là bọn họ!

Quần chúng: Cô nói cái quỷ gì vậy? Không biết nói gì thì chui vào góc vẽ vòng tròn đi.

Cổ: Tôi lại bị kì thị QAQHiện tại đối phương có phù hợp với lý tưởng của bạn không?

Đại ma vương: Lý tưởng của tôi ngay từ đầu đã là em ấy.

Tiểu Kỳ: Tôi không có hình mẫu lý tưởng, nhưng anh ấy như thế là được rồi. Trong lúc H có sử dụng đạo cụ gì không?

Đại ma vương: Bôi trơn và BCS có tính là đạo cụ không?

Cổ: ...

Tiểu Kỳ: ...Lần đầu tiên của bạn phát sinh với ai? Khi nào?

Đại ma vương: Cùng với em ấy.

Tiểu Kỳ: ... Tôi cũng vậy.

Cổ: Tôi chưa có.

Quần chúng vây xem: Ai hỏi cô?!

Cổ: ...Khi đó đối tượng là người yêu hiện tại sao?

Đại ma vương: Dĩ nhiên.

Tiểu Kỳ: Ừm. Bạn thích nhất là được hôn ở đâu?

Đại ma vương: Mọi.

Tiểu Kỳ: ... Mọi.

Cổ: Sao lại cùng một chỗ?

Tiểu Kỳ: Thật ra tôi mong anh ấy chỉ hôn ở môi thôi, đừng hôn toàn thân nữa QAQ Bạn thích nhất hôn đối phương ở đâu?

Đại ma vương: Toàn thân.

Tiểu Kỳ: Đó, thấy chưa QAQ

Đại ma vương: Ngoan, anh thương.

Tiểu Kỳ: ...Ừm.

Cổ: Chối mù mắt cún hợp kim titan mật độ cao của tôi rồi! Khi H chuyện có thể làm hài lòng đối phương nhất là?

Đại ma vương: Dừng càng sớm càng tốt. *hậm hực*

Tiểu Kỳ: ... Kéo dài càng lâu càng tốt.

Cổ: Có cảm giác đây là tình trạng chung trong mối quan hệ giữa công và thụ nhỉ?

Quần chúng vây xem: Là tại cô không chút nào sáng tạo thì có!

Cổ: Người ta ngây thơ mà Khi H bạn sẽ nghĩ về điều gì?

Đại ma vương: Em ấy.

Tiểu Kỳ: ... Chẳng nghĩ được gì.

Cổ: Khác biệt thật lớn. Một đêm số lần H là?

Đại ma vương: Hình như câu này đã nói ở trên rồi.

Cổ: Có sao? Vậy mọi người kéo lên đọc lại đi há. >

Đại ma vương: 'Tự mình'.

Cổ: Còn Tiểu Kỳ?

Đại ma vương: 'Đối phương'.

Cổ: Đã hiểu. (_)

Tiểu Kỳ: ...Đối với bạn, H là?

Đại ma vương: Phương thức bày tỏ tình yêu, sự hòa quyện tối đa giữa thể xác và tâm hồn với em ấy.

Tiểu Kỳ: ...

Cổ: Thật sến, nhưng mà đúng! *Bật ngón cái* Xin mời nói một lời với người yêu.

Đại ma vương: Tiểu Kỳ, cuối cùng cũng kết thúc cái buổi phỏng vấn nhàm chán này rồi, chúng ta về nhà thôi.

Tiểu Kỳ: Ừ, về em nấu bữa tối cho anh.

Nói xong tung tăng nắm tay nhau rời đi

Cỏ: *Nước mắt lưng tròng* Tôi lại bị kì thị!!!!!!!!!!!!!!

Hết – Phần 2 Phiên ngoại 4.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ma-vuong-nha-ben>